Florin Maftei

Metafizica fiinţei şi misterul atracţiei umane

2017

Editura PIM
Editură acreditată CNCSIS – 66/2010
Şoseaua Ştefan cel Mare şi Sfânt nr.4, Iaşi – 700497
Tel.: 0730.086.676, 0732.430.407, 0733.004.203
Fax: 0332.440.715
email: editura@primcopy.ro,
www.primcopy.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MAFTEI FLORIN
Metafizica fiinţei şi misterul atracţiei umane / Florin Maftei – Iaşi
PIM, 2017-07-07
ISBN 987-606-13-3839-9

111

CUPRINS

Despre Autor sau În Căutarea Frumosului şi Armoniei 4
Prefaţă 6

Partea I

Metafizica Fiinţei 7
Trinitatea şi dubla ei reprezentare în natură 11
Modelul structural "M7" al Fiinţei 13
Corpurile subtile 15
Legea apariţiei senzaţiei 20
Sinele individual (Eul 1 şi Eul 2) 21
Gândirea şi mecanismul gândirii 27

Partea a – II -a

Atracţia umană– o fizică necunoscută 30
Atracţia ca legitate 34
Metafizica atracţiei 39
Fenomenul atracţiei umane. Forţa atracţiei interpersonale (F_{AIP}) 41
Vectorii (energiile) spaţiului supramental 44
Studiul tipurilor de atracţie şi energii ce compun atracţia interpersonală 45
Forţele eterice 46
Forţele astrale 52
Forţele cauzale 57
Forţele cosmice 70
Zona de infinit 72
Forţele de nivel spiritual 73
Expresia generală a Forţei atracţiei interpersonale (F_{AIP}) 74

Partea a – III -a

Transferul atracţiei către indus 77
Fenomenul de transmitere vibraţional-energetic 79
Forţe şi energii ce influenţează apariţia, transmisia şi recepţia $F_{AIP\ inductor}$ 80
Forţa de atracţie generată în receptor prin inducţie / implantare ($F_{AIPindus}$) 88
Forţa recepţionată dezvoltată în indus ($F_{receptionat}$ / F_{indus}) 90
Factorul de balanţă şi acceptarea 90
Forţele de atracţie induse prin variaţia C_{PP} 95
Forţa medie valorică (F_{MV}) 96
Forţa de transcendere valorică (F_{TV}) 97
Fenomenul îndrăgostirii şi adicţiei 100
Etapele apariţiei Forţei de transcendere valorice 106
Determinismul probabilistic al fenomenului atracţiei 113
Bibliografie selectivă 119

Despre Autor
sau
În Căutarea Frumosului şi Armoniei

Mă reântorc cu amintirile la o zi de "vară indiană", cu aerul vibrând de muzica inefabilă a foşnetului frunzelor ruginii din podgorii şi livezi încărcate de rod bogat şi cu miresme de magiun din prune bistriţene şi must din "struguri de Nova", cum numai în Ţara Silvaniei se întâlnesc. O zi cu cer senin şi emoţie multă în familie şi în rândul prietenilor şi cunoştinţelor. În aşteptarea veştii că "barza a sosit" şi ni l-a lăsat pe verişorul (verişoara) mult aşteptat, ne îndeletniceam curăţând de zor nucile proaspăt căzute din falnicul nuc din curtea casei.

Întâmpinat cu bucurie şi dragoste mare de întreaga familie, Florin a fost adorat de bunicii materni şi tare îndrăgit de noi, verişoarele lui. Frumuşel, inteligent şi sensibil, Florin a devenit "frăţiorul' nostru, de care ne leagă neşterse amintiri din copilărie şi împărtăşim aduceri aminte comune din vacanţe, evenimente importante ale vieţii de familie şi de adult.

Despărţiţi doar geografic, am rămas apropiaţi aidoma anilor noştri de început.

Florin a fost un copil atipic, aş putea spune. Nu mi-l amintesc jucându-se, în schimb desena, desena tot timpul. Îl aud, aievea, rugându-se împreună cu bunica lui "Înger, îngerasul meu" (într-o variantă pe care am învăţat-o de la el); mi-l reamintesc umblând la butonul de volum al difuzorului din casa bunicilor când auzea "Il Silenzio" şi trompeta lui Tino Rossi; mă revăd la masa doldora de creioane colorate şi caiete de desen admirându-i n-variantele de cai. Şi mai era plastelina... din care meşteşugea ca nimeni altul. Sunt câteva din primele amintiri legate de copilăria noastră comună.

De mic copil căuta "frumosul" şi "armonia". De fapt, uitându-mă retrospectiv, aceasta preocupare s-a constituit într-o trăsătură constantă a personalităţii, caracterului şi traseului său existential. La care aş adăuga, curiozitatea intelectuală şi mintea iscoditoare, în sensul bun şi frumos al cuvântului.

Aflat la vârsta opţiunii pentru studiile liceale a luat calea frumosului oferit de un Liceu de Muzică şi Arte Plastice. Adolescent fiind şi-a descoperit o nouă bucurie – cea a cântatului la chitară şi vorbea cu pasiune despre noile lui preocupări privind dobândirea de cunoştinte în domenii precum genetică, psihologie, comportament uman şi relatii interumane.

Plăcerea, din copilărie, pentru drumeţii s-a transformat mai apoi în pasiune pentru munte, cu tot ce presupune aceasta. Iubitor de natură, a ales să se specializeze în domeniul Industrializării Lemnului, căutând frumosul ce se poate naşte din lemn prin optarea pentru secţia Mobilă de Artă, ca studii universitare.

Odată intrat in viaţă, si-a urmat cu consecvenţă "menirea" reflectată în astrograma-i natală - de nativ tipic zodiei Balanţei, zodie guvernată de planeta Venus, Luceafărul de seară şi de dimineaţă, simbol al frumusetii şi iubirii în astrologie - şi anume de a-şi organiza şi trăi viaţa pe principiile armoniei şi frumosului, iubirii şi luminii.

"Vântul schimbării" adus de evenimentele istorice din Decembrie '89 şi-a pus amprenta pe evoluţia profesională şi traiectoria existentială şi ale lui Florin. "Venusianul". Florin a trebuit sa facă schimbări majore şi să se replieze, nu o dată, urmare situaţiilor concrete în care l-au pus viaţa şi surprizele destinului, dând dovadă de creativitate şi inspiraţie în echilibristica cerută de nevoia de armonie şi frumos din "matricea lui energetică", în raport cu cenuşiul ori confuzul din realitatea concretă şi imediată. Soarele "a răsărit şi pe strada lui", nu o dată, dându-i forţa de a privi înainte şi a face pasul următor. Pus în situaţia de a alege şi a lua o decizie de-o importanţă covârşitoare, Florin a ales soarele, energia si vibraţia Bărăganului ialomiţean pentru a se stabili şi a-şi întemeia o familie.

Florin a experimentat şi munca în domenii de activitate aride şi departate de domeniul artelor plastice. A adus armonie în existenta cotidiană raportându-se la sursa inepuizabilă de "frumos" a Creaţiei, prin găsirea echilibrului în lectură şi studiu, evadare în natură, în meditaţie şi aplicarea consecventă a principiului „mens sana in corpore sano". Şi nu în ultimul rând în pictură. De dată recentă este impresia pe care a reusit s-o producă prin tabloul pe care l-am rugat să-l picteze şi pe care urma să-l oferim ca dar aniversar. Era mai mult decât un tablou care vorbea prin culori şi imagini. Reiterez ceea ce i-am sugerat şi atunci, şi anume să nu lase să se iroseasca acest „talant", cel al desenatului şi picturii, cu care a fost hărăzit.

Dacă aş fi posesoarea unui asemenea talent, i-aş fi realizat lui Florin un portret în culorile curcubeului, pe un fundal din care să nu lipseasca Soarele şi Cerul Greciei, creasta Postăvarului şi o imagine emblematică a podişului transilvan.

Dacă m-aş pricepe în ale creaţiei muzicale i-aş fi compus ca portret muzical un melanj alcătuit din Zorba Grecul, Leonard Cohen cu „Dance me to the end of love" şi Beatles. Melanj din care să nu lipsească trompeta lui Tino Rossi şi nici „Trandafir de la Moldova" – pe-un portativ cu note muzicale scrise cu cerneală de culoarea albastrului mediteranean.

Chiar şi aşa, fără un portret-tablou încadrat într-o ramă frumos sculptată în lemn de esenţa rară şi fără un portret pe note-muzicale, îmi doresc ca cititorul să-şi fi putut forma, parcurgând aceste rânduri, o părere, imagine asupra autorului acestei cărţi, căreia ii doresc să-şi înceapă călătoria sub cele mai favorabile auspicii.

Steluţa Stoian Podoleanu

Prefaţă

De unde venim ? Cine suntem ? Încotro mergem ?
Ce determină atracţia umană ?..

Această carte se adresează tuturor celor care încearcă să găsească răspunsuri la aceste întrebări şi sunt interesaţi să pătrundă misterele fiinţei umane.

Sunt întrebări la care am încercat să răspund apelând atât la ştiinţă, dar mai ales la spiritualitate şi intuiţie. La ceea ce se cheamă „metafizica" fiinţei umane.

La stadiul actual, ştiinţa este limitată şi nu poate oferi cercetătorului decât răspunsuri vagi, sumare, care nici pe departe nu sunt mulţumitoare pentru cel ce încearcă să pătrundă aceste mistere. De aceea rolul acestei cărţi este de a depăşi barierele ştiinţei consacrate şi a da răspunsuri la întrebări care deocamdată nu îşi găsesc răspuns. În ceea ce priveşte viziunea ştiinţifică actuală, trăim încă la nivelul la care „Pământul se consideră plat" şi „Soarele este cel care se învârte în jurul Pământului", nu invers. Dar va veni o vreme când metafizica îşi va dezvălui tainele şi va deveni treptat o ştiinţă şi ceea ceea ce astăzi se consideră mister de nepătruns, va deveni subiect dovedit ştiinţific. Ne referim aici la corpurile paralele ale fiinţei, energiile care animă aceste corpuri şi fizica specifică care se petrece la acel nivel.

Cartea de faţă face apel la cele mai vechi cărţi ale omenirii, *Vedele* hinduse, care se spune că au fost dictate omenirii direct de către „Zei". Metafizica corpurilor şi a spaţiilor paralele o găsim în mare parte expusă în aceste cărţi.

Cartea de faţă face o expunere detaliată a acestor corpuri subtile şi merge mai departe, oferind o explicaţie fenomenului atracţiei umane şi a legităţilor care stau la baza acestora.

Ca urmare, dedic această carte tuturor celor interesaţi să găsească răspunsuri la aceste întrebări.

Autorul

Partea I

Metafizica Fiinţei

De unde venim ? Cine suntem ? Incotro mergem ? Ce este dincolo ? ...
Sunt întrebări perene ale omenirii.

A devenit tot mai clar în ultimele decenii că fiinţa umană nu este un simplu mecanism, format dintr-un corp fizic comandat de legi fizice clasice, mecanice, deterministe. Dacă la un sistem mecanic construit de noi, se cunoaşte cu precizie răspunsul la o solicitare, la o fiinţă umană nu mai este aşa. Sunt o sumedenie de date care demonstrază că fiinţa umană nu este şi nu poate fi privită ca un mecanism, ca o maşină, la care, introducând pe o parte o solicitare, se obţine pe cealaltă parte un răspuns calculat.

Ce intervine aici? De ce nu este aşa? Ce deosebeşte omul de maşină?... Din timpurile vechi, omul a privit fiinţa umană ca pe un ansamblu de multiple corpuri, majoritatea inaccesibile simţurilor noastre şi a căror existenţă o putem deduce doar din consecinţele lor. Imposibilitatea precizării răspunsului fiinţei la o solicitare s-ar datora acestor corpuri. Existenţa acestora este legată automat de ideea că în paralel cu spaţiul fizic există şi alte structuri spaţio-temporale, cu axiomatică diferită şi legi de mişcare diferite în care aceste corpuri se dezvoltă.

Existenţa acestor corpuri si spaţii paralele nu a fost încă dovedită ştiinţific, deoarece ştiinţa nu a ajuns la acest stadiu, dar acest lucru nu implică automat negarea acestora şi posibilitatea demonstrării existenţei lor în viitor. Aşa cum electricitatea acum 500 de ani nu era cunoscută şi dovedită, asta nu înseamnă că ea nu exista şi nu intervenea în viaţa omului. Acelaşi lucru se poate întâmpla şi astăzi cu corpurile adiacente fiinţei umane.

De aceea, modelul spaţial pe care îl vom prezenta în continuare este doar o viziune personală, care încearcă să explice într-o manieră cât mai cuprinzatoare funcţionarea genotipului uman.

Spaţiile respective – nefizice - sunt prezentate într-o manieră generală (simplificată) în *Vedele* hinduse, în *Upanishade* – acea parte a acestora care tratează învăţăturile filozofice privind lumea existentă. Aceste învăţături se spune că au fost transmise omului direct de către cei care au vizitat Pământul în trecut şi au creat Fiinţa umană (l-au creat pe Adam). Dacă este să dăm crezare acestor scrieri, o civilizaţie care avea capacitatea să călătorească între stele, cunoştea şi mai multe în privinţa fiinţei umane, respectiv a corpurilor paralele acesteia şi a spaţiilor în care acestea există.

În continuare, propunem un model complex, format din 7 matrici spaţiale în care vom prezenta şi partiţiile (corpurile) şi nucleele fiinţei existente în aceste spaţii. Aceste partiţii nu sunt însă corpuri independente unul de altul, (în genul „cărămizilor lui Democrit"), ci sunt strâns legate funcţional între ele. Se suprapun corpului fizic şi au legi existenţiale, în care materia devine tot mai fină si de vibraţie tot mai înaltă, ajungându-se în final la aşa numita

„Zona supracosmică" în care se găseşte „Trinitatea Divină" (în metafizica hindusă: „Vishnu – Brahma – Shiva" / „Sat-Cit-Ananda" / „Brahmanul").

Nu putem deocamdată exclude complet implicarea vocabularului religios din această schemă, deoarece nu avem „înlocuitori" şi nici cunoştinţele necesare pentru a o exclude. Excluzând-o însă, am recădea din nou la proptotipul „om-maşină", specific materialismului, care s-a dovedit a fi complet nefuncţional. De aceea, vom folosi un limbaj fizic impregnat cu noţiuni specifice metafizicii orientale, pe care o regăsim cea mai bine detaliată în *Vedele* hinduse.

„Zeii" (cei care l-au făcut pe Adam) considerau că *Trinitatea Universică* (Sinele Universic) este capătul absolut al Universului. Spaţiul şi timpul se termină acolo, odată cu „El". Considerau ca Shiva este Tatăl (fiind „Zeul suprem" la care se ruga şi Christos), iar toate particulele desprinse din „El" alcătuiesc în plan fizic niste zei mai mici, „Fiinţe" sau „Fii" ai acestuia. Deci între Sinele Universic şi Sinele Individual există un veşnic circuit şi o veşnică legătură, căreia i s-a zis *„Circuitul Atmic în Natură"*.

O schemă simplificată o prezentăm dedesubt.

Mitologia hindusă			Fiinţa umană	
7	Zona Shiva (Realitateaindusă)		Realitatea supracosmică (de deasupra Zeilor) Trinitatea, Brahmanul	7 - Efectul indus (*senzaţia*) (CS)
6	Zona Vishnu - Brahma (Realitatea Yin - Yang)			6 – Corp Vishnu (CV) + Sarcina atmică (SA)
5	Spaţiul cosmic (Cerul, Zeii, „Marile Puteri Cosmice")	Tranzit	Corpul cosmic (al MPC-urilor) (al Zeilor)	5 - Învelişul cosmic (rezonatorii cu „MPC")
4	SpaţiulCauzal	Zona Yang (*spaţială*)	Corpul cauzal	4 - Învelişul cauzal
3	Spaţiul Astral (Atmosfera)		Corpul astral (mental)	3 - Învelişul astral / mental
2	Zona Eterică		Corpul eteric	2 - Învelişul eteric
1	Spaţiul Fizic, grosier (Pământul)		Corpul fizic	1 - Învelişul fizic grosier

Trinitatea Universică (Sinele Macrocosmic)

Brahmanul / Dharmakaya / Tao

„Sinele Universic + Sinele Fiinţei" constitue Trinitatea fundamentală: Brahma – Shiva – Vishnu din Natură. Sau simplificat „Brahmanul". În budismul tibetan apare sub denumirea de „Dhatmakaya" şi „Tao" în taoismul chinez.

Acest tip de **Realitate ultimă** există la toate nivelurile celor trei lumi: Cerul, Atmosfera şi Pământul (de fapt sunt mai multe, dar simplificat în Biblie aşa apar). Şi există în toate

elementele constituente ale Planului Fizic, Planului Astral, Cauzal şi Cosmic. De la nivelul particulelor elementare (cu Atman inclus) până la mamiferele cele mai evoluate (pe care le cunoaştem) – „Om". Zeilor din Biblie li se zicea „*Oamani* ". Noi, creaţia Zeilor, ni se zicea „*Fiul Omului* " (dar se ignoră acest lucru când se comentează Biblia). Multe vârfuri montane, poartă denumirea mistică de „Omul" / „La Om" ş.a.).

Ultimul - „capătul" materiei, spaţiului şi timpului - este Spiritul Universic, Sinele Macrocosmic sau Marea Fiinţă, numită în cultura hindusă „Brahman". Acestei formaţiuni Universice, Macrocosmice, din care ne-am desprins ca Spirit Individual, scânteie, îi zicem în termeni creştini „Dumnezeu". Denumirea nu este un nume propriu, ci o funcţie, o localizare calitativă. Indică o localizare într-un plan metafizic. Adică „Ceea ce există deasupra Zeilor" .. „dincolo" de planul Zeilor, al energiilor creatoare, al Marilor Puteri Cosmice (MPC -urile). Iar în creştrinism această „Putere" (Mahavidia / Shakti) prin care Dumnezeu (Sinele Universic) conduce „Lumea" (toate nivelurile adiacente lui, particulele de acolo) se numeşte „Sfântul Duh". Dumnezeu (Brahmanul) este „Domnul Zeilor" (simplificat „Dumnezeu"), coordonatorul acestora, al MPC-urilor. Dirijorul lor. Cel care se află „în spatele lor". Este Cel ce este „deasupra lor" şi „dincolo de ele". Într-un spaţiu care nu este conform unei fizici obişnuite, nu are axe spaţio-temporale ca la noi, în gândirea clasică – deşi ele există tot „în ceva", o zonă care le cuprinde (conţine). Marile Puteri Cosmice sunt energiile, focarele energetice din acestă zonă cu alt tip de axe spaţio-temporale. Aceste „energii" de acolo (şi care se implică pe nevăzute în viaţa noastră), strămoşii noştri („Cei care l-au creat pe Adam") le-au dat numele de „Zei". Sunt energii existente într-o zona cu alte coordonate spaţio-temporale şi legi fizice. Pe care nu o putem înţelege, deoarece nu putem înţelege (trăi) „ceva" ce se află într-o zonă cu mai multe dimensiuni ale timpului şi spaţiului. Mişcarea lor nu este una clasică, prescriptibilă printr-o matematică, printr-o formulă din zona noastră, fizică (primul nivel, grosier). „Zeu", în învăţătura vedică înseamnă energie cosmică – entitate a planului cinci. „Dumnezeu" înseamnă ceea ce se află deasupra. Realitatea indescriptibilă care se află deasupra. Şi pe care nu trebuie neapărat să o şi înţelegem, ci doar să credem în ea, că există. Strămoşii noştrii ne-au spus că „ea există", deoarece aveau mai multe cunoştinţe ca noi – dar nu au putut şi să ne explice, să ne demonstreze deoarece mintea lui *Adam* era limitată. El şi urmaşii săi erau folosiţi la munci fizice. Doar ne-au spus că „există" şi „să credem în Ea" – fără alte explicaţii. Cu alte cuvinte, să credem şi să ne închinăm unui gen de misticism, pe care ni l-au transmis Ei şi care era ştiinţific pentru Ei, dar mistic pentru noi (cei creaţi).

Dumnezeu (Sinele Universic) este „Reprezentantul Înfinitului" este „Reprezentantul Întregului" (Univers), ce nu poate fi cuprins nici cu privirea nici cu înţelegerea. Fiinţa, Spiritul este „Reprezentantul Părţii" despriense. Între Parte şi Întreg există o veşnică legătură, un veşnic circuit de energii şi informaţie, în urma căruia „Reprezentantul Înfinitului" şi în acelaşi timp Fiinţa evoluează.

Partea şi Întregul nu pot exista decât împreună. Nu pot exista una fără cealaltă. Între ele este o veşnică rezonare şi un veşnic circuit de informaţie şi energie. Ele nu au început şi sfârşit în timp. Există dintotdeauna şi vor exista întotdeauna. Partea este un mic Univers şi include infinit. Ea nu este o „cărămidă", acea „parte a lui Democrit" din fizica clasică. Proprietăţi neclasice ale Întregului se regăsesc în Parte. De aceea, nu pot fi scrise „formule" cu mişcarea Părţii, în care să se spună unde se afla ea la un moment dat „x" din viitor.

Trebuie să acceptăm acest fel de gândire, dacă vrem să înţelegem „viaţa", mişcarea Părţii după ce a fost desprinsă.

Realitatea Yin (Brahma-Shiva / realitatea generatoare de indeterminism şi informaţie nouă în Natură).

Totul este de fapt un materialism foarte subtil, avansat, la care nu avem deocamdată acces cu o gândire clasică, deterministă. În care există şi proprietăţi cuantice şi spaţiu-timp multidimensional. Şi există totodată şi mai multe genuri de infinit. Există însuşiri (puteri ale entităţilor de acolo) pe diverse axe multidimensionale la care nu avem acces şi de aceea nu le înţelegem. Şi care nu respectă proprietăţile unui „şir" numărabil. Apar, dispar, sunt mereu altele. Adevărata fizică (extinsă), ştiinţă a Naturii, include nu doar Realitatea Yang, clasică, „materială", cum am învăţat la şcoală, ci şi Realitatea Yin – acea parte a naturii nelegată de matematică, numărabilitate, formulă, coordonate spaţiale şi cu un timp care include nu doar o axă. Că nu o putem concepe, proiecta în reprezentarea noastră mentală şi înţelege, este altceva – nu înseamnă, nu este o dovadă că „ea nu există". Reprezentarea respectivă este legată de zona aşa zis „materială" (fizică clasică), cu coordonate spaţio-temporale, aşa cum ştim noi, prin „ataşament", nu prin „determinism" (matematică sau formulă) – care este alt tip de legătură. Un tip de legătură, pentru care nu suntem deocamdată pregătiţi să o percepem, cunoaşte. Coordonatele de care este „ataşată" nu sunt doar cele ale Planului fizic (corpului material) ci ale naturilor care se interpun între Trinitate şi Corpul fizic: natura cosmică, cauzală, astrală şi eterică. Trinitatea respectivă „creşte" (are rădăcini) în spaţiul cosmic, Brahmanul / Atmanul şi cuprinde ca primă partiţie a ei „materială" - acel corpuscul nelocalizabil, cuantic, aflat peste tot în Universul material fizic şi subtil al Fiinţei. Cărora hinduşii îi zic „natură Vishnu". Trinitate înseamnă: Corpul lui Vishnu + sarcina atmică (Brahma) + senzaţie (realitate Shiva).

O Trinitate a cărei explorare (detectare) pentru noi nu există, decât prin preluare (prin intuiţie şi mistic) de la vechile cărţi orientale (Vede), care au rămas moştenire de la „Zei". Ele au fost dictate de către „Zei", dar neexplicate, deoarece depăşea capacitatea noastră de înţelegere, a *„Lucrătorului"* creat de ei (*„ Adam "*). Noi am descoperit părţi ale Realităţii Yin la nivel de particule elementare, nu şi la nivel de MacroFiinţă. Deocamdată mecanica cuantică există separat de psihologie, ca o „ciudăţenie" a Naturii. Dar religiile orientale ne spun că „ce există acolo Jos, există şi Sus". Noi însă am luat asta ca o „legendă" şi ca pe o „poezie frumoasă" (fantezie a omului primitiv). Nu ştim să ne folosim de ea şi nu am extins-o la nivel de psihologie. Deocamdată nu putem lega cele două Lumi, ale cuanticului şi ale psihologicului. În psihologie nu am integrat-o încă ca „ştiinţă". Pentru acea realitate (cuantică) nu avem determinism, calcul matematic. Ba mai mult, avem un „indeterminism recunoscut" (v. Principiul de nedeterminare al lui Heisenberg). Nu avem încă o mecanică cuantică a psihicului dar în viitor o vom avea.

Cum s-a extins dualitatea undă-corpuscul de la foton la electron şi ulterior la toate particulele elementare, tot aşa se va extinde mecanica cuantică şi electromagnetismul de la particulele elementare la psihologie. De la Microcosmos la Macrocosmos. Psihologia este de fapt mecanica cuantică şi electromagnetism proiectat la nivel Macro, la nivelul Fiinţei umane. O spunem deocamdată prin intuiţie şi prin asociere cu religiile orientale. Paricula cuantică (corpusculul), localizarea ei în interiorul undei există „într-un singur punct şi în toate punctele undei" în acelaşi timp. Legea matematică (formula) în acest gen de ştiinţă, fizică a cuanticului, este înlocuită treptat de „probabilitate" şi „funcţia de undă".

Corpusculul electronic există (ca entitate şi mişcare) „în mai multe locuri simultan", şi în acelaşi timp „în niciunul". Ba mai mult, la cercetarea lui (încercarea de a-l cerceta) „Obiectul observat" interacţionează cu „Observatorul". (cum se întâmplă în experienţele de laborator cu particulele cuantice). Poate apărea în acel punct, când facem experimentul şi dispare după, ca şi când nu ar fi fost. Apare „când îl chemăm". Aşa există şi „particula

cuantică a Univesrului Macrocosmic" – Dumnezeu, prin Corpul lui Vishnu – atunci când o chemăm, atunci când o „invocăm", dialogăm mental cu ea prin „rugă" (chemare mistică). Ba poate exista (proiecta, apare) prin acelaşi mod de experiment (invocare), pentru mai multe Fiinţe care fac (invocă) „la acelaşi moment de timp" acest tip de experiment. Este un tip de fizică pe care deocamdată nu o înţelegem, dar ea există, se manifestă şi este reală. Este un „aspect cuantic" al Universului Macrocosmic pe care deocamdată nu îl cunoaştem, dar asta nu înseamnă că nu este real. Aşa cum există „ciudăţenii", imposibilităţi logice, la nivel de Microcosmos (atom), tot aşa există şi „ciudăţenii" (imposibilităţi logice) la nivel de Macrocosmos, de Univers (Infinit). Va veni o vreme când acest tip de fizică va fi acceptată, cum afost acceptată şi cea cuantică (Louis de Broglie, Schrödinger, Heisenberg), la nivel de atom.

La nivel de atom, există o „funcţia de undă" a lui Schrödinger completată de „principiul de incertitudine" al lui Heisenberg. Aşa există una la fel la nivel de Macrocosmos, Univers, Natură pe de-antregul (Întreg, Infinit).

Trinitatea şi dubla ei reprezentare în natură (Sinele Universic şi Sinele Fiinţei)

Interesent este că aşa se spunea şi în Vede (Upanishade), cu mii de ani în urmă despre Sinele Universic (Brahman), când nu se cunoştea nimic atunci despre mecanica cuantică la nivel de atom. Şi despre „ciudăţeniile" fizicii acestuia. „Zeii", care ne-au transmis *Vedele*, ne-au spus acelaşi lucru, dar nu aveam noi înţelegere să o percepem. Ne-au transmis prin definiţia Sinelui (definiţia Brahmanului) o viziune cuantică:

„Sinele este în mişcare
Sinele este nemişcat.
Sinele este îndepărtat,
Sinele este (de asemenea) aproape.
Sinele este în interior a tot
Sinele este în afară a tot."

Adică este peste tot şi niciunde, într-un loc şi în mai multe locuri deodată. Lucru pe care nu îl putem concepe mental, dar trebuie să îl acceptăm, că nu avem altă soluţie (la particulele elementare l-am acceptat, când vorbim de „localizarea" lor în cadrul „undei").

Este o „mecanică cuantică" aici care se aplică Sinelui Universic, la fel de bine cum se aplică mecanica cuantică („funcţia de undă") la nivelul **Atmanului**, **Sinelui Individual**, desprins din „**EL**" („El" fiind zeul suprem la sumerieni). Principiile mecanicii cuantice privind „localizarea aleatorie, în mai multe locuri şi niciunul", a corpusculului electronic (şi nu numai) se regăsesc în „*Vede*", sub forma acestei logici ciudate, imposibil de înţeles pentru noi, cei dotaţi doar cu simţuri macro deterministe, formate pur pe realitatea Yang (deterministă). Şi care vrem ca tot Universul şi Mic şi Mare să se reducă la simţuri macro deterministe şi la o logică binară (ori „Da", ori „Nu"). Şi vrem ca tot Universul să fie explicabil, reductibil la „mecanic". Cu început şi capăt – şi apoi să ne punem întrebarea „ce este dincolo de acest capăt ?".. ş.a.m.d.

La început, mergea acest tip de gândire, dar după un timp, când avansăm cu cunoştinţele despre Univers, nu mai merge.

Ce este greu, pentru un om obişnuit, este să treacă de la o logică binară, mecanică, newtoniană, la una nebinară, cuantică, a *„norului electronic"* şi al *„funcţiei de undă"*. Să le

accepte ca „reale", pe amândouă, deşi sunt contradictorii logic. Să accepte că „Universul nu este numai mecanic", fără să ştie „unde" şi „cum" se face trecerea logică de la unul la altul. Nivelul nostru de „ştiinţă" este deocamdată la această fază. Nu putem mai mult. Ne lipsesc cunoştinţele de „trecere" de la un tip de Univers (bazat pe o logică) la altul (bazat pe o logică contrarie).

Principiile mecanicii cuantice, de nelocalizare, simultaneitate a particulei etc., nu le „înţeleg" decât fizicienii atomişti. Mai bine zis nici aceştia. Ei doar „le acceptă", ca fiind gen „concluzii", rezultat al unor calcule şi experienţe de laborator contrarii, dar dovedite. Nu neapărat şi inteligibile (suportabile) logic, cu „suport" imaginativ. Dacă le acceptă, nu înseamnă că le şi înţeleg şi le şi „digeră" automat (comod). Cei care ni le-au transmis („Zeii"), cunoşteau mai mult decât noi, şi aveau acces mai mult cu mentalul lor (învelişul trei) la această logică nesumativă şi nebinară. „Deplasarea între stele" nu se făcea apelând doar la principii mecanice clasice şi la logică binară. Ei ştiau (simţeau) mai mult decât aceasta. Noi nu ştim. Altfel nu ar fi ajuns niciodată aici, la noi. Nu au ajuns printr-o deplasare mecanică, cum o ştim noi, bazată pe arderea combustibilului şi nici deplasare efectivă din punct în punct al Spaţiului. Care ar dura ani lumină şi ar fi în practică nerealizabilă. Ci ceva în care avea la bază o fizică pe care deocamdată nu o cunoaştem, ceva în genul *„vitezei warp"* sau al *„efectul tunel* " din mecanica cuantică – bazată pe principii pe care noi încă nu le ştim şi sunt doar nişte supoziţii frumoase. De „adormit copii"... spun unii. Fenomene bazate nu pe o logică binară, de genul că 1+1 = 2. Nu puteau călători ani lumină cu vehicule ce se deplasau pe bază de ardere de combustibil – presupunem că aveau la bază cunoştinţe mult mai avansate, pe care deocamdată nu le cunoaştem şi poate chiar nici nu le intuim. Cum nu „intuiam" cândva, acum 2000 de ani, nici ce era curentul electric, nici ce este un ecran TV, nici o telecomandă etc. – şi pentru oamenii acelor vremuri ar fi fost doar fantezii. Brahmanul - prin Marile Puteri Cosmice - ne simte pe fiecare, după o lege cuantică, individual, ca „obiect aflat în afara Lui", ca Atman desprins. Dar în acelaşi timp este şi ne simte ca fiind „parte din El", ca fiind „al Lui" .

„Noi facem parte din El", dar în acelaşi timp „Noi nu facem parte din El" – suntem şi ceva „component" şi ceva „detaşat" de El. Aceasta înseamnă simţire nebinară, cuantică. Sinele Suprem este şi în Noi, dar şi în afara noastră. Suntem şi componentă a Sa, dar şi în afara „cadrului" ei (*Spectator detaşat*). Aceasta este caracteristica lui, „legea" lui, în aceasta stă ideea de „cuantic" – proprietate ce nu poate fi înţeleasă cu simţ mecanic (binar).

Când o să ne obişnuim cu aceste viziuni contrarii (nebinare) ale cuanticului şi această logică opozabilă, cu contrarii logice, nu o să ne mai irite, şi o să o luăm ca pe ceva normal, ca aspect *normal* al Naturii din care facem parte → atunci o să înţelegem şi ideea de Dumnezeu, de Sine Universic, de Brahman, de Realitate Ultimă. O să înţelegem şi ce suntem Noi, ca Spirit, Conştiinţă, Eu (El) şi ce este acel misterios capăt al nostru „Ultim". Şi acel gen de infinit al Naturii. Şi acel tip de „infinit" specific care există în noi, în structura noastră (şi în acelaşi timp „în afara" ei). O să înţelegem acea mecanică cuantică la nivel de Micro-Natură, Macro-Natură, Univers integral. O să înţelegem şi acea „Entitate finală" pe care deocamdată o desemnăm cu termenul de „Dumnezeu" (în limbaj occidental) şi de „Sine Macrocosmic" în „Vede". Şi de a cărui studiu se ocupă nu ştiinţa, ci religiile (dialog, schimb energetic prin rezonanţă, telepatie).

Dumnezeu (Sinele Universic) - este parte a Naturii (nu invers, cum afirmă religia creştină). Mai presus de ideea de Dumnezeu, este ideea de *Natură*. Dumnezeu, Realitatea Yin, este parte din Natură. Dumnezeu, Realitatea Yin, este doar o parte a existenţei, o parte a realităţii generale, infinite, o parte a ceea ce noi numim acum *Natură*.

Existenţa, Natura îl include pe Dumnezeu, Realitatea Yin, nu invers. Natura este formată din partiţia Yang (Vishnu) cu derivaţiile sale, şi partiţia Yin (Brahma-Shiva), care au la bază logici existenţiale diferite. Nu se pot reduce, explica una prin alta, între ele este o infinitate, un gen de infinitate. Şi *Strămoşii* noştrii ştiau asta. *Dumnezeu* (sâmburele Yin) a creat şi crează permanent „realitatea cu spaţiu-timp fizic", el rămânând un gen de *energie* undeva, în interior şi în afara acesteia, a spaţiului şi timpului creat de EL. Nu şi în afara Naturii (Cadrului Mamă). Natura include şi realitatea care nu are caracteristici de spaţiu-timp şi cea care are caracteristici de spaţiu-timp. Sinele Macrocosmic este şi creator şi beneficiar al acesteia, a părţii din Natură cu spaţiu-timp. Nu trebuie neapărat să şi înţelegem „cum şi în ce fel", doar să acceptăm. Aşa scrie în „Vede" şi aşa ne-a fost transmis. Cândva, vom ajunge şi noi în mod „ştiinţific" (dovedit) la acest adevăr, cum am ajuns şi la altele scrise în Vede. Pe care oamenii acelor vremuri (şi a celor de acum) le considerau o absurditate, râdeau de ele, dar mai târziu s-au dovedit a fi întemeiate şi adevărate. Şi asta ne face să credem că şi cu ideea de *Sine Universic*, Sine în general, realitate Yin, viaţă după moarte, eliberare de ciclul naşterilor şi al renaşterilor etc., lucrurile stau tot la fel.

Natura totală este mult mai vastă decât o simţim, decât ne putem noi închipui. Există realătăţi cu spaţiu-timp bine definite, şi altele fără localizare în spaţiu-timp bine definite, dar „legate" (ataşate) de cele cu localizare spaţiu-timp. „Ceva", un gen de realitate care există peste tot şi niciunde. Care au spaţiu-timp, doar prin corpurile fizice de care sunt ataşate funcţional. Sinele nu este integral (exclusiv) „doar" din a doua categorie, deoarece o partiţie a sa este fizică (Corpul lui Vishnu).

Modelul structural „M7" al Fiinţei

Fiinţa nu este o simplă maşină, cum ar părea la prima vedere, cu o reacţie de mişcare calculabilă matematic. Studiile elementare, de şcoală generală şi liceu, ne-ar tenta să credem acest lucru, deoarece nu ne prezintă nici structura ei subtilă, nici infinitatea ei interioară. Imprezibilitatea reacţiei ei la un anumit stimul, se datorează unor corpuri, învelişuri subtile adiţionale, care are fiecare „dimensiunea" şi legile ei specifice de funcţionare.

Realitatea acestor corpuri nu poate fi detectată prin simţuri clasice, nici prin sisteme specifice de laborator, deoarece nu dispunem de tehnologia respectivă. Ele pot fi simţite doar prin introspecţie şi intuiţie. Sistemele milenare yoga şi scrierile străvechi hinduse (Vedele) relevează existenţa acestor corpuri, având denumiri specifice în acele tratate. Omul le poate simţi prin introspecţie şi o „lege a armoniei", care îl face să le simtă intuitiv existenţa, componenţa, mărimile şi proprietăţile specifice acestor nivele. Aşa cum cu sute de ani în urmă nu se ştia nimic de curentul electric şi de consecinţele acestuia (câmpul magnetic), tot aşa nici actual nu se ştie nimic de aceste corpuri (învelişuri) adiacente. Asta nu înseamnă că ele nu există. Ulterior s-a dovedit că poate exista şi ceva ce nu putem vedea şi palpa (curentul electric, câmpul magnetic), deoarece tehnologia şi cunoştinţele fizice au avansat. Tot aceiaşi situaţie se va întâmpla şi cu aceste corpuri (învelişuri) adiacente.

Ele sunt enumerate şi descrise (sumar) în *Vedele* hinduse (în traducere directă „Cărţile înţelepciunii") – cărţi care se spune, în tradiţia indiană că au fost transmise de „Zei" – acele fiinţe care au fost cândva pe Pământ şi au creat „Fiul Omului" (există o întreagă filozofie aici care nu o tratăm acum). Dacă acele fiinţe (extratereştii) aveau capacitatea să călătorească printre stele, cu siguranţă aveau şi cunoştinţe superioare nouă, privind structura Fiinţei umane, Ei au fost cei care au spus (în Vede) că Fiinţa umană, pe lângă corpul fizic,

detectabil cu simţurile, mai are şi alte corpuri adiacente, nedetectabile cu simţurile. În tratatul nostru vom folosi în mare structura umană descrisă în aceste tratate, la care vom aduce adausuri şi îmbunătăţiri. Va rezulta astfel Modelul „M7" al Fiinţei, prezentat mai jos. Concluzia (viziunea) la care am ajuns este acela al unei Fiinţe formate din conştiinţă şi încă 6 învelişuri subtile adiacente.

În *Vedele* indiene, se ştia încă de descoperirea atomului (John Dalton -1803), de existenţa unor particule foarte mici din care se spunea că este făcută materia în general, dar se mai spunea că şi acestea sunt "fiinţe vii". După mii de ani, ştiinţa a ajuns la acelaşi rezultat care era deja scris în aceste scrieri străvechi – s-a demonstrat că materia este făcută din "atomi". Credinţa noastră este aceea că la fel se va întâmpla şi cu "viabilitatea" acestora – cândva se va demonstra că şi acestea sunt fiinţe vii, aşa cum este scris în *Vede* (Upanishade).

Evoluţia viziunii asupra Fiinţei, parcurge nişte etape analoage cu istoricul fizicii. Este ceva analog cum în prima etapă a mecanicii cuantice s-a acceptat că electronul "gravitează" în jurul nucleului fără a pierde energie şi fără a cădea pe nucleu. Cam în acelaşi stadiu ne aflăm şi aici, când punem întrebarea: "care sunt părţile componente ale Fiinţei ?". Din start, implicit, noi căutăm nişte "componente mecanice", un gen de "cărămizi ale lui Democrit", ca la o clădire. În realitate, nu este aşa. În *Vede* apare denumirea de "maya" când se face referinţă la un nivel subtil (exemplu "Annamaya Kosha" –pentru corpul fizic). El este doar "aparent" separat de restul. În realitate aceste toate corpuri, nivele, formează un tot funcţional şi nu pot fi separate unul de altul.

„Cine suntem Noi?" (d.p.v. determinist) - este „o întrebare fără sens", deoarece noi nu suntem o entitate deterministă. O întrebare la fel cum în mecanica cuantică este întrebarea „cum se mişcă electronul ?" (privit ca „bilă").. Expresia de „întrebare fără sens" este o expresie specifică pe care fizicienii o dau pentru ceva ce nu există, deoarece nu este definit pe acea linie (domeniu, nivel) pe care este pusă întrebarea.

A venit vremea când acest tip de fizică - mecanică, cu logică binară - trebuie depăşit. Mecanica cuantică a făcut un prim pas, spre înţelegere, dar nu este destul. Noi vrem un răspuns pur material, fizic, determinist, la ceva ce nu este determinist (de la mama Natură). Reducerea întregii Fiinţe la un mecanism calculabil. Este o întrebare fără sens (soluţie), deoarece Fiinţa nu se poate reduce complet la Planul fizic, determinist. În privinţa traiectoriei mişcării electronului, nu putem avea răspuns gen „linie", deoarece electronul nu este o „bilă" cum fals s-a presupus iniţial. Nu se poate răspunde la ea, în mulţimea unei viziuni conturate, mecaniciste, gen „şcoală generală". Realitatea electronului este ceva neclasic, neconturat, gen „peste tot şi niciunde", cu apariţii întâmplătoare şi spontane a corpusculului sau cu multiple localizări ale acestuia simultan. În cadrul *funcţiei de undă*, a *orbitalului*, care spaţial nici acesta nu are o limită şi un contur precis. Electronul (corpusculul) apare şi dispare sau poate exista în mai multe locaţii deodată. La fel cum şi la noi, *Gândul intern* apare şi dispare, pe diverse nivele de vibraţie ale corpurilor subtile. Ba apare în eteric, ba în mental, ba în creditiv, ba în cosmic, ba în mental şi creditiv, sau chiar niciunde (când Fiinţa doarme). Genul de Univers în care există electronul este altul, are alte axiome. Asta ne este greu să înţelegem. Cum de poate exista şi alt tip de Univers în acest Univers mecanic (determinist, calculabil) pe care îl cunoaştem. Şi dacă poate exista alt Univers, cu alte axiome spaţiale, (cuantice), poate exista şi alt Univers: cel al psihicului, al mentalului, cu materia sa specifică constituentă ? De aceea lucrurile merg greu şi în mecanica cuantică, pentru că nu se acceptă această recunoaştere a unei alte realităţi şi stări de existenţă „altfel" şi de alt gen al materiei.

Corpurile subtile

Nu putem accede la forţele de atracţie, dacă nu facem o scurtă prezentare a corpurilor subtile ale Fiinţei. Empiric, fiinţa umană înseamnă trei zone mari: Corpul fizic, Sufletul şi Spiritul (cu simţirea asociată). Dar nu toate corpurile subtile sunt simţite empiric. Pentru simţirea lor este nevoie de multă introspecţie şi exerciţiu. Prin studiu, introspecţie şi meditaţie profundă am distins următoarele 7 corpuri:

Corpurile şi învelişurile Fiinţei			
1	corp fizic (grosier)	Partea fizică	Realitate I
2	corp eteric	Partea subtilă (sufletul)	Realitate II
3	corp astral (mental)		
4	corp cauzal (supramental, creditiv, valoric)		
5	corp cosmic	MPC –urile (contactele)	Realitate III
6	Corpul lui Vishnu - Brahma	Realitatea Yin -Yang	Atmanul (Sinele Individual, Spiritul)
7	Corpul lui Shiva	Realitate Shiva (Conştiinţa) (efectul transcendent)	

În structura Fiinţei există 4 tipuri de opozabilităţi, axiomatici contrarii:

- grosier (simţibil) – subtil (nesimţibil cu simţurile)
- cartezian (cu locaţie exactă) – necartezan (non-locaţie, cuantic)
- cauzal (cu ecuaţie de stare) – acauzal (fără ecuaţie de stare)
- substanţial (cu masă, spaţial, fizic) – nesubstanţial (fără masă, fără spaţiu dimensional de existenţă, nefizic)

Toate aceste graniţe nu se găsesc la acelaşi loc, ci după cum urmează:

- graniţa grosierului cu subtilul se găseşte între corpul fizico-chimic şi corpul eteric (primul corp subtil).

- graniţa cartezianului cu necartezianul se găseşte între nivelul creditiv şi cel cosmic (cuantic).

- graniţa cauzalului cu acauzalul se găseşte între nivelul cosmic şi cel atmic (Realitatea Yin- Yang)

- graniţa substanţei cu nonsubstanţa se găseşte între Realitatea Yin -Yang (nivelul 6) şi efectul transcedental (Realitatea Shiva / conştiinţa / nivelul 7). Ultimul nivel (7) este tot „realitate", dar fără masă şi energie, fără spaţialitate. Este tot realitate, deoarece are temporalitate şi conţine informaţie, dar nu este materie (în sens clasic), ci un „fenomen", „fapt psihic", „entitate psihică". Este „opusul" materiei ca axiomatică existenţială.

Vom prezenta în continuare o scurtă descriere a celor 7 nivele.

1 - Corpul fizic – corpul format din materie fizică şi sarcină electrică (nu le descriem aici). Există o fizică destul de bine pusă la punct pentru descrierea acestor sarcini (tipuri de realitate).

2 - Corpul eteric

Primul corp subtil imediat după corpul fizic, este învelişul eteric. El se conduce după legi aproximativ ca şi cel fizic, fiind un fel de electricitate a naturii de alt tip. El este realitatea subtilă cel mai uşor perceptibilă nouă, care se poate obţine printr-o anume exersare, de tip meditaţie yoga. Corpul eteric este un corp subtil strâns legat de corpul fizic şi ,,prins" în acesta. Mai este denumit corp energetic, corp de vitalitate sau corp pranic (în tradiţia hindusă). Părţi din corpul eteric pot fi văzute prin vedere *aurică* (*clarvedere*). Corpul eteric se extinde câtiva cm in afara corpului fizic fiind perceput ca având o nuanţă albastră pală, la partea superioară şi roşie spre partea inferioară (spre *muladhara chakra*).

Corpul eteric este ceva asemănător electricităţii, care se asociază uneori materiei fizice macro, conferindu-i proprietăţi speciale. Este dacă vrem, un alt tip de electricitate a viului. El este realitatea care se interpune între fizic şi astral şi realitatea care transferă, energie şi informaţie în spaţiul astral. Este puntea de legătură dintre fizic şi astral.

Nu are structură atomică, ci o formă pe care o vom numi, prin „fluidică".

Are două funcţii principale:

1) întreţine funcţiile vitale ale corpului fizic;
2) face trecerea dintre fizic şi astral, asigurând transferul informaţional şi energetic.

Este puntea de legătură pentru fiinţe, dintre fizic şi astral. Impulsul electric al neuronului este preluat de corpul (învelişul eteric), care intră în vibraţie şi transferă astfel informaţia şi energia corpului astral (lumii astrale interioare).

Acest tip de înveliş interacţionează cu celelalte superioare prin schimb energetic şi informţional. El este sensibil la semnalele primite de la corpul astral şi cel cauzal.

În timpul visului, el rămâne parţial asociat corpului fizic, întreţinându-i funcţiile fiziologice, celelalte structuri subtile, de la astral în sus, desprinzându-se şi pornind în călătoria numită *vis*.

Corpul eteric nu poate fi pus deocamdată în evidenţă, deoarece nu deţinem instrumentarul necesar pentru aşa ceva. Să nu uităm că a fost o vreme când nici electricitatea nu putea fi pusă în evidenţă şi interacţiunea care acum îi zicem electrică şi magnetică părea ceva de domeniul misiticului. Anticii au considerat fenomenele electrice observate privind *chihlimbarul* şi *magnetita* – interacţiunea de acest tip - ca pe un fenomen supranatural şi i-au dat explicaţii spirituale (cum facem şi noi astăzi cu cospurile subtile). Corpul eteric, ca şi electricitatea, se asociază structurilor fizice (masice), putându-se concentra sau desprinde de pe acestea. Ele sunt o "încărcătură" a acestor corpuri, care, la fiinţe este structurată fin, ca un fel de corp invizibil. Nu ocupă un spaţiu al său propriu, spaţiul de acţiune al acesteia fiind tot cel fizic (tridimensional), ca şi în cazul electricităţii. Atât că noi nu putem vedea şi simţi direct această electricitate specifică viului (deşi unii pot). Există nuanţe (vibraţii) de eter specifice corpului feminin şi altele specifice celui masculin, între ele apărând atracţia eterică (sexuală), atracţie care este amplificată subiectiv (cauzal) de fenomenul de sugestie şi autosugestie.

Structura (zonală) a corpului eteric

Corpul eteric are următoarea structură:

- dublul eteric (zona interioară marginii corpului fizic cu cele 7 chakre)
- aura eterică (câmpul eteric)(zona exterioară marginii corpului fizic)
- fluidele eterice emanate (*pasele* transmise voluntar sau involuntar)

Dublul eteric conţine şapte formaţiuni specifice numite de ezoterişti *chakre*. Literatura de specialitate este plină de descrierea lor. El este generat şi concentrat în aceste 7 chakre. Nu vom insista asupra lor, deoarece literatura specifică este plină de astfel de descrieri.

În aura corpului eteric se văd culorile corespunzătoare stării de sănătate a corpului fizic, principala funcţie a corpului eteric fiind întreţinerea bunei funcţionalităţi a acestuia.

3 - Corpul astral (mental)

Dincolo de corpul eteric începe lumea şi dimensiunea astrală.

Nu cunoaştem din ce tip de *substanţă* este formată lumea astrală, iar posibilităţile noastre de investigare fizice nu o permit. Şi ea nu va putea fi niciodată investigată prin metode pur fizice, în mod determinist. Ea conţine atât substanţă, cât şi energie.

El conţine două tipuri de reprezentări: afective (emoţionale) şi mentale (pur raţionale). Produsul gândirii şi trăirii abstracte, logice, le vom numi icoane (reprezentări) mentale, al celor emoţionale, afective le vom numi icoane (reprezentări) afective. Ca urmare, apar două zonări are corpului astral al Fiinţei: astralul afectiv (depozitul de reprezentări afective) şi astralul raţional (depozitul de reprezentări raţionale). Ansamblul reprezentărilor astrale (afective şi raţionale) alcătuiesc *memoria*. Spaţiul fizic în care există acestea este spaţiul astral, o altă dimensiune a spaţiului integral, generalizat.

Zona astral-raţională conţine un etaj superior unde sunt depozitate sedimentele rezultate în urma gândirii şi simţirii abstracte, de tip specific uman. Animalele au doar un rudiment. Aproape am putea spune că nu le au - le are doar omul (cine poate ştii exact ?). Prezenţa acestui corp ar putea fi singura diferenţă calitativă între om şi animal (maimuţa primitivă din care se trage). Acest subcorp (sediment, depozit) se formează pe parcursul evoluţiei individuale. Animalele au şi ele gândire, dar nu de tip abstract.

4 - Corpul *cauzal* (*creditiv*, *valoric* sau supramental)

Când spunem „corpul supramental", nu îi definim natura. Doar îi spunem că este „următorul după corpul astral ca profunzime". Îl nominalizăm prin localizare.

Este corpul simţirii intuitive, un fel de al şaselea simţ al Fiinţei, pe care unii îl mai numesc „simţire cu inima" sau „intuiţie". Popular i se zice „*Inima* Fiinţei". Este acel corp cu care „credem", şi cu care ne manifestăm facultatea de „a crede". Această acţiune-stare de „a crede", este un fenomen pe care îl simţim toţi empiric, îl folosim foarte des ca expresie în vocabularul uzual, dar nu prea ştie nimeni ce înseamnă în profunzime, ca ... esenţă!

Corpul cauzal este tot un fel de „sarcină" a corpului fizic, ca şi cel electric, eteric, astral (ş.a.). El dă o anumită orientare „cauzală" spre anumite valori formate, asimilate, moştenite sau adoptate intern.

Formarea acestor valori constitue fiziologia corpului cauzal. Acest proces de formare ascultă de legi interne, cauzale, un fel de „chimism" al psihologiei Fiinţei. Care este o fizică de genul celei cuantice.

Datorită acestei sarcini, Fiinţa (Spiritul) poate accesa o anumită dimensiune, superioară celor fizice newtoniene şi poate culege roadele (efectele psihice) ale mişcării în această dimensiune. Ceea ce maşinile (create de om) nu o pot face, deoarece nu au acest corp valoric, creditiv. Datorită acestei sarcini, Fiinţa poate efectua mişcări într-un spaţiu interior care sunt neclasice, şi nu pot fi înţelese cu un simţ mecanic, newtonian. Datorită acestui corp, Fiinţa poate efectua mişcări care sunt superioare unei maşini. Omul nu a ajuns încă să creeze maşini cu sarcină eterică, astrală sau cauzală. Să nu mai vorbim de restul... Crearea acestora va marca o revoluţie în istoria omului, la fel cum a marcat electricitatea istoria evoluţiei omenirii. Sarcina eterică, astrală şi cea cauzală nu sunt realităţi accesate încă de om

cu „simţ clasic" şi nu se cunoaşte încă nimic „legic" despre ele, cum pe vremuri nu se cunoştea nimic de sarcina electrică (cu atât mai puţin de cea magnetică).

Corpul creditiv, valoric, oferă capacitatea Fiinţei de a simţi şi distinge valorile şi de a se orienta (cu impulsul inimii) după aceste valori. Corpul creditiv este depozitarul "valorilor" Fiinţei, la fel cum corpul astral este depozitarul imaginilor vizuale.

Corpul supramental (cauzal) are trei nivele: grund (nivelul inferior, inima), fluxurile creditive (nivelul mijlociu) şi cerul valoric (nivelul superior).

5 - Corpul cosmic (Marile Puteri Cosmice - contact)

Viziune mecanică nu putem avea, asupra a "ce se petrece aici", deoarece Fiinţa nu mai are aici o organizare gen anatomie structurală, mecanism. Saltul de gândire este acelaşi ca cel dintre mecanica cuantică corpusculară (clasică) şi mecanica cuantică ondulatorie, între structuralism şi fenomenologic. O schemă structurală a lucrurilor de aici nu se poate face, cum nu se poate contura o traiectorie a electronului în sens clasic (gen "linie"). O viziune clasică, mecanică a lucrurilor, oricât am îndrăgi-o, nu o putem avea. Dumnezeu a vrut ca lucurile să se petreacă în acest fel. Simţul macro nu este valabil şi în această zonă a realităţii. Ne place, nu ne place, aceasta este realitatea. Dumnezeu a vrut ca Fiinţa să nu fie maşină, şi să nu o putem patrunde cu o gândire clasică până la capăt. Principiul de nelocalizare / nedeterminare a lui Heisenberg se aplică şi aici, dar cu o altă reducţie a constantei a lui Plank (*postulat propriu*). De la nivelul actual de gândire, nu putem explora direct acest tip de spaţiu şi nu putem avea o scriere a fenomenelor de aici într-un limbaj matematic. Funcţie de experienţă, lucrurile pot apărea cu diferite faţade. Toate sunt valabile.

Grundul cosmic

Este mediul material suport al celorlalte entităţi de mai jos -corpusculi, organe specifice la acest nivel. Conţine capetele focarelor Fiinţei (chakrele finale), care pun Fiinţa în legătură cu *Marea Fiinţă*, cu focarele de vibraţie ale acesteia (chakrele Marii Fiinţe, Marile Puteri Cosmice ale Spiritului Universal).

Subcorpul akashic (partiţie a grundului cosmic)

Corpul akashic face parte din spaţiul cosmic, este tot materie cosmică. Este grundul Spiritului, care însoţeşte corpul cosmic de la o încarnare la alta şi conţine codificat, toate înregistrările vieţilor anterioare. În această „arhivă akashică" se găseşte înmagazinată informaţia basică a Fiinţei, toată istoria ei din vieţile anterioare. În acest corp se ascunde depozitul informaţiei trăite în viaţa curentă şi cea din toate vieţile anterioare (ce a fost, ce a adunat, esenţa informaţională a acelor vieţi etc.) sub formă condensată, codificată, arhivată. Din fiecare experienţă de viaţă (se pun aici în special experienţe creditive), câte un sediment specific al acesteia se păstrează codificat în acest corp, sub formă de „fişiere akashice" - formând ceea ce în ezoterism (filozofia vedică) se cheamă „corpul akashic". Depozitele de acest tip sunt un rezultat al trăirilor, un „reziduu" al acestora, produs secundar al chimismului specific creditiv. Spre deosebire de subcorpul karmic (v. în continuare), ea este doar o arhivă, un înveliş. Ea are legătură subtilă cu subcorpul karmic, cu care este legat informaţional.

Subcorpul karmic (partiţie a grundului cosmic)

Este un înveliş care însoţeşte Spiritul atât în viaţa curentă cât şi între încarnări, formând un fel de anexă coordonatoare subconştientă a acesteia. În această „debara" se găseşte înmagazinată informaţia karmică a Fiinţei, cea coordonatoare a destinului în viaţă (încarnare). Cea condiţionatoare a „traseului mistic" al persoanei în viaţă, în noua încarnare. Ceea ce popular se cheamă „destinul" Fiinţei. Este acel „ceva" misterios care îi aduce „chemarea" spre diferite tentaţii în noua viaţă şi care îi provoacă subconştient determinismul mistic. Un anume gen de „adeziune", chemare neînţeleasă către anumite lucuri, situaţii,

evenimente. Spre deosebire de subcorpul akashic, nu este un simplu depozit, arhivă, ci conţine şi tensiuni şi forţe şi crează un magnestism specific – ceea ce ezoteric se cheamă „legea karmei".

Acest „corp" acumulează în el atât „tensiuni pozitive" (plusuri), cât şi „tensiuni negative" (minusuri, „datorii") -tensiuni care atrag magnetic (la acel nivel cauzal) anumite evenimente în viaţă, formând ceea ce ezoteriştii au denumit din toate timpurile „karma" unei Fiinţe. Lucru ce nu a putut fi niciodată demonstrat până acum. Este un lucru care „ştiinţific" nu se poate demonstra, se simte doar cu „inima" (cu corpul creditiv), sau de către anumite persoane dotate, în anumite situaţii de transă. La intoarcere (după moarte) în astral, spiritul va ocupa o *poziţie astrală* mai înaltă sau mai joasă, funcţie de calitatea karmei culese de pe parcursul ultimei încarnări. Ca urmare, pătrunderea Spiritului în spaţiul fizic (un gen de „planetă" astrală) are ca scop culegerea unui plus de informaţie akashică, care să îl ajute la revenire să se înalţe in astral, să ocupe o poziţie mai înaltă. El este cauza încarnărilor succesive. Problema este că, la intrare în spaţiul fizic, conştiinţa astralului (a Spiritului aflat în astral) se pierde. Trecerea prin „tunelul" astral – fizic, *şterge*, dizolvă conştiinţa scopului karmic (aşa a făcut Dumnezeu lumea).

În continuare începe zona imaterială, partea nefizică a Fiinţei şi în care noţiunea de „determinism" se modifică. Avem astfel. Eul, Atmanul sau Trinitatea internă care conţine: Corpusculul lui Vishnu, Corpul lui Brahma şi Corpul lui Shiva. Atmanul este un reprezentant, o esentă a divinităţii supreme numită Brahman, Spiritul Universic.

6 – Corpul Vishnu – Brahma

Corpul lui Vishnu – corpusculul, vehiculul cosmic (*„bosonul lui Higgs"*) – cu apariţie şi dispariţie în diferite locuri. Nu doar ale corpului cosmic, ci şi ale celorlalte învelişuri subtile. Are un comportament similar cum are corpusculul electronic în norul electronic. Corpul lui Vishnu - este corpusculul ultim, suportul „material" al celorlalte două componente „nemateriale" ale Atmanului. El este cel care imprimă mişcarea acceleratorie sarcinii atmice (naturii şase), făcând posibil astfel apariţia senzaţiei (v.mai jos).

Este punctul central al chakrelor cosmice, făcând în acelaşi timp parte şi din corpul cauzal şi din structura imediat superioară, Trinitatea, Atmanul. Este ultimul corp fizic (Yang) din Fiinţă, ultima realitate „fizică" (conform unei fizici care mai are referinţă la clasic). Este acea materie care face trecerea dintre partea deterministă, calculabilă matematic a Fiinţei (partea Yang), şi cea indeterministă, incalculabilă teoretic a Fiinţei (partea Yin). El face transformarea - imposibilul de înţeles logic (conform logicii noastre binare) - a acauzalului în cauzal, a indeterminismului în determism. A infinitului (a unui anume tip de infinit din Natură) în finit şi invers. Este o realitate de trecere între Yang şi Yin.

Corpul lui Brahma – este acea *scânteia divină* conţinută de Spirit, care duce la naşterea şi apariţia de informaţie nouă - spontană şi necalculabilă la nivel fizic, în mişcarea lucrurilor şi obiecteor manifestate în acesta. Lucru pe care materialul guvernat de legi deterministe, realitatea lui Vishnu, nu îl poate face singur (prin legea sa de funcţionare). Prin natura sa, el face această funcţie. El asigură intern, ceea ce în multe filozofii se cheamă „Liber arbitru". Fără acest Liber arbitru (scânteie a lui Brahma) am fi nişte roboţi, cu soartă dinainte stabilită şi cu mişcare calculabilă prin legi şi formule matematice. Şi ce este mai important, nu ar exista *ciclurile* care formează în esenţă realitatea (Natura). Aşa, „creaţia" (a lui Dumnezeu) apare pe parcurs prin apariţia indeterminismului (necalculabilului) în mişcarea obiectelor din Planul fizic, determinist, şi se continuă pe celelalte planuri paralele.

Deci, Corpul lui Brahma – este sursa *Liberului arbitru* (LA), al mişcării indeterministe în Fiinţă. Şi care se manifestă prin mişcări incalculabile prin formulă în afara ei (Planul fizic). La care cei din jur nu pot fi niciodată pregătiţi la modul absolut. Chiar dacă „intuiesc", intuiţia nu asigură determinism absolut.

Liberul arbitru (Corpul lui Brahma) este o faţetă a lui Dumnezeu în lumea fizică, Planul fizic. Este un aspect, o faţetă a acestuia, o formă sub care Dumnezeu (Zeul Suprem Brahman) ni se înfăţişează. Dumnezeu nu apare doar sub forma unui zeu, ci de trei zei (faţete). Dumnezeu nu apare sub formă de obiecte, lucruri palpabile, fizice – cum ar crede unii - ci sub formă de "*aspecte*" – în spatele cărira se simte esenţa şi natura lui Dumnezeu. Şi care nu pot fi decât simţite subtil, niciodată cu ochii pur fizici (făcuţi să simte doar fizicul), ci cu cei nefizici, ai mentalului şi al altor realităţi interioare.

Corpul lui Brahma este sarcina specifică a Corpului lui Vishnu, analog cum este electricitatea pentru corpurile fizice. De fapt este, dacă stăm bine să ne gândim, un alt gen de electricitate, care, ca şi aceasta, nu se poate simţi direct, cu organele de simţ cu care este dotată Fiinţa umană (şi nu numai ea). O electricitate pentru care nu avem la acest moment o „fizică oficială" şi un manual. Fapt pentru care mulţi o neagă.

Corpul lui Brahma este esenţa indeterministă Yin a Naturii, nefiind legată de Corpul lui Vishnu din planul material decât prin "*ataşare*". Nu se poate spune unde şi cum există în jurul acestuia şi legată de acesta. Cuvântul cheie nu este „există acolo", ci "legată de..". Fenomenele încep să semene cu cele din electricitate şi să nască o altă mecanica cuantică. O mecanică cuantică a Spiritului (psihologiei).

Nu se poate spune "ce este", la fel cum nici despre sarcina electrică nu se poate spune în esenţă "ce este". Nimeni nu poate spune în esenţă „ce este", ci doar că „este" şi „aspectele" prin care se manifestă. La fel şi aici. Se poate spune doar "ce puteri are" şi "ce poate face". Noi cunoaştem electricitatea prin efectele ei, nu prin esenţa ei. *Corpul lui Brahma* iese din sfera Realităţii Yang (fizice, măsurabile, deterministe) şi face parte din sfera realităţii indeterministe (teoretic), pe care o numim pentru diferenţiere „Realitate Yin".

7 - *Corpul lui Shiva* *(senzaţia, conştiinţa)* este **câmpul indus**, ce se manifestă prin apariţia „ştiinţei de sine" prin simplă trăire ataşată, sau trepte ale „ştiinţei de sine", din care ultima este „**conştiinţa**" (cel puţin atât cunoaştem noi ca simpli muritori).

Legea apariţiei senzaţiei

Legea inducţiei la nivel brahmic

Noţiunea de senzaţie (din psihologie), nu se poate studia fără noţiunea de *Corpul lui Brahma* (sarcina brahmică), fiind indusă de acesta (aceasta) Deşi materialismul dialectic consideră că se poate, conform teoriei reflexiei. Senzaţia, "ştiinţa" care apare în Fiinţă, trăirea este "câmpul magnetic" rezultat al vibraţiei sarcinii atmice (Corpul lui Brahma) Este câmpul specific (unic în Natură) recepţionat din interior, de însuşi sursa acestuia (Corpul lui Vishnu şi Corpul lui Brahma), Pe aceştia doi îi vom numi "Nivel 1 al Atmanului" / Polul A-B sau "Observator". Noi (ştiinţa de sine) suntem acest câmp energetic specific rezultat prin mişcarea Nivelului 1. Aceasta este identitatea (proiecţia) noastră *fizică*, care nu se regăseşte însă în materialismul dialectic (care are la bază teoria reflexiei). Care o neagă complet ca având natură (materialitate) fizică. Aici ne legăm cu materialismul dialectic: conştiinţa este realitate, dar nu are materialitate fizică.

Nivelul 2 / Polul C (senzaţia) apare legic, fiind de fapt (conform teoriei noastre) o consecinţă a a vibraţiei Polului A-B sau a duetului Corpului lui Vishnu – Corpul lui Brahma (în speţă a sarcinii atmice). Nu este materie, dar este tot o realitate şi produs al materiei. Nu transmite energie corpurilor de dedesubt, fiind doar un "efect pasiv", un "efect oglindă". Ceea ce transmite fizicului energie (din interiorul Atmanului) este Polul A-B. Ce crează deasupra "efectul oglindă" (Nivelul 2) este tot Polul A-B (Nivelul 1). Mişcarea acceleratorie a sarcinii atmice *ataşată de* Corpul lui Vishnu, este imprimată prin vibraţia fizică (la acel nivel de subtilitate) a acestui corp (corpuscul), neavând o însă o existenţă continuă. Cum se întâmplă de fapt şi cu corpusculul electronic în unda sa (norul electronic). Deoarece vibraţia de la bază nu este continuă. Când Fiinţa doarme fără vise, acest corpuscul (Vishnu) este complet static, nemişcat şi senzaţia nu apare. Câmpul atmic (senzaţia) apare şi dispare prin inducţie, când sarcina atmică vibrează şi intră în mişcare accelerată. Senzaţia există doar când observatorul (Polul A-B) se mişcă şi este activă. Mişcarea dualităţii de acest gen generează prin inducţie starea de veghe şi starea de vis. Diferenţa dintre cele două o dă "landa de vibraţie". Senzaţia (Corpul lui Shiva) nu există când corpul fizic al Fiinţei doarme, fără vise. Este un efect, nu este materie, ci este "*fapt psihic*". El există într-o matrice, dar nu una spaţială, nici măcar subtilă. Şi în asta constă frumuseţea ei. Este capătul mişcării materiei şi polul opus al ei (ca axiomatică).

Fiind generată de Realitatea Yin (Brahma), este tot o categorie de Realitate Yin. Fiind însă una diferită ca axiomatică (spaţială şi materială) şi fiind în general perpendiculară pe Realitatea Yin-Yang, o vom numi Realitate Shiva. Este astfel al treilea pol al Trinităţii – al Realităţii Ultime din Fiinţă (Atmanul).

Sinele individual (Eul 1 şi Eul 2)

Ultimele trei realităţi se grupează formând 2 entităţi interne: Eul 1 şi Eul 2. Ambele sunt trinităţi (Vishnu – Brahma - Shiva), ambele sunt particule din D-zeu, ambele sunt „Atman"-uri. Ambele se asociază şi formează „**Spiritul**" sau „**Sinele**" din interiorul Fiinţei încarnate.

Eul1 + Eul 2 = Sinele individual

În Yoga (Vedele hinduse) ele poartă denumirea de „Eu relativ" şi „Eul absolut".
Eul 1 menţionat mai sus (Gândul, Eul relativ) are mai multe terminale, rădăcini, antene - câte unul la fiecare nivel vibraţional subtil. Ele se activează prin vibraţie (energetizare), sau sunt pasive (adormite). Activarea se poate face voit, urmărindu-se un anumit scop mental, cunoaştere, sau se poate face haotic, spontan, involuntar Fiinţei în cauză. Când sunt activate, trăiesc, ele formează "vocile" (fiinţele) din interiorul nostru sufletesc sau sursele de mişcare interne.

Atât Eul 1 cât şi Eul 2, sunt formaţiuni parţial materiale şi parţial nemateriale. Partea fizică materială a Spiritului este realitatea supracosmică de nivel 6 sau *Corpul lui Vishnu*. Cum ar veni Singularitatea materială, particula (materială) ultimă din noi.

Alt fel de a zice :
Spiritul la fiinţele superioare este polarizat, fiind format din două surse de vibraţie, două trinităţi interioare: Eul 1 + Eul 2. Altă denumire a lui: Analizatorul sau Martorul. Acesta dă "simţiea superioară", de rang doi, simţirea faptului că simţi, că ocupi un loc în spaţiu, că exişti

într-o realitate (spaţiu-timp). De aceea îi mai zicem conştiinţa de sine, simţire conştientă sau simplu, "conştiinţă".

Spiritul / Sinele = Eul 1 + Eul 2 (dualitatea interioară ultimă din Fiinţă)		
	Eul 1 Colectorul, Gândul (Eul relativ)	**Eul 2** Analizatorul, Martorul (Eul absolut)
1	Corpusculul cuantic 1 (Corpul lui Vishnu 1)	Corpusculul cuantic 2 (Corpul lui Vishnu 2)
2	Corpul lui Brahma 1	Corpul lui Brahma 2
3	Realitatea Shiva 1 (simţirea primară)	Realitatea Shiva 2 (simţirea secundară)

Eul -1 - Eul primar, Eul colector., Gândul - generează ştiinţa primară, simţirea de grad unu, ştiinţa instinctuală.

Eul colector are o reţea periferică de mici „euri" (terminale)- puncte de implementare la nivelul celorlalte corpuri subtile, prin care imprimă şi adună impulsuri, imprimă şi adună informaţia la nivelul Spiritului. Aceste terminale pot fi mobile sau statice (în corpul creditiv este static). Au axiomatica lor, care pentru noi este foarte ciudată şi diferită de cea newtoniană, de la nivelul corpului fizic. Prin aceste terminale Spiritul se mişcă în acele spaţii, dimensiuni şi realităţi specifice, imprimă şi culege informaţie, transformând-o la nivelul său în acea misterioasă natură numită "senzaţie". Prin aceste terminale şi acţiunea lor (fiziologia lor), Fiinţa, deşi are exterior aceiaşi faţadă ca o maşină, ea este altceva decât o maşină. Mişcarea ei nu poate fi previzibilă matematic prin nici un determinism cum se poate face cu o „maşină" sau alt sistem pur fizic.

Gândul are terminale interne: Eul cosmic + Eul cauzal + Eul astral + Eul eteric.

Eul 1 (Trinitatea 1) este un pol al Spiritului – şi anume polul activ, care se proiectează, pătrunde, apare şi dispare pe celelalte nivele energetice (chiar şi în cel eteric). Spiritul deţine un corpuscul cu multiplă locaţie (Corpul lui Vishnu), ce poate exista pe mai multe nivele (locaţii) în acelaşi timp. Existenţa sa este de tip cuantic. Poate apare, dispare, exista pe mai multe nivele în acelaşi timp. De aceea noi avem senzaţia că Spiritul (Fiinţa internă) se află în interiorul nostru, peste tot şi niciunde distinct. Nici o ştiinţă mecanică nu va putea calcula printr-o formulă matematică existenţa la un moment dat a acestuia.

Eul - 2 - Eul secundar, Eul prelucrător, Martorul - generează ştiinţa secundară, simţirea de grad doi, ştiinţa de sine.

Primul Eu culege informaţie din corpurile inferioare (fizic, eteric, astral, cauzal, cosmic) şi face o prelucrare primară, dând o primă senzaţie (trăire) internă, de tip cunoaştere primară (ştiinţă). Acesta este Eul primar, colectorul. Eul secundar, preia informaţia de la Eul primar şi o

prelucrează din nou, prin legea inducţiei, dând o senzaţie superioară de cunoaştere, o senzaţie de grad doi, căreia îi zicem "conştiinţă".

Dacă primul Eu generează "ştiinţa de grad unu", al doilea Eu generează "ştiinţa de grad doi" (conştiinţa). Este vorba de o "cunoaştere cu detaşare" (cunoaştere cu martor), un fel de "vedere de sus", detaşată a propriei Fiinţe şi acţiunilor acesteia. Propria Fiinţă (inclusiv Atmanul 1 cu acţiunile sale) este privit cu detaşare, de la distanţă. De aceea apare acest gen tipic de simţire. Aceasta înseamnă de fapt "simţire de grad doi", conştientă. Acestă simţire o generează Eul 2, Trinitatea secundară, prelucrătorul şi decidentul final. Acesta, deoarece Eul 2 este nu doar cel care dă o simţire superioară, detaşată, ci şi cel care dă o decizie de acţiune finală. După un „dialog" ce are loc intern între Eul1 şi Eul2. (gândire, analiză). El dă decizia finală de mişcare a Fiinţei. Gândirea de aici este doar o parte a gândirii, gândirea finală fiind totul, incluzând şi activitatea Eului 1 (de explorare şi culegere).

Forul intern = Eul_1 + Eul_2 = Gândul + Martorul = Dubla-Trinitate internă = Sinele individual

Mişcarea specifică a eurilor: *Traiectoria CV-ului în aură* = „Funcţia de undă" a Corpusculului Vishnu (CV) →*„Mecanica cuantică"* a Fiinţei.

Eul – conţine şi particulă materială (Corpul lui Vishnu / CV) – dar nu are localizare anume, nici existenţă continuă, nici traiectorie continuă. El apare şi dispare pe diverse nivele, fără a avea o „regulă" a acestor apariţii. De aceea zicem că nu are traiectorie. Sau poate fi simultan în mai multe locaţii deodată. El este "peste tot şi niciunde" ataşat corpului fizic al Fiinţei. Atât în Universul fizic, cât şi în universurile (dimensiunile) paralele subtile, oscilând când într-unul, când într-altul. Când paralel în mai multe, când în niciunul. Prin acest tip de „existenţă", se manifestă la nivelul scării externe de percepţie umană.

Mişcarea Eului nu poate fi vizualizată şi determinată de ochii minţii, în spiritul logicii clasice (la modul determinist). Ea nu are formă şi contur. Termenul de „traiectorie" se înlocuieşte cu cel de „probabilitate" (sau „funcţie de undă") care nu este la fel de comod. În cazul Fiinţei superioare, avem intern "funcţia de undă" a două entităţi (particule-undă) pe care le numim Euri sau Atmanuri, şi la un loc Sine sau Spirit. Fizica acestora este greu de studiat.

Efectul specific al mişcării (vibraţiei) **eurilor**: ***senzaţia, trăirea, starea de spirit*** *(câmpul atmic)*

Eul, dă prin mişcare (vibraţia sa) o realitate aparte (diferită de cea de „undă") pe care filozofii şi oamenii de ştiinţă o numesc "senzaţie", iar omul din popor o numeşte "trăire, simţire". Aceasta constitue corpul şapte al Fiinţei.

Trăirea, senzaţia este realitatea pasivă (oglindă), realitatea efect. Corect ar fi să spunem nu că la nivel 6-7 am avea o dualitate „corpuscul-undă", ci o trinitate „corpuscul – undă – senzaţie".

Trăirea este o realitate proiecţie, o realitate indusă, un "efect" pe un plan paralel al mişcărilor primelor două. Senzaţia (trăirea, starea de spirit, psihicul primar) este realitatea (fizică sau nefizică) apărută prin mişcarea Eului (1 şi 2). Apare la fel cum apare câmpul magnetic prin mişcarea accelerată a sarcinii electrice.

Deoarece avem în interior două euri (surse de vibraţie), avem (apare) intern o dublă simţire: a Eului 1 (a Gândului) şi a Eului 2 (a Martorului, Observatorului). De aceea, simţim în interior "două glasuri interne". De aceea zicem "*Noi*", când ne referim la subiectul simţirii şi deciziei privind Fiinţa proprie. Există acolo două surse de vibraţie şi mişcare, care nu ştim fizic unde sunt localizate (deoarece nu au „localizare"), nu putem să ajungem la ele „fizic", ci doar

să le simţim că există ..."undeva" în interiorul nostru, nu ştim unde, ataşat de noi... Peste tot şi niciunde. Acel *„Noi"* nu are traiectorie (locaţie fizică) ci doar „acoperire" /"probabilitate" / „funcţie de undă". Poate exista într-un loc, în două locuri, peste tot şi niciunde la un moment dat. La fel cum corpusculul cuantic există în interiorul orbitalului electronic, acoperit de funcţia lui Schrödinger. Poate acum vedem cu ochii minţii ceea ce nu vedem în interiorul atomului, ce nu putem vedea acolo unde *„inecuaţia lui Heisenberg"* ne îngrădeşte intrarea (prin postulat). Cum există corpusculul Eului în interirul nostru, aşa există şi corpusculul electronic în interiorul orbitalului (funcţiei de undă).

Locul unde există şi esenţa lor, natura lor este pe undeva, cea mai mare enigmă (materialistă) a Fiinţei umane şi a filozofiei în general. Şi va rămâne veşnic aşa o enigmă, cu frumuseţea ei, deoarece, cu logica materialistă, binară (a lui Aristotel), nu poate fi rezolvată. Este şi va rămâne permenent un mister pentru simţirea şi gândirea noastră deterministă (dacă ne limităm doar la vederea determiistă, mecanică). Mintea noastră o simte confuz şi nu o poate accesa. Nu îşi poate face un tablou „mecanic" (cum am vrea în clasele primare) a ce se petrece acolo.

Întrebările primare din şcoala generală rămân fără răspuns. Simţim că avem interior două esenţe pe care nu ştim unde sunt şi nu le putem nici defini. Un fel de ..."două fiinţe" în interiorul altei Fiinţei fizice macro.

Conform filozofiei indiene (hinduse, vedice), avem doi poli de vibraţie ai Universului intern (cosmic). Care există pe o „altă dimensiune", în paralel cu cea fizică, la care avem acces cu simţurile. În vorbirea curentă mereu vorbim de acel tainic "Noi", când ne adresăm la propria persoană. Care nu ştim unde sunt, le simţim doar proiecţia, efectul. Senzaţia nu poate fi definită fizic, raportată la masă şi energie, deoarece spunem că nu este fizică.

Putem să ne gândim (reflectăm) toată viaţa la esenţa ei, că nu o vom înţelege în sens clasic, materialist. Ea nu este unitate de substanţă, ci este „unitate de psihic", de „undă", este „fapt psihic". Din căutarea materialistă a esenţei putem face din asta chiar un scop, un fel de aţi petrece viaţa. Proprietăţile ei nu se reduc la cele ale materiei fizice clasice (accesibile, raţionale). În ceea ce priveşte forma, conservabilitatea, masa, etc... ea iese din aceste şabloane, nu se reduce la ele. Senzaţia nu poate fi măsurată, nu poate fi localizată, nu are masă, nu poate fi definită în nici un fel prin limbaj fizic, în vocabular materialist. Realitatea ei nu există permanent asociată Fiinţei, deoarece Eul nu este activ continuu. Senzaţia (trăirea) există doar temporar, cât timp „Eul vibrează". Este un efect discontinuu şi nematerial asociat vibraţiei Eului (eurilor) din Fiinţă.

Senzaţia nu poate fi înţeleasă decât prin ea însăşi şi prin legea Naturii care o generează (vibraţie → apariţie).

Nu o putem accesa raţional, ci doar intuitiv, meditativ (un gen de veneraţie, nostalgie). Noi nu putem genera în condiţii de laborator trăirea, deoarece nu putem alcătui în laborator Realitate Yang-Yin de genul Vishnu-Brahma, pe care să o punem apoi să funcţionaze, să intre în vibraţie. Când vom putea face acest lucru, vom fi şi noi un fel de Dumnezeu al Naturii, vom deveni Dumnezeu pentru alte fiinţe pe care noi le vom genera. Vom genera viaţă (senzaţie) acolo unde nu exista până atunci.

Senzaţia este ceva care face parte din familia câmpurilor induse din Natură. Analoagă cu câmpul magnetic, dar manifestată pe alt nivel. Şi probabil or mai fi şi altele, dar deocamdată nu le cunoaştem - deoarece nu avem cum să îl accedem fizic, prin experienţe de laborator. Senzaţia face parte dintr-un alt gen de electro-magnetism, metafizic, necunoscut încă, ce se petrece la nivel 6 -7 (Corpul lui Vishnu-Brahma -Shiva).

Aşa cum electronul nu are traiectorie spaţială şi continuitate în mişcare, tot aşa şi senzaţia (câmpul atmic cu matricea sa) nu are coordonate spaţiale fizice. Deşi de existat

senzaţia există, se manifestă, deoarece "Ea suntem Noi". Noi suntem Realitatea Shiva. Noi suntem nu doar "Cel de deasupra Planului fizic", ci undeva mai sus de asta, "Cel de deasupra planului cosmic", al "zeilor" şi al energiilor cosmice. Strămoşii i-au zis, "Dumne-Zeu", deoarece energiilor cosmice coordonatoare le ziceau "Zei". Deşi la noi, lucrurile au ajuns altfel, mult deformate şi postulatele din Vede şi-au pierdut credibilitatea în timp. Deşi esenţa ascunsă de adevăr, pentru cine o caută, există. Chiar dacă nu o cunoaştem fizic, "Adevăr" există. Acel "ceva" mai presus de realitatea cosmică, de Zei, există – dar filozofii de astăzi o consideră nu doar mistică, ci şi "neştiinţifică". Există "ceva" mai presus de acea realitate. de Planul Zeilor, de Planul cosmic, de planul *MPC* –urilor. Strămoşii i-au zis acelei realităţi "*Dumne-Zeu*" sau "*Ultimă Realitate*". Deşi noi cu timpul am încurcat lucrurile şi am înţeles prin Dumnezeu altceva. Un bătrânel cu barbă albă şi cu toiag, căruia trebuie să i ne închinăm şi să rostim rugăciuni. Acel nivel, mai presus de planul zeilor este nivelul 6-7 al Fiinţei. Ca ultimă realitate existenţială, nivelul şapte al Fiinţei, proprietăţile ei sunt analoage cele ale unui câmp energetic material. Analogia sa este câmpul magnetic, derivat legic (prin inducţie) din cel electric. Numai că aici avem alt gen de sarcină, alt gen de electricitate. Deocamdată, inaccesibil nouă prin aparate fizice.

Fizica în viitor, va cuprinde în studiu şi astfel de mărimi existenţiale, cum cea actuală cuprinde mărimile electrice şi tot ce se leagă de universul indus şi creat de acestea. Deocamdată, fizica materialist-dialectică consideră că senzaţia nu este ceva fizic, ci este doar o simplă "reflexie". Într-un fel, pe care nu o poate explica cum, "imaterială". Cum apare, derivă imaterialul din material, nu o poate spune. Pur şi simplu, doar o postulează. Filozofia materialistă este o credinţă, un fel de a crede, nu şi o "fizică", o "ştiinţă". Ea consideră senzaţia (conştiinţa) un "derivat" al reflexiei, un "tip anume" de reflexie. Una "superioară", apărută "evolutiv". O afirmă, dar nu poate spune cum s-a ajuns aici. Adică nu o poate demonstra. De aceea, şi afirmaţia lor, este tot o metafizică (deşi ei nu o consideră aşa).

Concluzie:

Trăirea (senzaţia) este analogul câmpului magnetic pentru alt tip de sarcină specifică a Naturii, cea atmică (SA). Câmpul nou apărut prin inducţie (Realitatea Shiva), senzaţia are următoarele caracteristici:

- nu are masă a sa (energie), fiind legată de planul inferior (corpul lui Vishnu-Brahma), prin fenomenul inducţiei. Acest factor nou apărut suntem "Noi", Atmanul, Realitatea Ultimă din Fiinţă. La nivelul fiinţelor superioare, există intern sub formă de două entităţi: "Cel ce colectează" (Gândul) şi "Cel ce analizează" (Conştiinţa). Deci acel "Noi" din limbaj popular, include şi "Gândul" şi "Conştiinţa". Acel "Noi" este "Sinele". Fiinţei. Conştiinţa este polul doi al Sinelui. Conştiinţa este o parte a Sinelui, un "pol de vibraţie" al acesteia. În final, senzaţie este "fapt psihic", un alt gen de realitate. Ea conţine informaţie, temporalitate, dar nu spaţialitate (dimensiune fizică).

- nu are axiome spaţiale (în plan fizic), deoarece nu are proiecţii spaţiale în planul fizic. Faptul că "este legat de" entităţi existente acolo, nu înseamnă că are şi "dimensiuni" acolo, sau poate fi "vizualizată" cumva, cum poate fi vizualizat câmpul magnetic (care este unul energetic, este "sistem fizic"). De fapt nici sarcina electrică nu are dimensiuni în plan fizic, ci doar "legare" (ataşament).

Ea mişcă materia gravitaţională, prin această "legătură" invizibilă. Sarcina electrică, ca şi sarcina atmică, nu are dimensiuni proprii, loc geomentric conturat în plan fizic. Ea există doar "ataşat" corpurilor bine definite, cu locaţie şi dimensiuni definite acolo, în fizic. Acesta este termenul pe care îl vom folosi în continuare, pentru a ne referi la "locaţia" ("matricea") ei.

Termenul de "locaţie" se înlocuieşte cu cel de "ataşament", la fel cum în mecanica cuantică, termenul de "traiectorie" se înlocuieşte cu cel de "funcţie de undă" sau "nor electronic" (regiune de probabilitate). Că acest lucru produce un discomfort mental, la nivel trei, patru (mental) ş.a. – aceasta este altceva, nu schimbă esenţa problemei, tipul de realitate. Nu schimbă Adevărul Ultim (Realitatea Ultimă). Acel "ceva" care există la n ivelul ultim al Fiinţei (Realitatea Shiva / Conştiinţa).

Noţiunile de determinism şi indeterminism, previzibil sau imprevizibil, calculabil şi necalculabil, spaţiu-timp liniar pentru cele trei esenţe (ale Trinităţii) diferă. Nu toate sunt cuprinse în sfera puterii lui Vishnu, a calculabilului, legicului, determinismului. Realităţile de tip Brahma şi Shiva există în orice Fiinţă, indiferent de nivel şi ele nu pot fi calculate (încluse total în sfera manifestării Vishnu). Este ceva normal această imposibilitate (nereducţie teoretică). În această nereducţie intră un gen de infinit, care nu permite. Natura are şi aşa ceva – nu este în totalitate deterministă. Indeterminismul este unul din polii ei (Yin). Realităţile de tip Brahma şi Shiva au altă axiomatică, asta ne-au transmis-o *Zeii* (strămoşii noştri din Vede). Dar noi trebuie deocamdată să redescoperim aceste adevăruri şi să le reaccesăm.

În Fiinţă există două Focare atmice şi două produse atmice, două senzaţii, două glasuri interne. Deoarece în noi avem două „Transformatoare" interne. Apar în noi două câmpuri atmice succesive, etajate: unul preia produsul celuilalt şi îl transformă a doua oară prin aceiaşi lege a inducţiei, obţinându-se o senzaţie de gradul doi, căreia îi zicem „Conştiinţă".
Apare astfel simţirea (ştiinţa) simplă faţă de realitatea din jur, şi ştiinţa complexă faţă de aceiaşi realitate, externă (fizică)– care include şi sentimentul de proprie existenţă (locaţie) în cadrul acesteia.

"Noi", Sinele individual, Trinitatea dublă internă suntem: Eul 1 + Eul 2 .

Ambele Euri au la bază particuala cuantică dublă specifică subtilului ultim al Fiinţei. Ca şi hidrogenul, avem pe plan cosmic (primul nivel electronic) două particule, corpusculi ai lui

Vishnu (cu "scântei divine"), şi ca urmare, două efecte interne de "trăire", două "glasuri" şi "urechi" interne.

Puterea creaţionistă Brahma – se manifestă / proiectează (informaţional) la început pe plan supracosmic (Corpul lui Vishnu), după care se transmite prin reţeaua eurilor terminale nivelelor subtile, dând pe plan fizic răspunsul indeterminist, incalculabil şi nondeductibil al Fiinţei.

Imprevizibilitatea răspunsului (indeterminismul) Fiinţei este o mare enigmă - mai ales pentru filozofia materialistă. Care nu poate în nici un fel explica acest aspect. Trecerea dintre mişcarea deterministă şi cea indeterministă nu o pot explica în nici un fel, deşi ei recunosc Liberul arbitru al Fiinţei ca un parametru real, obiectiv. Adevărul este că în spatele existenţei acestui Liber arbitru se ascunde o întreagă filozofie, nu o simplă paranteză, un simplu joc de cuvine (cum ar lăsa materialiştii să se înţeleagă).

Avem astfel:

- decizie neaşteptată la nivel cosmic (→ indeterminism decizional, alegere liberă, "liber arbitru");
- impuls creditiv nou (→ indeterminism creditiv, inteligenţă intuitivă);
- imagine nouă apărută la nivel mental (→ inteligenţă imaginativă);
- impuls nou apărut la nivel eteric (→ indeterminism în simţire).

Astfel se crează şi apar izvoarele indeterministe la toate nivelele subtile din Fiinţă. Şi în final la nivelul de mişcare al corpului fizic. Pe care filozofii materialişti nu îl pot explica, şi le consideră consecinţe legice, dar "nelămurite încă" de ştiinţă. Ei consideră că se vor descoperi (sigur) în viitor, prin progresul ştiinţei. Aici intervine partea de credinţă (că se va descoperi, lămuri, dar cu soluţie încadrabilă în aceiaşi teorie prezentată de ei).

A crede în aşa ceva, înseamnă a simţi materialist lumea şi societatea, Universul în întreaga mişcare, manifestare a sa. Ei nu pot demonstra asta, dar "aşa cred ei" şi aşa simt ei lumea. Deranjabil este nu că simt ei aşa, ci că vor să impună şi altora acest gen de credinţă şi îi blamează (desconsideră) pe cei care nu simt şi nu cred aşa ca ei. Trecerea dintre indeterminism şi determinism (sau invers) o fac printr-un fel de "postulat a lui Bohr " (v. fizica atomică) transpuse la scară macro, la nivelul Fiinţei umane. Adică "ceva" (un postulat al psihologiei) adoptat forţat, mecanic, doar aşa ..."ca să iasă"!...Că altfel "teoria" lor materialistă pică.

Conform credinţei noastre (în mare parte similară celei hinduse), avem:

Sarcina atmică (vibraţie) --→ senzaţie --→ indeterminism (Eu cosmic + Eu cauzal + Eu astral + Eul eteric)   ↓ CV ↓ C_C ↓ C_A ↓ C_E + cp. fizic
CV – Corpul (corpusculul) lui Vishnu C_C – semnifică corpuscul cuantic (CV) manifestat la nivel cauzal "C_C" (analog pentru celelalte: "C_A" şi "C_E + corp fizic")

Variaţia sa nelegică, saltul Eului (1 şi 2) de pe un nivel subtil pe altul, cu apariţia senzaţiei de diverse game şi intensităţi în aceste nivele, formează un fenomen specific a Fiinţei, căreia noi îi zicem în linii mari viaţă, gândire. Sau, în termeni religioşi (indiferent de religie) îi zicem "proiecţie a Divinităţii" (a lui Dumnezeu, a Sinelui Universal ..).

Gândirea şi mecanismul gândirii

Am văzut ce este "Gândul". Dar ce este "gândirea" ?

CV_1 si CV_2 sunt cei doi corpusculi cuantici ai Microcosmosului Fiinţei, al nivelului atmic. Ei stau la baza Eului 1 şi a Eului 2.

Eul 1 este legat de Eul 2, iar Eul 1 (Exploratorul) este legat "organic" de o reţea de terminale subtile: cosmic, creditiv, astral şi eteric.

Acestea sunt locaţii şi puncte de mişcare la nivelele respective, când Corpul lui Vishnu "se materializează" acolo (apare acolo). Poate apare şi dispare unde vrea (conform legilor cuantice). Fiind legat de acestea, Sinele cu simţirea dublă specifică, se poate oricând materializa, manifesta, vibra şi produce senzaţie dublă (viaţă) la acele nivele. Martorul însă rămâne în general detaşat, nu se "localizează" în reţeaua subtilă. El doar adună informaţia colectată de Eul 1 (dar nu la modul absolut), o analizează, discută cu el (cu Eul 1) şi în final ia decizia. Colectarea de informaţie şi dialogul între euri formează ceea ce numim noi "gândire". Problema este că psihologia actuală, deşi studiază gândirea, nu ştie care sunt "actorii" acestuia. Necunoaşterea psihologiei stă tocmai în obiectul central al cercetării acesteia.

Ce include activitatea gândirii ?

1 – Explorarea

Este mişcarea Sinelui, prin polii specifici şi terminalele sale, la nivelul spiritual (analiză) şi pe diverse nivele subtile. Cu producerea de senzaţii specifice, reprezentări (depuneri), colectarea, manipularea şi alte mişcări nedefinibile ale acestora. Materializarea şi mişcarea Spiritului pe diverse nivele subtile, colectarea de informaţie şi prelucrarea acesteia formează acea operaţie specifică şi misterioasă căreia filozofii (şi mai nou psihologii) o numesc gândire. Proces în care se manipulează nu doar informaţie, ci se generează automat şi senzaţie, câmp cosmic, câmp creditiv, mental şi eteric. Lucru pe care filozofia şi psihologia modernă nu îl poate explica prin propriile puteri (materialiste), şi de aceea preferă să îl ignore. Spiritul pătrunde în toate nivelurile subtile inferioare prin corpusculii specifici aflaţi în aceste medii: Eul cosmic, Eul creditiv, Eul astral şi Eul eteric. Prin aceste terminale el culege informaţii şi dă prin vibraţie (prelucrare, transformare, inducţie) un prim nivel de simţire, căreia îi zicem senzaţie (trăire) primară sau "ştiinţă". Ştiinţă simplă de realitatea din jur sau de realitatea internă de pe acele nivele subtile.

2 – Dialogul intern (Gând ↔ Conştiinţă)

Informaţiile sunt culese prin terminalele subtile, sunt apoi parţial prelucrate de Eul1, iar apoi predate şi reprelucrate de Eul 2 (Martorul). Care ia în final decizia. Cu surse parţial deterministe, parţial indeterministe (intervine corpul brahmic). Apare astfel, tot prin inducţie (legea inducţiei) un al doilea nivel de simţire căreia îi zicem, simţire conştientă, ştiinţă cu detaşare, simţire a faptului că simţi, simţire de grad doi sau conştiinţă.

3 – Decizia

Decizia de acţiune se naşte prin dialog intern dintre cei doi poli ai Spiritului, şi se finalizează la nivelul de vibraţie al Eului 2. De aceea, el devine "Decidentul". La El se încheie acţiunea de colectare, analiză, concluzie şi decizie.

Eul 1 are în principal rol activ, de explorare şi culegere. În secundar face şi el o prelucrare primară a informaţiei colectate, dar doar una sumară. Ca urmare, el dă, generează

prin inducţie o primă senzaţie, o primă trăire. Dar întotdeauna, dincolo de El mai există un Eu 2, care generează decizia finală.

Eul 2 are în principal rolul de prelucrare a informaţiei culese Eul 1. El este acel factor misterios din interiorul Gândului. Acea entitate (pe care nu o putem defini fizic), ce există în interiorul Gândului. Adică al doilea Eu din "Noi" (Martorul). El este "esenţa" noastră, capătul funcţional al Fiinţei noastre. Dincolo de El este cordonul (ombilical) cu Divinitatea mare, cu Divinitatea Universică, cu Dumnezeu.

În ambele cazuri rezultă "trăire" ca produs al acestor culegeri şi prelucrări. Trăire specifică (vibraţional) acelor nivele. Spiritul din Noi are două nivele de vibraţie. De aceea, îi zicem "Noi" şi nu "Eu".

Dialogul intern dintre Eul 1 şi Eul 2 nu este decât o parte a ceea ce numim "*gândire* ". Partea finală a procesului. Gândirea presupune nu doar colectare (activitatea Eului 1), ci şi o prelucrare (oricât de mică, dar existentă) internă. Este vorba de partea finală, vârful aisbergului, mişcarea de pe nivelul ultim al Fiinţei. Explorarea şi colectarea de informaţie de la nivelurile: fizic, eteric, mental şi supramental, tot din procesul gândirii face parte. Conştient, semiconştient sau inconştient. Plus că sunt momente când Analizatorul / Martorul (Eul 2) pătrunde el însuşi în reţeaua de euri subtile, verificând sau ajutând activitatea Eului 1.

De aceea, gândirea este o activitate complexă. Este adevărata "mecanica cuantică" a Fiinţei, şi chiar mai presus de atât. Gândirea presupune: activitatea Eului 2 (Martorul), activitatea Eului 1 (Colectorul) şi activitatea eurilor subtile (terminalele vibratorii). Dar noi nu le sesizăm distinct, nu le conştientizăm. Noi simţim doar finalul, dialogul intern. În eurile inferioare Sinelui (prin Eul colector) se materializează (întrupează) spontan şi se mişcă, explorează, culege informaţii şi rezonează cu vibraţiile specifice acelor nivele.

Dialogul intern este un fenomen mai complex, dar noi o înregistrăm ca proiecţia la nivel mental (reflexie sonoră) a interacţiunii dintre cele două Trinităţi interne. Confruntarea, dialogul, schimbul informaţional între ele are loc la nivel cosmic, brahmic şi la nivel Shiva.

Este vorba de o întâlnire şi interacţiune între entitatea fizică Yang şi cea nefizică Yin (indeterministă) din Fiinţă. Întâlnire pe care noi de aici (cu simţuri macro), cei ce vrem să stăpânim întreaga Natură doar cu simţire (cunoaştere) deterministă (de tip Vishnu), nu o putem face, trăi, înţelege. La nivelul psihologiei sau a ceea ce numim noi "ştiinţă a psihicului", trăim încă la nivelul în care nu s-a dovedit încă că "Pământul este rotund" şi că "Pământul este cel care se învârte în jurul Soarelui", nu invers. Nu avem nivelul şi cunoştinţele specifice pentru a dovedi asta, dar se va face cândva.

Zeii care au scris *Vedele* au făcut-o. Noi (strămoşii lor), nu înţelegem cum imaterialul poate influenţa materialul, la fel cum nu înţelegeam acum un secol cum electronul „*se învârte*" în jurul protonului fără să piardă energie şi fără să cadă în final pe nucleu. Lucru are s-a rezolvat totuşi în final, deoarece s-a dovedit că premiza de la care s-a plecat era falsă. Astfel s-a trecut de la o gândire mecanicistă (newtoniană) la una nemecanicistă (cuantică) - deşi încă multă lume nu prea înţelege bine asta şi nu prea crede asta. Deoarece abandonarea simţirii mecanice nu se face aşa de uşor cum am crede şi mai ales, nu se face peste noapte.

Nematerialul (planul divin, brahmic) influenţează materialul (Vishnu), pe o cale pe care nu o înţelegem printr-o logică binară (cu care trăim realitatea pe plan macro). Cauzalul se transformă în acauzal şi invers, pe o cale care nu o înţelegem „logic". Deoarece noi căutăm doar o explicaţie clasică, de tip mecanic, matematic, conform unei premise care se va dovedi în final (între-un viitor apropiat) falsă – la fel cum a fost şi în cazul electronului (considerat iniţial că ar fi „o bilă pe sârme").

Dar orice ştiinţă are timpul ei de creştere şi maturizare, care nu poate fi depăşit doar că vrem noi şi peste noapte.

Trinitatea de la capătul intern presupune începutul şi sfârşitul Universului la orice scară. Trinitatea când se întoarce spre ea însăşi vede acea „linie a orizontului", acea *„Fiinţă în Fiinţă"*, la fel cum vede şi linia orizontului când priveşte spre exterior. Polul obserevator, ce devine în acest caz „esenţă", capăt al Fiinţei, nu doar percepe această linie virtuală, ci, neînţelegând-o, o divinizează, transfigurează, i se închină interior ei. Cognoscibilitatea fiind infinită, veşnică, şi închinarea şi atitudinea de închinare (pentru cine este predispus să o simtă) este veşnică.

Avem de fapt trei capete (esenţe, terminale, începuturi) în Fiinţa noastră:

- capătul (esenţa) de tip Vishnu (corpusculul atmic vibratoriu)
- capătul (esenţa) de tip Brahma (sarcina atmică)
- capătul (esenţa) de tip Shiva (câmpul atmic, senzaţia)

Toate sunt capete independente una de alta, dar nu pot exista una fără alta. Şi aşa există şi în cadrul Marii Fiinţe, a Sinelui Universic. Tot capete din noi (Micro Fiinţă) sunt şi acolo, dar la alt nivel, la altă scară. Ele formează Marea Fiinţă.

Ele sunt şi limite ale cunoaşterii raţionale, deductive. Nu pot fi atinse decât prin intuiţie, imaginaţie, credinţă. Altfel nu se poate. Oricât am merge în sensul lor, nu le putem atinge vreodată logic, deşi ne apropiem de ele tot mai mult, tot mai mult... Între înţelegerea noastră logică (finită) şi ele se interpune infinitatea. Nu o putem elimina. În cazul simţirii (vederii) fizice, se poate demonstra uşor. Oricât ai merge spre linia orizontului să o atingi, apare după ea alta, apoi alta ş.a.m.d. Practica o demonstrează, nu vre-o teorie logică, care să o explice „de ce este aşa". În cazul liniilor din spaţiul spiritual, de tip Brahma - Shiva, este mai greu. Mereu vor fi unii care vor crede că acea „linie care se vede", la capătul acelui gen de vedere (simţire subtilă), „se poate atinge".

Aceşti „zei interni" sunt capăt ai Universului Fiinţei şi a tot ce există. Ei într-adevăr crează şi menţin totul, inclusiv schimbarea, progresul. Sunt rădăcini ale „logicii" explicării (funcţionării) Universului. Noi le considerăm „energii" şi le-am creat „temple". Nu, ele sunt doar principii teoretice, sunt limite ale înţelegerii logice (de gen binar). „Mâna" prin care acţionează asupra Naturii fizice şi subtile sunt *„Cele 10 Mari Puteri Cosmice"* sau *„Sfântul Duh"* din religia creştină. Asta au vrut Strămoşii noştrii să ne transmită.

La baza înţelegerii Universului şi a Fiinţei stă Trinitatea: Vishnu, Brahma, Shiva (reunite: Sinele Individual sau Spiritul).

Partea a – II -a

Atracţia umană – o fizică necunoscută

Introducere

O veche întrebare, pe cât de simplă, pe atât de enigmatică: "*Ce produce atracţia dintre două persoane: deosebirea sau asemănarea ?*"

Unii zic că deosebirea (*contrariile se atrag*), alţii că asemănarea (*cine se aseamănă se adună*). Alţii că amândouă la un loc. Adevărul este că nimeni nu ştie cât este din fiecare şi în ce fel se îmbină amândouă, rezultând ceea ce noi numim *atracţie psihologică*. Toţi simţim

intuitiv că un anume determinism / indeterminism există, dar cât şi în ce fel nimeni nu poate spune

Atracţia dintre două persoane este în esenţă un mister. Nu numai pentru literatură şi poeţi, dar mai ales pentru fizică şi psihologie. Ce forţe intervin şi pe ce plan se manifestă ? Unde există aceste forţe şi de ce natură sunt? Ce fizică ascunsă are loc aici? Care este ecuaţia acestor forţe ? Nimeni nu poate lămuri problema.

Ca fenomen psihologic este o enigmă. Nimeni nu îl poate explica fundamentat pe o teorie din ştiinţele actuale de ce unii se atrag şi alţii nu. De ce într-o situaţie „X" l-a acceptat pe „Y" şi în alta nu.

Atracţia psihologică doar se constată ca fenomen psihologic, dar nu i se cunoaşte fundamentul fizic. Vedem fenomenul macro şi facem doar speculaţii privind esenţa sa. Ceva analog cum chinezii decoperiseră busola în jurul sec. 2 e.n., o foloseau în navigaţie, dar nu îi cunoaşteau explicaţia de fundament fizică. Nu cunoşteau sarcina electrică, modul de producere a magnetismului, formula lui Ampere etc. Nu ştiau nimic despre electricitate, magnetism, atom, electron ş.a.m.d. Cam la acest stadiu ne situăm şi noi acum privind cunoştinţele în domeniul atracţiei psihologice. Vedem manifestarea lor în fiecare zi, dar nu îi cunoaştem fundamentul. Nimeni nu poate spune nimic clar şi sigur despre acest fenomen şi ce tip de forţă fizică stă la baza lui. Deşi mulţi pretind că ştiu...

O altă analogie poate fi cea cu Thales din Milet şi electricitatea. Suntem cam pe vremea lui Thales din Milet privind electricitatea, magnetismul şi structura atomului. Doar se observă producerea fenomenului, dar nu se poate pune cap la cap lucrurile observate, pentru a se deduce o lege cantitativă. Să nu uităm că nici pe vremea lui Coulomb nu se ştia de electron şi de existenţa atomului. Formula lui Coulomb la momentul descoperirii şi dovedirii acesteia era o formulă de tip macro, fără a se cunoaşte nimic din structura intimă a substanţei, atomi şi electroni. În psihologie nu avem nici un aparat de măsură al acestui „câmp de atracţie dintre suflete" şi nu ştim ce este sufletul, psihicul ca substanţă materială sau tip de realitate. Nu ştim nici dacă există sau nu suflet (psihic ca entitate fizică), sau este doar o iluzie a minţii noastre mecaniciste, cum zic materialiştii. În acest domeniu nu avem nici măcar acea primitivă busolă chinezească, fără de care descoperirea legilor electromagnetismului de către Coulomb şi contemporanii săi, nu ar fi fost niciodată posibilă. Nu avem un „aparat fizic", care să fie sensibil la tipul de câmp care ar presupune atracţia fizică dintre un om şi altul. Care pus la mijloc, între persoane, să reacţioneze într-un fel sau altul la variaţia sentimentelor acestora. Nu avem nici acea *magnetită* pe care o deţineau Thales din Milet şi contemporanii săi, fără de care construcţia busolei nu ar fi fost niciodată posibilă. Nu avem nimic material fizic pentru a începe acest drum, al cunoaşterii cantitative a acestui gen de atracţie. Al unei ştiinţe exacte, cantitative, bazate pe matematică şi ecuaţii. Al unui determinism matematic, bazat pe formulă. Ne îndoim chiar dacă suportul fizic al acestei atracţii există sau nu fizic. Materialiştii susţinând că nu există, idealiştii că există. Ambele, în lipsă de dovezi sunt doar speculaţii, păreri, opinii. Adică, mai simplu, *filozofii*. Nici un experiment fizic nu a dovedit încă dacă psihicul este sau nu ceva fizic. Deci că atracţia între două entităţi psihice presupune sau nu ceva fizic, modelabil prin matematică. Primul pas în această privinţă ar fi dovedirea materialităţii psihicului (eventual a unei alte spaţialităţi), iar aşa ceva nu s-a făcut. La fel cum, pentru descoperirea legilor câmpului magnetic, trebuie dovedit că „sarcina electrică" de la baza sa există cu adevărat sau nu (fizic).

În ceea ce priveşte electromagnetismul, natura a lăsat undeva în Asia Mică acel minereu la suprafaţă, cu proprietăţi „altfel decât restul". De aici a pornit totul. Să nu uităm că, şi descoperirea sfericităţii Pământului, tot acestui minereu miraculos s-a datorat. Dacă magnetita nu ar fi existat, nu ar fi existat nici busola, nici mai târziu navigaţia în jurul

Pământului cu nave cu vele. Nici formula lui Newton şi nici formula lui Coulomb, care este o expresie pe alt plan a acesteia. Nu ar fi existat nici primele aparate de producere a sarcinii electrice în condiţii de laborator, nici legile cantitative privind atracţia electromagnetică. Nu s-ar fi descoperit nicicând această lume invizibilă şi nu s-ar fi descoperit nicând structura atomului. Am fi trăit şi astăzi în beznă, ba chiar la propriu, deoarece curentul electric şi becul nu s-ar fi descoperit.

Spre deosebire de electromagnetism, în ceea ce priveşte „atracţiia dintre suflete" ne lipseşte acel minereu, acea *magnetită* (senzor brut), ca prim pas de pornire pe drumul descoperirilor. Nu avem nici *chihlimbarul* care, prin frecare să atragă firişoarele de paie. De aceea, cerecetările stau pe loc, se reduc doar la presupuneri şi intuiţie. În acest domeniu avem doar observaţia fenomenului: că acea atracţie între suflete există în jurul nostru, este reală şi ea se manifestă. Ba mai mult, produce şi tragedii (sinucideri). Mai mult de atât nu ştim. Nu avem nici o unealtă de detectare şi măsurare a acestei atracţii sufleteşti. Dacă este câmp fizic la mijloc (sau metafizic), nu ştim. Cu toate că vedem în fiecare zi că ea se manifestă şi există ca ceva real. Nu avem nici un fel de dispozitiv fizic, care să poată măsura, înregistra printr-o mişcare mecanică (schimbare de parametru fizic), ce se întâmplă în psihic: emoţia, simţirea, experienţa subiectivă care se petrece acolo. Emoţia nu poate fi pusă în evidenţă cu nimic d.p.v. fizic. Singurul instrument de depistare şi măsurare a ei este observaţia şi propria noastră „inimă" (intuiţie). Acea inimă sufletească (intuiţie) de care nici de asta nu ştim ce este din punct de vedere fizic. De aceea, ştiinţa în acest domeniu al psihicului bate paşii pe loc, adună tot felul de date statistice, dar nu poate progresa în esenţă. Nu are un fundament matematic, nu este o ştiinţă exactă. Nu poate depista rădăcina fizică a fenomenelor, în genul cum la atracţia magnetitei stătea atomul şi structura acestuia. De aceea aici nu se poat deduce în acest caz legi cantitative. Sau dacă le deducem, le deducem doar intuitiv, „cu inima" (intuiţia), şi pot fi valabile doar pentru sursă, pentru cel care le deduce, trăieşte subiectiv. Asta nu înseamnă însă că aceste legi fizice ale atracţiei psihologice nu există şi nu pot avea în esenţa lor (necunoscută de noi) o structură matematică. Că această atracţie, analoagă poate celei gravitaţionale şi electromagnetice nu are şi ea o expersie matematică, o „formulă a lui Coulomb" a ei. Fenomenele electrice s-au manifestat în natură şi mii de ani înainte ca omul să îi poată descoperi legitatea matematică. Aşa şi aici.

Ce îngreunează şi mai mult studiul fenomenelor sunt caracterul unic şi irepetabil al acestora (într-un anume procent). Dacă la atracţia chihlimbarului cu firicelele de paie se putea repeta fenomenul, pentru a se deduce o legitate, aici nu se poate repeta identic fenomenul. Orice repetare a experimentului înseamnă un nou experiment.

Ştiinţa în acest domeniu nu poate progresa decât prin experienţe personale, aşa zis „de viaţă", dar nu poate ajunge la o fază cantitativă, de formulă, de expresie matematică cu determinism absolut. Şi ca urmare, se ajunge cel mult la nişte concluzii intuitive, un fel de „ghiceli" personale, care nu pot fi însă niciodată dovedite experimental, de necontestat, în genul experimentelor din fizică. Şi ca urmare, aceste concluzii întotdeauna pot fi acuzate de subiectivism, contestate şi puse la îndoială. Chiar dacă „par" a fi adevărate, le simţim „cu inima", dovada lor fizică, care să le transforme în ştiinţă exactă lipsind însă. Ca urmare, ele rămân ceva foarte frumos, sublim, romantic, dar în final pentru omul de ştiinţă sunt doar speculaţii. Oricât de frumoase şi atractive ar fi, ele rămâm literatură ezoterică şi nu pot depăşi stadiul de literatură ezoterică. De fapt şi psihologia contemporană este tot un fel de literatură ezoterică de acest gen, cu mai puţine speculaţii, dar şi cu mai puţine concluzii practice.

Legătura dintre acea parte a Fiinţei noastre invizibilă şi partea vizibilă, simţibilă prin simţuri, undeva există, se face. Există o funcţie matematică care o face (chit că este exclusivistă sau nu). Dar nu ştim noi unde, la ce nivel, deoarece nu avem unelte să o vedem,

să o depistăm. Deocamdată nu ştim unde se termină ultimul impuls fizic, neuronal şi începe primul „fapt psihic", senzaţia. Nu o poate nimeni spune, nici cel mai renumit psiholog. De fapt nu ştim dacă primul fapt psihic este senzaţia, sau până la ea (de la fizic) mai există altceva intermediar. Ceva, care nu vedem şi nu simţim. Nu ştim dacă corespondenţa fizic – mental (senzaţie) se face direct, sau cu factori intermediari. Nici invers, unde se termină primul fapt psihologic şi începe primul impuls fizic, neuronal nu se poate spune.

Conform psihologiei idealiste (metafizică), între corpul fizic şi senzaţie, există o serie de alte corpuri imposibil de simţit cu simţurile obişnuite, numite corpuri subtile: etericul, astralul, cauzalul, cosmicul şi Spiritul. Ele asigură trecerea dintre fizic şi senzaţie (faptul psihic). Fizicul transmite informaţia etericului, care o transmite astralului (mentalului) ş.a. Ca urmare ele formează un lanţ cinetic şi undeva trebuie să existe o legătură formată din ultimul element din fizic şi primul element din eteric, după care există analog ultimul element din eteric – primul element din mental ş.a.m.d. până se ajunge la Spirit. Conform acestei psihologii, în natură există o trecere de la fizic la eteric, conform unei legi pe care nu o cunoaştem. La fel există trecere de la eteric la astral ş.a.m.d. Deci între corpul fizic şi fenomenul psihic, există un gen de „transformator" de la energia unei lumi în energia altei lumi, un gen de calitate a materiei pe care nu o cunoaştem noi unde se află în natură şi nu am ajuns încă să o depistăm fizic. Este o supoziţie a psihologiei idealiste, etericul, astralul, cauzalul, care nu au fost încă dovedit că există ca realitate fizică. Cândva într-un viitor, vom ajunge poate să o cunoaştem.

Dacă în spatele atracţiei magnetitei stătea o întreagă fizică necunoscută - atomul cu structura sa - în spatele acestei atracţii dintre suflete nu avem habar ce tip de structură fizică sau nefizică există. Acea lume, acea fizică care stă în spatele acestei forţe de atracţie ne este deocamdată complet necunoscută. Asta nu înseamnă că ea nu există, cum postulează materialiştii pentru „a scăpa" de aceste explicaţii. La fel cum posturile de radio există, cu toate că noi nu le putem auzi când mergem normal pe stradă, fără a avea la noi un aparat de radio pus în funcţiune. Faptul că nu le auzim, nu înseamnă că ele nu există. La fel şi aici, faptul că nu „vedem" aceste corpuri subtile ale sufletului, pe care le susţin idealiştii, nu înseamnă că ele nu există.

Psihologia contemporană doar se proclamă ştiinţă – cu începere din anul 1879 , de la W. Wundt, filozof german, care a întemeiat primul laborator de psihologie. Asta nu înseamnă că ea şi este cu adevărat, cum se autoproclamă. Cu toate progresele înregistrate, ea nu are determinism, nu are precizie, nu are matematică. Anumite legături s-au efectuat între părţi ale funcţionării creierului (prin extirparea sau lezarea acestora, la animale) şi efectele psihice, dar nu este suficient. Marile întrebări privind ontologia (natura, esenţa) psihicului, producerea sentimentelor, atracţia psihică ş.a. au rămas în continuare nerezolvate. Nu există nici un determinism al lor. Fizica cuantică, cel puţin are unul probabilistic, exprimat matematic, prin formule statistice (ecuaţia lui Schrödinger). În fizica cuantică există substratul, entitatea fizică reală dedesubt, pe când în psihologia care se învaţă la şcoli nu există aşa ceva. Şi totuşi psihologia a fost proclamată ştiinţă. Ea nu este capabilă să răspundă însă nici măcar pe departe la probleme de previziune privind „atracţia dintre suflete", deoarece nu o cunoaşte şi nu are habar ce se ascunde fizic în subsolul acestei atracţii. Ce structuri există acolo şi ce forţe interacţionează acolo. Deci să nu cerem psihologiei contemporane ceea ce nu poate da. Este doar o păcăleală (amăgire) că este ştiinţă, dar în realitate nu este. Nu are nici o lege cantitativă legat de fenomenele pe care le studiază. Adunarea unor observaţii despre un domeniu şi clasificarea lor, punerea lor pe categorii şi genuri, mare parte a lor discutabile - nu înseamnă „a face ştiinţă". Sau, cel puţin nu una de acelaşi statut şi nivel cum este fizica. Psihologia contemporană se ascunde în spatele unor definiţii şi frazeologii superelevate, dar

în interiorul ei nu se găseşte nici o descoperire epocală, nici o lege cantitativă care să constitue poarta ei de la filozofie (părere, viziune, concepţie) spre stadiul de ştiinţă veritabilă.

Nu numai atracţia dintre suflete suferă de această nebulozitate, dar şi esenţa sufletului şi structura sa. Nu se cunoaşte legătura dintre creier şi fenomenul emotiv. Cum apare senzaţia din suportul fizic ? Ce o produce, ce o determină? Ce fenomen fizic stă la baza ei ? Care este legătura dintre fizic şi senzaţie ? Dintre fenomenul fizic şi cel psihologic ? Unde în interiorul psihicului se termină impulsul nervos şi începe faptul psihologic ? Psihologia este departe de a putea da astfel de răspunsuri, cu toate că se autoproclamă ştiinţă. Nu se cunoaşte legătura dintre lumea gândului, a visului şi lumea reală, simţită cu simţurile fizice, în stare de veghe. Nu se are habar din ce este făcut visul, ca realitate: sunt electroni, materie sau „ce este acolo" ?... Care este raportul dintre acea lume, a visului, gândului şi lumea reală, simţită în exterior în stare de veghe ? Care este legătura dintre ele ? Cum se face trecerea de la una la alta ?... Cum se trece de la simţirea din starea de veghe, la cea din starea de vis ? Cine este acel „ceva" care face trecerea ? Cine este acea *Fiinţă din vis*, cum apare şi unde anume există în noi ? Dacă fiinţa respectivă „*apare*" în vis, ca subiect al acesteia, unde se găsea acea fiinţă, acea entitate când noi eram în stare de veghe ?... Apare şi dispare de fiecare dată ca entitate nouă sau este aceiaşi şi persistă când suntem în stare adormită ? Mai există o altă *Fiinţă* în noi, de care nu suntem conştienţi şi ea apare, în timpul visului ? Sunt lucruri la care ştiinţa nu poate răspunde, şi doar dă cu presupusul.

Şi dincolo de toate astea, „dincolo de moarte"...mai există sau nu „*ceva*" ? Nu neapărat Dumnezeu, dar o continuitate a noastră... Acea *Fiinţă din vis*, iese din noi şi continuă să trăiască în acea lume a ei şi după moarte ?

Nici un filozof şi nici un psiholog nu a putut răspunde până acum la aceaste întrebări, deoarece nu ştie nimeni ce esta acolo şi ce „altă lume" sau alt gen de lume se ascunde în noi. Cu toate progresele fizicii, noi nu putem ştii dacă acea lume există cu adevărat sau este o iluzie (cum declară materialiştii). Postulatele unor filozofi, cum ar fi cei materialişti, nu ajută prea mult şi nici nu încălzesc prea mult. Sunt doar simple postulate, credinţe ale unui grup de oameni, nu şi ştiinţă demonstrată. Psihologia care spune că „nu există suflet material" este în final doar o concepţie filozofică, adică o viziune, o credinţă, un fel de a crede. Model de explicare nu înseamnă ştiinţă. Deci, cum putem spune atunci că psihologia este o ştiinţă ? Nu, deocamdată este tot o filozoifie, o credinţă (părere, concepţie) a omului despre fenomenele psihologice, nu o „ştiinţă" cum s-a autoproclamat ea.

Deosebirea dintre materialişti şi nematerialişti este următoarea:

- pentru materialişti, mentalul (fenomenul mental) este funcţie doar de substratul neurochimic, şi de nimic altceva. Ceea ce se poate scrie: $FM = f_{(x)}$
- pentru nematerialişti, mentalul (fenomenul mental) este funcţie nu doar de substratul neurochimic, ci şi de „altceva". Acest „altceva" nu este materie în sens clasic, determinist, ci „ceva", nu se ştie exact ce, existent în alt spaţiu şi timp. Ceea ce se poate scrie: $FM = f_{(x, y)}$

Ambele variante sunt credinţe, supoziţii, viziuni... Niciuna nu a fost dovedită ştiinţific, că aşa este sau nu aşa este.

Avem în noi multiple tipuri de realităţi. Nu suntem simple maşini, agregate mecanice, chiar dacă din exterior părem aşa. Avem în noi multiple realităţi, cu axiomatică diferită - multe din ele pentru care nu avem simţuri şi nu le înţelegem. Dar care ne influenţează mişcarea şi decizia în viaţă din subconştient (sau inconştient). A încerca mereu să reducem înţelegerea acestor realităţi prin determinism absolut (cartezian şi cu program) este o absurditate, datorită unei încăpăţânări a omului modern de a reduce totul la „mecanică". La un moment dat, omul modem va trebui să înţeleagă că lumea aşa trebuie percepută: şi cu determinism şi cu indeterminism. Cu indeterminism obiectiv. Indeterminismul face parte din realitate. A accepta

indeterminismul ca ceva normal, nu înseamnă neapărat a accepta că „încă nu ştim totul", ci că „aşa este lumea construită".

Nu vom putea ştii niciodată „totul", astfel încât „totul" din jur (inclusiv noi) să fim „determinişti şi calculabili", în genul maşinilor construite de noi. O astfel de cunoaştere este imposibilă teoretic. Previziunea privind Fiinţa noastră creşte tot mai mult, dar nu devine absolută. Este un gen de infinit (cognitiv) la fel de greu de acceptat (digerat) ca şi infinitatea spaţială, unicul în manifestare, sau celelalte „infinite" mai subtile.

Universul nu este o construcţie mecanică, formată doar din „fizic", din „cărămizi" puse cap la cap după legi logice binare (gen 1+1=2). Are în el şi aşa ceva, dar are şi zone cu indeterminisme (cognitive) şi genuri de infinit, pe care le descoperim pe parcurs şi nu le putem înţelege în totalitate. Învăţarea în privinţa asta este continuă şi nu se termină niciodată.

Atracţia ca legitate

Automat când pronunţăm cuvântul atracţie, ne gândim şi la un gen de forţă – şi automat la o expresie matematică a acestei forţe (ecuaţii, formulă). Cel puţin aşa am fost învăţaţi de la lecţiile de fizică. Atracţiile gravitaţionale, electrostatice şi altele pe care nu le vom menţiona aici, au toate expresiile lor matematice bine consacrate şi dovedite experimental.

Problema este în acest caz că, chiar dacă avem atracţie (şi psihologii recunosc asta), nu avem nici un fel de forţă energetică asociată, nici un fel de formulă a ei. Nici măcar o idee a suportului fizic al acestei forţe. Ce natură este implicată aici, care face să rezulte această atracţie ?...

Nu ştim între ce şi ce apare această forţă ? În ce tip de materie anume se manifestă şi în ce tip de spaţialitate ? Are o spaţialitate a ei, o dimensiune a ei aparte ?... Aici apar dezbaterile între materialişti şi idealişti. Materialiştii susţin că, deşi există atracţie, nu există o „forţă" asociată a ei (ca în fizică), deoarece ei au declarat că nu există suport ontologic al psihicului (materie separată a ei). Idealiştii susţin că există o astfel de forţă, dar aplicabile unei materii aflate într-o altfel de spaţialitate, la care cu simţurile fizice nu avem acces şi pe care deocamdată nu am ajuns să o demonstrăm.

Se vede clar de mai sus ridicolul viziunii materialiste: cum poţi avea şi vorbi de atracţie, dacă nu poţi vorbi de forţă şi expresie matematică ? Materialiştii ori susţin o fizică absurdă (imposibilă), ori susţin că nu este o atracţie veritabilă energetică, ci doar o interpretare eronată a noastră, prin importarea nejustificată a unui termen din fizică. (forţa energetică). Prin căderea, alunecarea în mecanicism.

Lucru cu care noi nu putem fi însă de acord. Se vede clar de către orcine că între o fiinţă şi altă fiinţă apare atracţie, lucru evident pentru oricine şi care nu trebuie demonstrat. Vede oricine că: unde pleacă una, după un timp apare şi cealaltă. Este ca un fel de "satelizare", dar nu cu traiectorie aparte, pe un traseu circular (de fapt nici în fizica cuantică nu este circular). Dacă între Soare şi planetă există atracţie şi acestei atracţii i se atribuie un câmp energetic care are interior un vector (forţă) şi o expersie a acestuia, de ce în cazul iubirii

adictive nu ar fi la fel ?.. Oricât ar susţine filozofii materialişti, argumentele lor şchioapătă şi par mai degrabă un fel de colac de salvare pentru a salva o viziune care a ajuns la un punct de impas. Este vizibil prntru oricine că acest tip de atracţie între suflete există, este reală, nu este o ficţiune. Iar dacă atracţiei dintre Pământ şi Soare, sau aceleia dintre proton şi electron i s-a atribuit o forţă, tot aşa şi aici - unde lucrurile stau aproape identic ca aspectare externă - trebuie să existe în mod analog un câmp energetic şi o forţă. Sau un set de câmpuri energetice şi o multitudine de forţe, care, prin compunere duc la ceea ce vedem noi în exterior (fenomenul de "satelizare" psihică). Materialul prezentat în continuare are la bază această convingere (filozofie).

La nivel de filozofie sau psihilogie materialist-dialectică nu pot exista legi fizice (în psihologic) acolo unde nu există materie şi substanţă. Unde nu există ceva material, ceva „real". Psihicul după ei este doar o proprietate, nu un sistem material, chiar dacă mai nou îl consideră „sistem informaţional" (informaţia nefiind materie).

În afară de corpul fizico-chimic, care include şi energii gravitaţionale şi electromagnetice, filozofii şi psihologii materialişti consideră că nu mai există altceva în plus, în afara acestora. Toate mişcările şi manifestările pe orice plan (psihic inclusiv), trebuie să se reducă în final la aspectul fizico-chimic. Chiar şi sentimentele şi stările psihice, inclusiv atracţiile (de aceea le zicem materialişti). De aceea chiar şi obiectul de studiu al psihologiei este unul controversat. Ce studiază ea de fapt, dacă reprezentările, gândurile şi sentimentele sunt imateriale ? Suportul lor ? Atunci cu ce se mai deosebeşte psihologia de biologie ? care studiază acelaşi lucru ?...

Faptul că ei consideră că reprezentările sunt imateriele, este ca şi când ai susţine în antichitate, pe vremea lui Platon că nu există sarcină electrică la baza atracţiei dintre chihlimbar şi firişoarele de paie. Şi asta pe simplul motiv că nu a fost dovedită, că nu a fost pusă în evidenţă experimental. Ce dotare de laborator aveau ei atunci ?.. La fel şi acum. Ce dotare de laborator avem acum pentru a accede la studiul acestei atracţii ?.. De unde ştim că ele nu vor fi puse în evidenţă pe viitor ca materie aparte, cum a fost pusă în evidenţă şi sarcina electrică, cu 2000 de ani după Platon ?

Atunci cât de credibilă este afirmaţia filozofilor şi psihologilor materialişti că reprezentările, gândurile şi stările psihice sunt imateriale ?... Faptul că sunt imateriale, nu sunt un lucru cert, dovedit, ci doar un postulat. Un postulat al filozofilor materialişti.

Cel mai cinstit ar fi să te pronunţi că nu ştii dacă există sau nu, decât să spui că nu există. Este o credinţă a respectivilor, nu şi o realitate. Sau dacă spui că nu există, atunci să specifici că aceasta este o ipoteză de-a ta, o presupunere, o credinţă, pe care o intuieşti a fi mai credibilă decât alta. A susţine că asta este realitatea şi a condamna pe alţii care gândesc altfel, aici este păcatul... Şi în acest caz, dacă este doar o părere nu are ce căuta într-o carte (manual şcolar) pe care îl consideri „ştiinţific". De aici şi eşecul în a da soluţii.

Cât de credibilă este „părerea" lor că nu există, la fel de credibilă este şi părerea taberei opuse (idealiste) că „există" componentă materială a psihicului, diferită de suportul fizico-chimic. Cât timp nu s-a dovedit nici pro, nici contra, valoarea de adevăr a ambelor tabere este egală.

Părerea noastră este că drumul pe care au pornit materialiştii este fals, abordarea este una greşită, orientată spre un orizont al negaţiei, care nu poate da soluţii în cazul atracţiei de acest gen (psihologice). Şi din acest motiv, explicaţia lucrurilor privind atracţia psihologică întârzie să apară.

Nu au cum să o găsească, deoarece o exclud din start. Oricît ar căuta şi s-ar strofoca savanţii epocii noastre pe calea materialistă – ce presupune negarea psihicului ca energie şi substanţialitate - niciodată nu o să poată găsi o explicaţie a fenomenului atracţiei prin

reducerea acestuia la baza neurologică şi la legile fizice şi chimice ce guvernează acest suport. Nu o să poată niciodată găsi o explicaţie a atracţiei psihologice pornind de la atracţia gravitaţională, electrică sau magnetică, astfel încât acestea pe cale „evolutivă" să devină „atracţie psihologică". Atracţia psihologică nu se reduce la atracţiile fizice cunoscute, deoarece, chiar dacă au la bază un astfel de suport fizico-chimic, nu se reduc la atracţiile specifice acestui suport. În schimb aceste fenomene observate se reduc la altele necunoscute şi neidentificate încă de fizica actuală, deoarece sunt delgate de un aspect al materiei nepus încă în evidenţă şi anume de materia subtilă. Şi sarcina electrică este o materie subtilă, care iniţial nu s-a ştiut de ea, nu era pusă în evidenţă, dar ulterior s-a demonstrat că este reală şi există. Tot aşa se va întâmpla şi cu materia subtilă răspuzătoare de viaţa psihică şi fenomenele psihice în viitor.

Atracţia psihologică nu înseamnă în toate cazurile *îndrăgostire*. Poate fi atracţie psihologică faţă de o persoană de sex opus, care să fie de alt „gen", nu neapărat „iubire" (veneraţie). Se poate manifesta ca atracţie între persoane, dar fără a fi neapărat iubire, îndrăgostire (idolizare, venerare), cu „pierderea capului", a controlului raţional.

Atracţia psihologică înseamnă declanşarea (generarea sau trezirea) mai multor „forţe" în „mental". „Atracţia adictivă" – cum îi zic psihologii sau „îndrăgostirea" cum este cunoscută în popor - este un tip particular de atracţie interpersonală, cu un anume accent pe una din forţele puse în joc (trezite sau generate).

De asemenea, atracţia este doar latura pozitivă a interacţiunii inter-personale, în care „îndrăgostirea" (divinizarea, subordonarea necondiţionată) este o formă particulară de manifestare.

Avem deci: interacţiune inter-personală > atracţie > iubire (îndrăgostire)

Iubirea, adicţia, ataşamentul se poate instaura şi pe cazuri de neasemănare, nesimilitudine. Literatura de specialitate, beletristica e plină de situaţii „ciudate", unele chiar contradictorii între ele. Situaţii, pe care psihologii nu le mai pot explica şi la care aceştia privesc neputincioşi. Şi explicaţia este foarte simplă: pentru că nu cunosc legea sau „legitatea" de profunzime a fenomenului". Deoarece sunt pe o pistă greşită şi persistă pe ea, în omagiul acelei filozofii materialiste care susţine că „ce nu poate fi demonstrat nu este ştiinţific". Sau „să construim o psihologie bazată doar pe ce poate fi demonstrat". Ca urmare, trăim într-o lume în care psihologii doar constată, dar nu deduc „legi" ale domeniului lor. Şi spun sus şi tare că „fac ştiinţă". Că psihologia făcută de ei este „ştiinţifică". Ori ce ştiinţă este aceea care nu este în stare să găsească soluţii practice ?.. Este ca şi o ştiinţă a construcţiilor care nu te învaţă cum să construieşti. Doar îţi povesteşte ce este o casă şi cum este să dormi în ea. Dar dacă se prăbuşeşte casa pe tine, nu este în stare să îţi spună de ce s-a prăbuşit, ce poţi face pe viitor să nu se prăbuşească şi cum să construieşti alta. O astfel de „ştiinţă" nu ar trebui să se cheme „ştiinţă", ci doar filozofie. O filozofie, o credinţă şi un mod de a crede, cum a fost de fapt considerată şi secole de-a rândul. Ca urmare, psihologia a fost şi este deocamdată un capitol al filozofiei, adică al credinţelor şi concepţiilor despre lume şi viaţă. Chiar dacă pretinde că s-a desprins de filozofie şi a devenit „ştiinţă", pretenţia ei este doar declarativă. Ca şi cum am zice că, începând de mâine, astrologia nu mai este astrologie şi este ştiinţă. Psihologia contemporană nu oferă nici explicaţii, nici soluţii privind frământările de secole a omului asupra interacţiunii psihice: de ce m-am îndrăgostit de X şi cum pot face să se îndrăgostească X de mine? ...Dacă mă duc la X şi îi voi spune că îl iubesc, voi câştiga sau voi pierde ?... Voi fi acceptat sau nu ?... Dacă acesta a acceptat între timp pe altul, ce am avut eu în minus faţă de acel „altul" de nu am fost acceptat ? Aici este cheia înţelegerii fenomenului: acel „ceva pe care l-am avut în minus" sau acel „ceva pe care l-a avut acesta în

plus" !!!.... Acel „ceva" pe care nici acesta nu îl ştie că „îl are în plus" şi că cu asta a cucerit partenerul. De care nici cel în cauză (care a acceptat) nu are cunoştinţă „ce este". Nici subiectul în sine (care alege) nu ştie de ce pentru acela a simţit atracţie şi pentru celălalt nu. Motivele invocate sunt de multe ori sociale, de suprafaţă şi nu reflectă profunţimea fenomenului sufletesc. Ele reflectă suprafaţa fenomenului de atracţie, care de multe ori sunt derutante şi duc pe căi greşite de investigare. Ele (aspectele invocate) sunt consecinţele macro nu şi esenţa fenomenului - care este acel „ceva" tainic de profunzime, care a făcut diferenţa într un pretendent şi altul. Sub acel „ceva", dacă este descoperit (cu adevărat), se ascunde „legitatea" tainică a fenomenului. Dacă psihologia nu poate da soluţii la astfel de întrebări, nu are rost să se mai pretindă ştiinţă. Cum nici înainte de Newton, nu are rost să vorbim de fizică, chiar dacă unii pretindeau poate că „fac fizică". Neexistând nici o lege fizică descoperită (legea gravitaţiei), nu se putea vorbi de fizică la acea vreme.

Dacă interacţiunea psihologică este totuşi recunoscută ca reală (nimeni nu poate spune că nu există), se pune atunci logic întrebarea: „care este legea ei de apariţie?"... Care este legitatea de substrat „fizic" a interacţiunii psihologice, şi în particular a atracţiei, şi mai în particular a iubirii ?... Sau dacă nu se poate găsi un determinism la nivel fizic (măsurabil), care este legitatea de producere la nivel „psihologic" ?... Constatabil nu prin observaţii fizice, măsurabile, ci prin simţire psihologică (nemăsurabilă, sau măsurabilă subiectiv). Cu alte cuvinte, ce condiţii „mentale" trebuie îndeplinite, pentru a se produce cu certitudine şi de ce anume depinde „intensitatea" ei ?

Atracţia psihologică pentru a fi cu adevărat cunoscută, trebuie să precizeze clar mărimile şi factorii specifici care intervin la realizarea acestui gen de atracţie, precum şi relaţia cantitativă (sau cel puţin calitativă) între ele. Abia atunci putem spune că această *interacţiune, fenomen sau gen de atracţie* a a *Naturii*, este cu adevărat cunoscut. Până atunci, oricât de groase lucrări s-ar scrie în domeniu, nu sunt decât păreri şi speculaţii. De asemenea, trebuie să se precizeze clar care este raportul dintre acest gen de atracţie şi celelalte genuri de atracţie cunoscute în Natură (gravitaţională, electrostatică, electromagnetică).

Este vorba aici de *chemarea* (incitaţia) aceluiaşi gen de mister inedit al Naturii la care asistau oamenii din antichitate privind *magnetita* (care atrage firişoare metalice) şi *chihlimbarul*. Până la urmă, după două milenii, s-a rezolvat problema filozofică. Microstructura materiei nu se cunoştea la acea dată, pentru a se putea da o explicaţie „fizică". Deci, lui Thales din Milet, oricât de mare filozof era, nu i se putea cere o explicaţie atomică a fenomenului. Ei atribuiau acestui gen de interacţiune *proprietăţi magice sau divine*, deoarece nu îi cunoşteau esenţa fizică. *Mister* al naturii care a fost elucidat abia peste două mii de ani. Acelaşi lucru se întâmplă şi astăzi cu atracţia interpersonală şi atracţiile ei componente. Microstructura psihică a sufletului uman nu o cunoaştem, cum nu se cunoştea nici în antichitate structura atomului. Ce vedem noi momentan (şi simţim „cu inima") este doar manifestarea particulară de suprafaţă, pe cazuri concrete. Legea care le uneşte pe toate într-o singură formulă (ecuaţie matematică) este ascunsă dedesubt şi nu este cunoscută.

Încercarea de a găsi o legitate, care să conducă la un anumit gen de determinism în această problemă, a atracţiei psihice, la o anumită previziune a atracţiei psihologice, este obiectivul central al socio-psihologiei (şi al psihologiei în general). Ea (atracţia interpersonală) este studiată pe toate părţile de această ştiinţă - dar deocamdată ea a ajuns doar la studiul identificării situaţiilor, fără a încerca conturarea unei formule calitative. Înţelegem prin asta o formulă în care să se spună nu cifric, ci doar calitativ, de cine depinde şi de cine nu depinde. Ce o măreşte şi ce o micşorează. Dar din păcate, nu poate spune. Oricât am citi manualele

de sociopsihologie, nu o să găsim aşa ceva. Decât ipoteze şi interpretări a diverşilor autori. Mai mult sau mai puţin coerente, mai mult sau mai puţin comune.

Sociopsihologia contemporană se opreşte aici. Atâta poate. Dă o listă de constatări mai mult sau mai puţin coerente şi lasă cititorul în ceaţă. Să creadă ce vrea. Cât ştia înainte, atât ştie şi după. Oricâtă sociopsihologie ar citi, în viaţa practică (privind relaţionarea proprie) tot haotic şi după intuiţie (bunul simţ, după ureche) se va lua. Avem o listă de factori favorizanţi statistic (şi aceea, incompletă şi controversată), dar nu avem o „lege calitativă". Să nu mai vorbim de o relaţie matematică a acestei interacţiuni, de care suntem departe mult. Şi dacă se merge doar pe drum materialist, nu o vom afla niciodată.

Pentru a depăşi această problemă, vom renunţa în continuare la materialism şi vom vedea ce rezultă.

Şi un lucru foarte important, pe care îl vom demonstra (releva) în cele ce urmează: *Legea îndrăgostirii* nu este *Legea atracţiei,* ci *Legea transcenderii ca simţire* (un anume tip de atracţie).

Am convenit în cele de mai sus că atracţia dintre două persoane, nu este o simplă interpretare speculativă a minţii noastre (extrapolată din manualele de fizică), ci este o atracţie reală, energetică, care are la bază o forţă.

Automat, dacă există forţa, ca vector energetic, trebuie să existe şi o materie în cadrul cărea ea să apară. Nu poate apărea forţă gravitaţională fără masă. Nu poate apărea forţă electrică fără sarcini electrice, după cum nu poate apărea forţă magnetică fără fluxuri electrice. Existenţa acestor tipuri de materii apar în diverse scrieri vechi, cu precădere cele orientale (hinduse). Ele au fost preluate şi de ezotericmul new-age contemporan, sub denumirea de *corpuri subtile*. Există mai multe denumiri folosite în literatura de specialitate pentru aceste corpuri. Cele mai des folosite sunt: corp fizic, corp eteric (bioenergetic, vital), corp astral, corp cauzal, spirit.

În mare parte cititorul este familiarizat cu ceste corpuri, de aceea nu vom insista cu precădere asupra lor. Scopul tratatului de faţă nu este cu precădere descrierea acetor corpuri subtile, ci dezvelirea şi deconspirarea forţei de atracţie care se manifestă şi acţionează între două fiinţe umane. Facem analiza şi descrierea acestor corpuri, dar numai în măsura în care ajută la înţelegerea scopului principal al acestui tratat: forţa de atracţie dintre fiinţe.

Metafizica atracţiei

Ce este forţă de atracţie ? Care este natura ei ? Care este legea ei fizică ? Există aşa ceva ? ...

Este ea o forţă fizică ? Are o ecuaţie matematică ? Aceasta este marea întrebare filozofică a vieţii. Este ea rezultatul unor asociaţii de forţe de mai multe naturi, calculabile prin formulă ?... Din care, la unii (anumite cupluri) predomină una, la alţii (alte cupluri) predomină alta. ?

Încercăm să răspundem acestei provocări.

Forţa rezultantă care guvernează fenomenul este nu o atracţie a două potenţiale, la modul simplist vorbind (ca în manualele de fizică şcolare), ci o excitaţie, o „aprindere" care are la bază mai multe naturi (bineînţeles subtile). Forţa aprinderii de acest gen apropie un corp fizic de altul creând imaginea unei atracţii analoage celor din fizică care au la bază un potenţial masic. Dacă atingerea nu se poate realiza fizic (în Planul fizic), corpul excitat („aprins") se

roteşte pe o suprafaţă de echipotenţial, cu apropieri şi depărtări, creând imaginea macro a unei „satelizări". A unei satelizări a cărei cauză este în planul subtil (deci nu ne învaţă nici un manual de fizică). Care are la bază potenţiale şi câmpuri, ce realizează apropierea şi depărtarea, de mai multe naturi subtile, ce variază, ce sunt într-o continuă alternanţă – creând o „istorie" a diferitelor cupluri. Ba mai mult, o „istorie" a aceluiaşi cuplu, nerepetitivă pe axa timpului. O atracţie subtilă ce are la bază „actori" (entităţi energetice) şi unelte (câmpuri de interacţiune şi legi) diferite.

Excitaţia are la bază un depozit energetic (în principal cauzal) care treptat se consumă, dacă nu este reînoită sau întreţinută. Ca urmare, vectorul energetic - forţa de atracţie – diminuă, până treptat se stinge. Starea psihologică resimţită, euforia iubirii se stinge odată cu stingerea excitaţiei de acest gen şi a cauzei care a generat-o.

Deoarece „forţa îndrăgostirii" (legea tainică a acesteia) nu apare între două potenţiale masice, fizic nu vom găsi o forţă de tip acţiune şi reacţiune (egale), ca în genul atracţiei lui Newton, ci doar o singură forţă, cu sediul în corpul cauzal (sau alt „actor" subtil) al indusului, incitatului, excitatului. Ea nu apare şi nu se naşte odată cu un corespondent obligatoriu al ei „dincolo", în celălalt. De aceea expersia acestui tip de forţă nu va avea o formulă de genul celei ale lui Newton sau Coulomb, bazată pe dependenţa de masă şi inversul distanţei la pătrat. Are şi analogii ale acesteia (cum vom vedea mai încolo) în unele componente ale ei, dar nu se reduce la acestea. De aceea, fenomenul atracţiei umane, la nivelul Fiinţei umane, este mult mai complex. Pentru studiul acesteia trebuie un adevărat manual, ce nu a apărut încă, şi nimeni nu îl poate încă scrie (deşi pretenţii şi încercări există).

Oricât am căuta, fenomenul atracţiei umane nu se reduce la o astfel de atracţie simplistă, atracţie a două potenţiele ale aceleiaşi sarcini. „Îndrăgostirea" include acest fenomen (are în componenţă şi asta), dar nu se reduce la aşa ceva. Pe lângă o astfel de forţă din interiorul ei, ea mai conţine şi multe altele, cu „formulă" complet diferită de aceasta. Vom găsi astfel de forţe în interiorul nostru (se va vedea mai încolo), dar ele nu sunt ceea ce căutăm – nu constitue esenţa dragostei, a fenomenului de îndrăgostire, iubire (venerare a celuilalt). Dau atracţie (un gen de atracţie), dar nu sunt forţa generatoare a stării de îndrăgostire, a a tipului specific de *transă* care constitue „esenţa" definitorie a acetui fenomen. Deoarece nu avem acces direct la corpurile subtile din noi şi la fenomenologia acestora, cel ce simte starea de îndrăgostire conştientizează atracţia faţă de o anumită persoană, nu „incitaţia de transcendere valorică", care se naşte şi s-a aprins (trăieşte) în el. Îndrăgostirea înseamnă starea internă de incitaţie (transă a transcenderii valorice) scăpată de sub controlul raţional, căreia subiectul nu îi poate rezista şi datorită căreia face lucruri ilogice şi necugetate. Ce ies din tiparul obişnuit de comportament, ba chiar îl contrazic (pot fi opuse acestuia). Pe care în stare „trează", lucidă, neexcitată nu le-ar face. Ba chiar, când revine la starea trează, de luciditate psihică, zice că „nu a fost el".. Poetic vorbind, îndrăgostirea este un gen de „sclavaj cauzal fără lanţuri". Sau dacă există „lanţuri", acestea nu sunt fizice, nu se văd, şi tocmai acestea constitue misterul şi farmecul ei. Ceea ce dă „incitaţie" studiului. Îndrăgostitul este prins într-un gen de transă spirituală ce are (complet sau partţial) o „formulă", dar nici o fizică nu o cunoaşte. Şi pe care psihologia modernă o ignoră sau evită a o trata ca subiect de discuţie la „mesele rotunde" între specialişti. Se cunoaşte doar efectul la nivelul corpului spiritual, dar forţa care îi stă la bază este însă necunoscută.

Nici un psiholog nu a determinat-o până acum. Îndrăgostirea este un simplu sentiment de atracţie faţă de cineva, ci o atracţie cu „idolizare" şi pierdere a capului, adică a uzului raţiunii. Pierdere mai mult sau mai puţin completă, de la caz la caz. Sentimentul corespondent acestei stări i se zice în termeni populari tot *iubire*. Îndrăgostirea este acel sentiment de

atracţie faţă de cineva, cu ingredientele de: *transfigurare, venerare, închinare, divinizare*. Adică, un gen particular de atracţie.

Iubirea, în sens larg este sentimentul de atracţie faţă de cineva, sentimente de apreciere, respect, dăruire, compasiune. Sentimernt de atracţie de acest gen este supus controlului, subordonat oarecum raţiunii.

Iubirea este un sentiment de atracţie *fără adicţie* (pierderea controlului raţiunii), pe când îndrăgostirea este un sentiment de atracţie *cu adicţie*. Adică cu pierderea controlului raţiunii, subordonarea acesteia de către sfera afectiv-emoţională. De acest tip de atracţie vom vorbi în continuare.

Iubirea adictivă (îndrăgostirea) este în esenţă o credinţă a sufletului şi simţire specială a sufletului pentru sufletul spiritul (esenţa) altei persoane. Care poate fi şi de acelaşi sex. Care nu are neapărat la bază atracţia erotică (pentru caractere sexuale), ci autosugestia şi sugestia implantată cultural, a formelor estetice model. Credinţă ce presupune la bază (în substrat) o energie anume, un suflet material şi o întreagă fizică (metafizică) subtilă necunoscută. Este o credinţă prin care, cealaltă persoană este zeificată, divinizată şi i se crează în jur o anumită aură supranaturală. Şi ca urmare orice contact, atingere, interacţiune cu acea persoană este simţită ca ceva „electric", magic şi divin. Ca o experienţă inedită şi transformatoare. Deci un tip de credinţă (simţire) care transformă modul de simţire comun, modul de comportament obişnuit într-un alt nivel calitativ de simţire. Întreberea este „ce anume duce la acest tip de simţire, incitaţie specială" ?...

Îndrăgostirea este rezultatul unui mod de a crede, a unei credinţe speciale, de posibilitate de transcendere, care generează autosugestie. Autosugestie care alimentează energetic şi duce la o stare de *transă*, la o incompletă stăpânire a controlului raţional. Metafizica fenomenului ei nu se reduce doar la autosugestie, autosugestia este doar o etapă. Sunt mai multe aspecte, etape, fenomene psihologice implicate aici. Chiar şi aşa, noi nu cunoaştem esenţa nici a fenomenului sugestiei, nici a cele ale autosugestiei. Nu cunoaştem baza fizică a acestor fenomene pentru noi, deocamdată, misterioase. Nu cunoaştem ce anume implementat în psihic duce la acesastă autosugestie. Care este acel „ceva" (factor fizic, nefizic) care declanşează autosugestia şi starea de conştiinţă modificată ? De ce la unii apare într-o anumită împrejurare, iar la alţii în alta ? Autosugestionarea este efectul unei credinţe anume sădite, implementate (cu voie sau fără voie) de inductor în indus.

Cum se implementează *energia adictivă* cu venerare..? Ce anume o provoacă ?.. Aici este misterul. În procesul anterior autosugestiei, legat şi închis în factorii de apariţie a acesteia. Ce fenomene ascunse se petrec în subsolul psihic prin care apare şi se declanşează autosugestia?... Aici este domeniul care trebuie cercetat amănunţit şi în esenţă.

Mulţi consideră că adicţia este rezultatul unui proces de autosugestie. În bună parte aşa este, dar fenomenul „căderii adictive" nu se reduce doar la un fenomen de autosugestie. Ce anume provoacă această autosugestie ? de ce la unii „prinde" (se „aprinde"), la alţii „nu prinde" ?... Ce anume face pe unii să se îndrăgostească şi pe alţii nu ?... Aici este enigma fizică. Mai bine zis metafizică. Important este să depistăm nu reacţiile pe care le provoacă autosugestia „după" instaurarea ei - asta o ştim cu toţi - ci reacţiile, fenomenele petrecute în subconştient prin care apare, care o generează (legic), şi forţa fizică (dacă putem vorbi de aşa ceva) care stă la baza ei şi care o guvernează. Expresia matematică a ei. Există aşa ceva ? ...

Mai întâi va trebui să determinăm câte genuri de atracţii între suflete există, şi locul aparte al adicţiei (îndrăgostirii) în cadrul acestor forţe. Adică să facem o clasificare a ceea ce sociopsihologii numesc atracţie interpersonală. Şi abia apoi vom determina în ce condiţii

apare atracţia interpersonală (afectivă) de acest tip special, cu adicţie, cu „pierderea capului după cineva". Vom determina în ce condiţii particulare apare „atracţia cu divinizare" care provoacă acest gen de *transă* şi care sunt „legităţile" ei şi în final expresia matematică a forţei

Fenomenul atracţiei umane

Forţa de atracţie interpersonală (F_{AIP}).

Valoarea internă este esenţa specifică a acestui fenomen.
Valoarea este „acel ceva" nefizic care naşte o metafizică aparte.
Fizică cu alte legi, cu alt gen de „tablă a înmulţirii" – pentru fizica clasică, o necunoscută.
Revenim la întrebarea de fond:
Ce este „valoarea" din supramental? - Pe care o ataşăm diverselor lucruri, atât însufleţite, cât şi neînsufleţite.

Toate atracţiile (tipurile de atracţii) ce compun Forţa de atracţie interpersonală (F_{AIP}) sunt forţe valorice ? ... În mare parte da, dar nu în exclusivitate. O parte dintre ele au această esenţă în substrat. Ele sunt un ansamblu de forţe care se manifestă pe mai multe nivele subtile, implicând diverse naturi. Sunt printre ele şi forţe nefizice, fără reacţiune, dar şi forţe fizice, de tip acţiune-reacţiune (atracţie de potenţiale). Este vorba de materia şi realitatea subtilă aici, forţe care au formulă (teoretic). Dar, aşa cum am mai sus, F_{AIP} - nu se reduce la acestea, cum speram la început. Nu suntem în fizica clasică, gen mecanică sau electromagnetism, ci într-un alt tip de domeniu, ce nu exclude însă complet fizica clasică. Face din când în când referire la ea. Este vorba aici de cunoaştere, care nu înseamnă doar fizică clasică. Spiritul şi locul în care apare acest tip de forţă (F_{AIP}) nu este unul de tip clasic, mecanic, nici măcar electromagnetic, cu care pare să se asemene. Fiinţa umană nu este în final un robot şi un obiect manipulat determinist de forţe de tipul celor mecanice şi electrice.

Valoarea din supramental – elementul specific

Forţele de acest tip, ţin de un alt tip de univers, apărut odată cu Fiinţa. Forţele de acest tip, ţin Universul valoric şi au la bază <u>valoarea</u>. Ceva cu care fizica clasică menţionată mai sus nu lucrează. Forţele de aici sunt determinate şi generate de valoare. Forţele de acest tip sunt generate de jocul valorii din supramentalul uman. Sunt forţe apărute ca urmare a mişcării / rotirii / alternanţei valoarii – esenţă nefizică aparte care apare şi se manifestă în acest palier al Fiinţei umane şi al Fiinţei în general. *Fizica* acesor tipuri de forţe (actracţiile psihologice) – dacă există vreuna – la acest nivel se petrece.

Forţele de atracţie componente sunt declanşate şi dirijate de acestă esenţă misterioasă numită „valoare". De aceea le-am putea denumi grosso modo „atracţii valorice". Le vom denumi însă simplu „atracţii".

Sunt ele ceva material ? ... ceva pur informaţional ? ... Adevărul este că nu ştim.
Revenind iarăşi la filozofia hindusă, valoarea este „ceva" de esenţă creditivă, este un element, un factor al Universului, corpului creditiv (supramental) interior. Reflectând mai mult la esenţa acestui tip de univers (spaţiu), vom vedea că valoarea este „cheia de boltă" a corpului supramental – un fel de substanţă a acestuia, la fel cum gravitaţia este substanţa universului fizic. Atât că este altfel de gravitaţie, cu definire şi proiecţie pe alt gen de dimensiune. Pe care deocamdată nu o putem defini, nu avem aparate cu care să o depistăm direct. O putem simţi doar subiectiv. Ea există într-un Univers cu alt fel de spaţialitate, axiome

existenţiale, temporalitate... Ce există într-un univers paralel cu al nostru, şi la care avem acces cu simţurile şi privirea interioară.

Valoarea generează (determină) atracţia, guvernează declanşarea şi desfăşurarea ei. Atracţia psihologică, acest tip de forţă, are la bază „valoarea" care se naşte în noi, în interacţiune cu individul provocator. Valoare pe diverse dimensiuni de apreciere, dar tot valoare este. Corpul valoric este un fel de realitate continuă, ca şi câmpul electric, ca şi sarcina electrică, dar proiectată pe alt tip de dimensiune. Ea apare în interiorul fiinţelor vii. Odată cu ea apare alt gen de dimensiune şi timp. Pentru acest gen de materie (realitate), ca şi pentru sarcina electrică şi câmpurile asociate, nu avem senzori direcţi, nu avem organ de simţ formate. Avem organ al sufletului, căruia noi îi zicem al 6-lea simţ sau intuiţie. Evoluţia nu a avut nevoie să ne înzestreze cu organ extern în mod special. Nu era esenţial pentru evoluţie, supravieţuire. Prioritar erau altele. Singurul senzor pe care îl avem cât de cât pentru aceste spaţii, realităţi etc. este.. intuiţia. Unii îi mai zic „inima" (dar nu inima fizică). Pe care nici pe aceasta nu o putem defini prea clar. Totuşi, avem ceva în noi pe care o numim „intuiţie" – şi cînd zice aceasta, cam toţi ştim la ce ne referim.

Corp supramental, cauzal, creditiv sau valoric sunt denumiri sinonime. Interacţiune supramentală, cauzală, creditivă sau valorică sunt de asemenea denumiri şi expresii sinonime. Le vom folosi funcţie de aderarea la o anumită viziune sau context.

Valoarea nu este însă o realitate supusă legii conservării. De aceea, ea nu este materie. Ca şi informaţia, se poate multiplica, dispare, fără a fi nevoie de o lege a conservării în aceste procese.

Nu o putem considera însă ceva „nereal", de vreme ce ea „dirijează", determină şi acţionează asupra materiei fizice (fiinţele) şi o poate pune în mişcare, îi determină mişcarea. Îi poate schimba direcţia de acţiune, orientarea forţelor interne, localizarea etc. De aceea uneori tindem să o considerăm ceva material. Adevărul este că nu prea ştim însă exact ce este. Nu avem încă o „fizică" (ştiinţă) la acest nivel. Al universului valorii. Al celui de al treilea Univers ataşat corpului fizic. Şi nu prea ştim când o vom avea. Asupra acestei zone, nu putem avea decât intuiţie şi într-un fel poetic spus, un fel de „nostalgie a misterului"... Ea poate dispare sau poate apare şi se poate modifica. Dar lasă în urmă „atracţia" ei. Care este „reală". Şi ne afectează , ba chiar la modul cel mai profund, viaţa. Valoarea – ca realitate profundă - mişcă în final materialul, format din masă fizică şi legi conservabile.

La toate tipurile de atracţie, valoarea este cea care se recepţionează şi cea care se implementează. Cea care acţionează subtil, nevăzut şi naşte în celălalt sentimentul divin, magia, atracţia neînţeleasă, reacţia neînţeleasă... Ea este în fond esenţa şi mobilul nevăzut al atracţiei psihice.

Ce diferă între ele (genurile particulare de atracţie) sunt:

- sfera / spaţiul prin care se transmite acea valoare: spaţiul eteric, astral sau cauzal;
- mijlocul (unealta) de transmitere, purtătorul. Care poate fi de natură:etherică, astrală sau cauzală.

Mijlocul, unealta de transmitere constituie un înveliş aparent, dedesubtul căruia se transmite valoarea.

Relativitatea valorii - funcţie de observator

Valoarea este un factor relativ. O persoană „X" nu are o valoare dată, obiectivă - aceiaşi pentru toţi care îl privesc, judecă şi cu care interacţionează. Persoana umană are valoare funcţie de cel ce recepţionează „Y" (îl percepe) şi funcţie de de contextul în care se petrec lucrurile. Funcţie de necesităţile celuilalt la acel moment. Aceiaşi informaţie transmisă de o persoană anume, naşte, se proiectează (disipă) în diferite valori în alţii, funcţie de cine este

„cel ce recepţionează" „valorile" din el. Ca urmare acel actor misterios care este „informaţia" (valoarea) - produce efecte diferite în receptor, funcţie de sistemul acestuia de apreciere şi necesităţile acestuia. Funcţie de natura internă a acestuia, scala internă de valori. Efectul rezultat (mişcarea) - este, în unele cazuri, atracţia, în altele indiferenţa, în altele respingerea.

Valoarea este definită într-un anume spaţiu intern, cu anumite axiome. Cel puţin aşa ne dictează la prima vedere, simţul mecanicist. Trebuie să definim spaţiul specific în care se lucrează.

Această formulă a atracţiei nu poate fi studiată în detaliu, dacă nu se face apel la noţiuni de fizică şi matematică. Adică ceea ce deocamdată se cheamă „metafizică", şi este mai mult sau mai puţin denigrat de filozofii materialiştii. Care în schimb nu oferă nici o soluţie. Fără apel la metafizică, toată povestea privind atracţia umană rămâne doar o simplă povestire romantică, o simplă poezie.

Spaţiul intern specific valorilor (spaţiul supramental, creditiv, valoric)

Pentru a face demersurile în continuare, vom introduce noţiunea de „spaţiu valoric intern specific".

Este un spaţiu diferit de cel fizic. Mai bine zis cel macanic, newtonian. Nu putem spune „cum" şi „în ce fel", ci doar atât că este „diferit". Nu se poate simţi cu simţurile fizice (cele cinci simţuri clasice), ci cu alt tip de simţuri, care există (deşi în foarte mică măsură) „altundeva" în Noi, adică, tot în spaţiul de acest tip, pe care vrem să îl studiem. „Inima" din celălalt se simte tot „cu inima", cu credinţa ... cu intuiţia. Doar se simte, se simte veridicitatea lui, fără a putea fi dovedit. Nu avem cu ce dovedi fizic corectitudinea simţirii. Cel puţin nu deocamdată, în faza actuală de cunoaştere. Aşa cum avem simţuri (organe de simţ) în fizic, tot aşa avem şi organe de simţ pentru cauzal (supramental) - urmele mistice al acestui spaţiu valoric. Simţuri de care nu ştim, nu le vedem, nu avem devezi pentru ele. Asta nu înseamnă - aşa cum spun filozofii materialişti - că „ele nu există". Cum nici electricitatea ca materie nu o vedem şi nu o simţim - asta neînseamnând că ea nu nu există.

Vectorii (*energiile*) spaţiului supramental

În acest spaţiu valoric specific, există nu doar valori, ci există şi „vectori". Valorile sunt reprezentate prin puncte, iar forţele de atracţie prin vectori, ce au origine şi direcţie suport. Există de fapt mai multe mărimi:

- valori (valoare centrală, valoarea de tindere);
- vectori (vector central);
- punct de vedere (simţire);
- direcţii valorice (de simţire);
- distanţe valorice.

Percepută în acest fel, valoarea este *parametru* al unui vector.

Valoarea centrală a Fiinţei / Valoarea centrală maximă (VCM)

De câte tipuri este *valoarea* ? ...

Intuitiv percepem că există o „*valoare centrală*" a universului nostru interior (*VCM*) şi mai multe alte „valori adicente" (v_1, v_2, v_3....) ce *gravitează* în jurul acestuia, *derivă* de la ea, sau o alcătuiesc prin însumare (depinde cum privim lucrurile). Toate aceste valori formează, dacă studiem cărţile de psihologie, „personalitatea noastră". Este „fişa de date" a unei personalităţi

Valoarea centrală (VCM) este valoarea principală de viaţă a noastră (nu ne putem exprima altfel). Spre care tindem mistic, ocult, conştient sau semiconştient în sinea noastră. Spre care tindem toată viaţa sau pe o anumită etapă a vieţii. Schimbarea ei, înseamnă schimbarea personalităţii noastre. Schimbând acea valoare centrală de tindere, tortă personalitatea noastră – felul nostru de a simţi, reacţiona, judeca lucrurile – se schimbă.

Valoare centrală (VCM) se măsoară pe o „axă internă specifică a valorilor". Pe dimensiunea specifică Universului de gen patru. Care se petrece „undeva", există undeva în afara spaţiului fizic tridimensional. Şi nu se poate măsura cu o riglă şi nici vedea cu ochii fizici. Este undeva detaşat de Universul fizic, dar legat de el, în spatele lui. Se petrece în dimensiunea ce există nu în mentalul (astralul) nostru, ci mai precis, „deasupra" acestuia. Este un spaţiu vectorial, care în filozofia vedică se cheamă „spaţiu supramental". În filozofia occidentală /materialistă) nu există denumire a lui şi este considerat mai degrabă o speculaţie a unor filozofii orientale mistice.

Pentru Universul (realitatea) în care se dezvoltă acest vector al atracţiei psihice, vom folosi denumirile de „supramental", „creditiv" sau „valoric". Vom adopta aceaste denumiri, pentru a nu mai introduce altele noi. Cu precădere cel de „creditiv" sau „valoric", deoarece acestea definesc în special natura lor.

Coordonatele acestui spaţiu le vom numi „axe de coordonate valorice" sau „creditive". Orice atracţie, tindere, aspiraţie psihică care există (apare, se naşte, se dezvoltă) în noi, este reprezentată în acest spaţiu / tip de spaţiu, de un vector care are: origine, suport, modul, directie, gradient. Astfel apare o nouă „metafizică". Vom vedea în ce măsură această fizică este mai mult sau mai puţin asemănătoare cu cea macro: a Universului fizic newtonian şi laplacean.

Originea vectorului creditiv ... Ce este acolo ?...

Centrul axei vectorului, originea vectorului este Eul creditiv. Cea mai mare enigmă a Fiinţei umane şi a oricărei Fiinţe create de Dumnezeu (de pe toate nivelurile). Eul şi tot ce stă, există acolo legat de acesta (inclusiv stările). Spiritul (prima trinitate a sa) are o ramificaţie în această origine. Spiritul este o realitate complexă ce poate exista în mai multe stări, alternativ sau detaşat, ca şi „corpusculul electronic" în norul electronic. Spiritul poate exista în originea vectorului, dar el are şi momente când poate „migra" în afara sa. Se poate „detaşa" pentru moment şi apoi reveni. leşirile în afară se fac de obicei atunci când face „studii", se autoanalizează, se detaşează, face explorări etc.

Considerăm momentele când Spiritul este în interiorul acestei origini a sistemului de vectori şi vom considera această stare ca fiind fundamentală, ca fiind „starea de bază".

Forţa de atracţie induce Corpusculului cosmic o anume „lege de vibraţie", care generează în paralel cu el o anumită trăire, gen de trăire asociată. Acea trăire suntem noi.

Forţa de aspiraţie creditivă. Vectorul de tindere şi credinţa.
Ce înseamnă „a crede în ceva" ..?

Natura atracţiei interpersonale şi misterul „formulei" ei. Are ea aşa ceva ? Ce se întâmplă la atracţie ? Atunci când suntem cuprinşi de atracţie, când suntem „atraşi" (sufleteşte) ?

Spiritul cuprins de acea forţă de atracţie (vector), simte într-un anume fel, vibrtează într-un anume fel, cu un anume fel de lege ascunsă de vibraţie, oscilaţie. Spiritul vibrând (osciând) în acel fel, „crede" (simte mistic) că avansând pe acea direcţie de aspiraţie (vibraţie) va fi fericit. Un alt fel de *linie* a *orizontului*. Fericirea este chemarea mistică din spatele acelei „luminiţe".

De aceea, aspiraţia spre o anumită direcţie, atracţia de o anumită natură o mai putem numi şi „credinţă".

Ea este de fapt o credinţă. Îi zicem când credinţă, când simţire, când în alt fel... Funcţie de vocabularul mistic sau mai puţin mistic folosit. Şi acel mistic, de asemenea aparţinând unui anume tip anume de misticism (simţire ocultă) sau altul.

Deci:

O forţă de atracţie este un anume gen de credinţă (vibraţie creditivă). Un fel anume de a crede. O stare creditivă specială. Crezi că pe acea linie, urmând acea „chemare" vei fi fericit („îl vei apuca pe D-zeu de picior").

Rolul vieţii (încarnării) este să simţi şi explorezi aceste chemări, aceste căi. Să aduni şi să te îmbogăţeşti din ele. Sau să aduni o anume „îmbogăţire", pe o anumită linie, pentru care ai venit. Şi pe care o ştie doar Natura ta. Acel mistic Spirit interior.

Acel vector de tindere (atracţie) spre o anume valoare se numeşte psihologic „credinţă" sau „crez". Este de fapt o anumită corespondenţă a limbajelor, de stabilire a acestei corespondenţe. Între limbajul fizic (vectorial) şi cel psihologic (mai mult sau mai puţin ocult). Vom combina cele două tipuri de limbaje, funcţie de caz. Deoarece în unele situaţii un tip de limbaj poate fi mai elocvent, în altul... altul.

Studiul tipurilor de atracţii şi energii ce compun atracţia interpersonală

Mistic, ocult, detectăm următoarele tipuri de componente ce alcătuiesc atracţia. Acest tip de clasificare este un tabel ce poate fi veşnic îmbunătăţit şi perfecţionat. Viziunea pe această linie diferă de fapt funcţie de tipul de experienţă al persoanei şi de evoluţia ei pe acestă linie. El nu poate fi dovedit, ci doar simţit intuitiv – prin „rezonanţă" (cu al 6-lea simţ) dacă este adevărat sau nu. Astfel avem:

I - Forţe eterice

1.1 – Atracţa (pur) sexuală (primară)

1.2 –Atracţia estetică (romantică)

II - Forţe astrale (mentale)

2.1 – Atracţia socială (de statut social-material)

2.2 – Atracţia pentru calităţi moral-intelectuale

2.3 – Compasiunea (impulsul dăruirii, instinctul matern proiectat în relaţia de cuplu)

III - Forţe cauzale (supramentale)

3.1 – Interacţiunea creditivă (atracţia amperiană, magnetismul cauzal)

3.2 –Ambiţia (incitaţia posesiei, atingerii valorice, excitaţia orgoliului propriu)

IV – Forţe cosmice

4.1 – Interacţiunea zodiacală (atracţia zodiacală, compatibilitatea zodiacală)

4.2 – Rezonanţa transferată karmic

4.3 – Preţuirea unicităţii (simţirea „divinităţii" celuilalt)

V – Zona de infinit

5.1 – Misterul cunoaşterii (pe linia atracţiei mistice)

VI – Impulsul brahmic (limita şirului)

6 1 – Impulsul brahmic (liberul arbitru manifestat spontan în relaţie)

Le vom studia pe rând.

I – Forţele eterice

Forţe de atracţie transmise vizual, prin forme

1.1 - Atracţia pur sexuală (F_{sex})

"*Electricitatea*" sexuală primară (pentru bogăţia "dotărilor" celuilalt)

Atracţia exercitată de corpul fizic + sarcina eterică asociată

Toţi ştim ce înseamnă, dar mai puţini o pot explica ştiinţific şi fizic cum este şi cum apare. Ce fel de potenţial fizic stă la baza ei ? Dar toţi ne lovim de ea şi toţi suferim din cauza acestei neştiinţe a lucrurilor în viaţă.

Atracţia sexuală este în esenţă o atracţie eterico-valorico-sugestională. Cu componentă mai mult sau mai puţin ancestral egotică. Născută dintr-o nevoie de consum eteric hormonală, susţinută şi amplificată sugestional.

Fără sugestie (implementată subconştient educaţional) ea nu există.

Ea rezolvă o nevoie de hrănire a corpului eteric cu electricitate specifică sexului opus, dar şi o nevoie de eliberare tensiuni sexuale acumulate privind acesta. Partenerul poate fi orcine de sex opus, care are caractere sexuale dezvoltate, care poate hrăni eteric şi elibera tensiuni subconştiente.

Fiecare are mai mult sau mai puţin evident manifestat un Ego sexual – care, în subconştientul abisal cere să fie satisfăcut. Lăsat liber instinctul animalic, satisfacţia se obţine egotic, prin gesturi obscene, imorale, contrare a ceea ce societatea numeşte "nobil". La unii acest aspect este mai puţin conturat, mai redus, deoarece l-au anihilat prin educaţie elevată şi proces de culturalizare.

Metafizicienii consideră că este un fel de atracţie electrostatică a corpului eteric, generat de un fel de sarcină specifică - sarcina eterică - care se acumulează pe corpurile fizice a persoanelor. Concentrat îndeosebi pe zonele sexuale ale corpului fizic.

La prima vedere, acest punct de vedere ar putea fi relevant, dar dacă cercetăm mai îndeaprorape, vom vedea că lucrurile nu stau chair aşa simplu. Extrapolarea de la mecanic la social nu este atât de simplă.

De ce pentru unii atracţia sexuală este mai mare, pentru alţii mai mică ? Dacă totul ar depinde de cantitatea eterică a corpului fizic, ar însemna ca vitalitatea fiziologică a unui organism biologic să fie principalul factor de determinare a intensităţii atracţiei, deoarece vitalitatea este generatorul de înveliş eteric. Deosebirile privind vitalitatea între persoanele aparţinând unei societăţi, nu sunt însă atât de pronunţate. Ba mai mult, uneori poate atrage sexual mai mult o persoană bine formată (cu dotări), care este bolnăvicoasă (deci cu vitalitate scăzută), decât una care este sănătoasă, dar fără dotări sexuale evidente. De asemenea, de multe ori, o persoană cu forme sexuale mai puţin dezvoltate poate atrage mai mult decât alta „cu forme pline", dacă ştie să şi le pună în valoare (ştie să se îmbrace, ştie să atragă sexual...etc). Deci nu doar forma şi dotarea sexuală este totul. Nu contează doar „marfa", ci cum ştii şi "să prezinţi marfa".

Percepţia formei estetice a dotărilor şi o anumită educaţie sugestională a individului sunt de multe ori factori mai puternici care determină atracţia. Şi chiar şi cu asta, nu se acoperă eventaiul de explicaţii, tot mai rămâne un „domeniu neacoperit"...Uneori nişte

caractere sexuale exagerat dezvoltate pot fi percepuţi chiar ca „dizgraţioase". Deci nu „gradul de dezvoltare" (aspectul cantitativ) a caracterelor secundare sunt esenţa acestui tip de atracţie. Ci o anumită „armonie" a acestor forme cu ansamblul, combinat cu un mod de prezentare adecvat ("provocator"...).

Dar de ce depinde atunci atracţie sexuală? Dacă cercetăm bine şi în adânc lucrurile, vom vedea că, oricătă atracţie fiziologică ar exista dedesubt, în cele din urmă tot sugestiile intervin, modelează gustul şi constitue factorul activ principal. Deşi se implementează şi acţionează subconştient. Rădăcina de fond, de selecţie a acestei atracţii este tot in cauzal, prin sugestie. Chiar dacă se simte eterul şi gustul eterului cu aviditatea corpului eteric înfometat, ea este tot modelată puternic de factorul sugestional. În spatele etericului stă cauzalul care modelează selectiv acest gen de atracţie. Care determină cum să simţi şi cât de intens să simţi atracţia sexuală pentru altă persoană. Cum să simţi formele sexuale ale unei persoane şi apetitul sexual pur pantru acea persoană.

Atracţia sexuală ~ deficit eteric sexual, educaţie estetică sugestională

Glasul intern stimulator acţionează ca un program sugestional declanşat involuntar la percepţia formelor şi a mişcării. Apetitul sexual (eteric) se declanşează involuntar, ca saliva la "câinele lui Pavlov". Dar ca şi la acest câine, se educă, se formează sugestional. Apetitul sexual se declanşează conform unui program sugestional asimilat inconştient de la societatea în care s-a format individul. Un copil al rasei albe crescut într-o comunitate de negrii, va simţi la adolescenţă apetit sexual pentru partenerul opus de rasă neagră, găsindu-le „urâte" pe cele de rasă albă. Acest program sugestional, odată asimilat şi activat, induce un anumit mod de simţite (excitaţie) individului. Odată declanşat, individul nu mai stă să îi evalueze cauzele, simţirea (apetitul) i se declanşează involuntar. Simţirea i se proiectează în final la nivel conştient, fără ca individul să îi simtă cauza şi motivaţiile.

Avem de fapt nu o interacţiune eterică pură, ci întotdeuna una combinată: sugestional – eterică.

Sugestiile declanşate implicit sunt rodul deţinerii şi activării unor programe interne acumulate. Ele sporesc şi nuanţează atracţia pur biologică (hormonală) sau din contra, o pot diminua, dacă acţionează în sens negativ (depreciativ).

Sarcina eterică este la fiecare persoană aproximativ aceiaşi, dar gustul resimţit la asimilarea acestei sarcini diferă, funcţie de programul sugestional aflat dedesubt (asimilat educaţional).

Natura a făcut ca, prin privirea „cu aviditate şi nesaţ" individul excitat să emane subtil energie cauzal-eterică. Totodată, prin realizarea atingerii (unice), va scoate şi declanşa sarcină eterică pe formele celuilalt. Automat îi va transmite acestuia - celui atins - program de simţire analoagă în suflet. Modul cum simte şi dorinţa i se transmite telepatic, prin câmp cauzal celuilalt. Că recepţionează sau nu acest câmp, asta este parte a adoua. Prin atingere, se transmite dorinţa şi *focul sexual* care stă în spatele acestei atingeri. Gustul simţit la atingere este dat de sugestie şi puterea interioară a sugestiei.

Sugestia influenţează satisfacţia eterică, la fel cum tot sugestia influenţează asimilaţia alimentară. Dacă o muscă a intrat în mâncare, individul (format în acest sens) simte repulsie, chiar dacă îi este foame. Dacă sugestia sa internă este intensă pentru acele forme, apetitul este intens şi individul va absorbi energetic şi va dărui mult din eterul propriu. Transferul, schimbul eteric este în acest caz intens.

În mediul rural sunt apreciate femeile mai robuste, mai pline, pe când în cel urban sunt mai apreciate femeile mai slabe şi cu forme mai lungi.

Prin sugestia asimilată cultural (în timp), la vederea unor anumite forme, în individ se creează un gen de apetit intern pentru un anumit tip de estetică sexuală, forme, contururi, linii. La fel, cum conform aceluiaşi program, se declanşează un anumit apetit intern negativ de respingere pentru alt gen de forme (ex. persoanele disporprţionate, cu malformaţii). Odată asimilate aceste programe, individul devine "sclavul" lor şi nu şi le mai poate schimba decât foarte greu. Devine robul lor. Rolul acestor programe asimilate. Atracţia („saliva psihică") i se secretă la vederea acelor forme, fără să vrea el, analog experimentului lui Pavlov. Tot aşa şi aici, apetitul sexual de a pune mâna, a atinge, a absorbi energetic, se declanşează la vederea unor anumite forme dictate de programul sugestional intern privind sexul şi ideea de sex.

Vedem din aceste exemple clar cum, sugestia, psihologicul poate înfluenţa fiziologicul.

Calculul tensiunii egotice sexuale implicate în dorinţa sexuală

Întotdeauna într-o relaţie pur sexuală este trezit, antrenat şi stimulat Egoul indusului (subiectului), chiar dacă acesta se efectuează ascuns, subconştient, în intimitate. În timpul relaţiei sexuale Egoul este hrănit, chiar dacă acest fenomen este subconştient şi împotriva intenţiei posesorului. Când „masculul îşi dă drumul"... se caută ascuns prin atitudine şi gesturi o hrănire a Egoului subconştient animalic. Prin aceste gesturi, el obţine satisfacţie. Se trezeşte şi hrăneşte un demon ascuns, iar acesta generează stări euforice de transă sexuală. Un gen de mulţumire, satisfacţie, împlinire. Transă specific sexuală şi uneori condamnată de morala societăţii. Mai ales în culturile creştine, unde se condamnă *demonul sexual* şi activitatea sexuală. Fiind considerat o „unealtă a diavolului". El fiind aprobat ca fiind trezit, doar când se doreşte procreerea. În acest caz, se acceptă trezirea demonului sexual. În rest, el trebuind a fi ţinut în frâu, în această abstinenţă marcându-se o virtute.

Pe timpul consumului sexual se îndestulează corpul eteric concomitent cu hrănirea Egoului, demonului sexual. Este hrănită Fiinţa egotică ascunsă din subconştientul (refulat) al Fiinţei. Energia acestui *demon intern ţinut în frâu* o vom numi tensiunea egotico-sexuală nemanifestată şi şi o vom nota cu T_{Ego} . Atracţia pur sexuală (demonică) este funcţie de acest T_{Ego}.

$F_{SEX} \approx T_{Ego}$ (energia dată de demonul sexual intern, ţinut în frâu)

Apare intuitiv un calculul al atracţiei „dotării sexuale" a indusului, prin prisma „valorilor" societăţii de care aparţine cultural indusul. Prin estimarea rezultatului calculului avantajelor şi dezavantajelor la modul „obiectiv". A ce are, şi ce nu are. A cât poate să ofere şi cât îi lipseşte.

Se estimează diferenţa valorică a „plus"-urilor şi „minus"-urilor sexuale, calculate „obiectiv" şi se estimează depărtarea (distanţa) faţă de „idealul sexual visat". Ce poate să îi ofere, şi câtă satisfacţie sexuală îi poate oferi. De obicei femeia este „cea care oferă" (ea este cea care rămâne cu copilul), el este „cel care primeşte". Dar, când ea este slab dotată şi el cel bine dotat, rolurile se pot inversa.

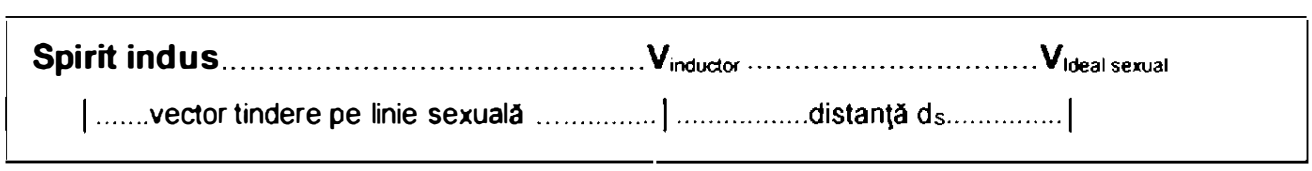

Forţa sexuală este proporţională cu inversul aceastei distanţe, adică cu „apropierea faţă de ideal".

$$F_{sexual} \approx d_S^{-1} = \vec{A}_{idealsexualgrup}$$

$\tilde{A}_{ideal\ sexual\ grup}$ - apropierea faţă de idealul sexual al grupului social de apartenenţă

Între aprecierea exterioară a sociatăţii (grupului de apartenenţă) şi cea interioară subiectivă a indusului, întotdeauna va apărea o diferenţă mai mică sau mai mare. Vom introduce astfel un factor care va ţine seama de această diferenţă şi îl vom nota cu "ξ_i" (coeficient de unicitate al percepţiei subiective). El are doar o valoare teoretică, trebuie ştiut de el doar că "există".

În cazul percepţiei dotării sexuale, influenţează mult modul de prezentare, afişare, expunere a formelor sexuale proprii. Inductorul (voit sau nu), poate lăsa unii factori (care îl avantajează) să se vadă, alţii care îl dezavantejează (sexual), să nu se vadă. Îi vom zice „mod de prezentare" şi o vom nota cu „ß" (afişaj).

Reunind, avem următoarea formulă general-estimativă de clacul a forţei sexuale:

$$F_{sex} \approx \xi_i\, ß\tilde{A}_{idealsexualgrup} + \Delta E_{sex} + T_{Ego}$$

"ξ_i" - coeficient de unicitate al percepţiei subiective (a valorii sexuale)
„ß" - mod de prezentare, expunere la momentul respectiv
$\tilde{A}_{idealsexual\ grup}$- apropierea faţă de idealul sexual al grupului social de apartenenţă
ΔE_{sex} - deficit eteric sexual la momentul respectiv
T_{Ego} - tensiunea egotico-sexuală nemanifestată

1.2 – Atracţia estetică ($F_{romantic}$)

Atracţia estetică pentru frumuseţea formelor

Atracţia exercitată de forme estetice fizice în general (în special de expresia feţei, raportată la un anume tip de sensibilitate a receptorului).

Este atracţia pentru armonia formelor estetice, graţia mişcării, privire şi frumuseţea feţei partenerului. Şi a corpului, dar prin prisma graţiei pure (artistice, nobile), nu prin prisma dotărilor sexuale.

Nu ştim ce rol are. Este o completare a atracţiei sexuale sau nu - deoarece se poate şi fără aceasta. De data aceasta nu mai este trezit Egoul sexual, ci este trezită energia înălţătoare a frumuseţii, a marii puteri cosmice "Tripura Sundari" (Zeiţa frumuseţii). De aceea, acest tip de atracţie este considerat de societăţile creştine ca „ceva nobil" înălţător. Ea trezeşte impulsul de a absorbi o anumită esenţă magică a sufletului, o esenţă divină. Prin sărut şi atingerea feţei.

Faţă de atracţia sexuală, această necesitate şi atracţie a sufletului constituie un mister, deoarece nu se întrevede esenţa ei şi rolul ei în actul sexual (în final se poate şi fără ea). Absorbţia ei se face prin contactul buzelor, prin „sărut" şi stimularea imaginaţiei. Un anume gen de visare, în care ea este comparată cu o "zeiţă".

Atracţia sexuală şi procreerea poate exista şi fără această absorbţie imaginară magică. Sărutul este un rafinament, eterul absorbit pe această cale este de vibraţie mult mai fină. În cazurile veritabile de îndrăgostire, dorinţa de sărut devine mai puternică decât dorinţa de atingere sexuală (aceasta poate chiar să nici nu fie pusă în calcul). Asimilarea sexuală şi sărutul sunt două acţiuni diferite, care au la bază atracţii diferite, apetite subtile diferite, mistere diferite.

Atracţia romantică, nu înseamnă neapărat din start iubire sau îndrăgostire - cum s-ar crede la prima vedere. Deşi se apropie de ea şi poate face preambulul spre ea.

Există un anume „foc valoric" (cauzal) şi în această atracţie, dar nu neapărat cel al iubirii veritabile, ci tot al eterului, al vibraţiei eterice. În anumite condiţii această atracţie poate deveni preambulul iubirii adevărate, al unei veritabile îndrăgostiri. Dar nu întotdeauna. Poţi fi atras romantic de cineva - îţi place de faţa acesteia şi îţi vine să îl săruţi, să îi absorbi o anumită „esenţă magică" (simţită de moment) - fără ca acest lucru să însemne neapărat iubire sau îndrăgostire. Ci doar o simplă "sete" de esteticul feţei acestuia şi o anumită sugestionare pentru formele feţei.

Atracţia romantică este mediată de faţă, privire, graţia mişcării corpului. Atracţia pentru anumită fizionomie, trăsături ale feţei, o anumită graţie, este săditâ educaţional-cultural, tot prin sugestie. Prin mediul de formare şi sugestia acestuia (reclame, aprecierile celor din jur în anumite situaţii).

Esenţa magică pe care crezi că o absorbi este de natură eterică, combinată cu una cauzală. Prin sărut atingi, declanşezi şi esenţele cauzale ale Fiinţei, anumite valori interne şi forţe asociate acestora. Apar forţe cauzale care guvernează, stau ascunse la bază fenomenului.

Atracţia de acest gen are la bază un reper sugestional de valoare estetică, implantată în indus prin educaţie estetică, proces cultural-educaţional. Care poate fi formal şi / sau informal.

Atracţia estetică ~ educaţie sugestională pe linie estetică.

Prin reclame şi discuţiile pe acestă temă, încărcate de sugestie, societatea transmite indivizilor un gen de ataşament subconştient (chemare) pentru un anumit gen de armonie a formelor. Adică, pentru un anumit gen de femeie (forme a corpului, linie) şi un anumit gen de bărbat (forme a feţei). Individul asimilează inconştient acest „şablon de simţire" şi simţirea sa se formează şi modelează, evoluează funcţie de acest „şablon". Va simţi atracţie pentru un individ de sex opus cu cât se apropie mai mult de şablonul asimilat, va simţi respingere pentru un individ cu cât se depărtează mai mult de acest şablon. Dacă are diformităţi evidente contrare armoniei şablonului, date de o boală de exemplu, simte chiar repulsie involuntară.

Pe parcursul vieţii, individul asimilează din mediu, conştient sau inconştient, la modul informal sau formal, „programe de simţire" a esteticului ($PIS_{estetic}$). De la societate, sau direct de la contactul cu grupul sau alţi indivizi. O parte din ele sunt însă ale sale proprii, rezultat al evoluţiei proprii sau al moştenirii din alte vieţi.

O parte din ele sunt active şi se foloseşte de ele în mod uzual, conştient sau nu. Altele sunt inactive, existând în individ în stare latentă. Aceste „programe latente de simţire" pot fi activate în anumite împrejurări, când apar factori de activare specifici. Programele devin active, induc simţire nouă la anumite percepţii macro de conjunctură, întâmplare. Este ca şi cum fiinţa ar avea în ea sugestii şablon implementate prin educaţie informală, care fac ca la vederea unor anumite aspecte estetice ale mediului, să se declanşeze. Percepţia acestor aspecte estetice ale mediului, declanşează spontan o sugestie involuntară internă care spune (fără cuvinte) conştientului acelei fiinţe că „faţa persoanei are ceva deosebit" şi „este frumoasă" !... Aceste glasuri interne, acţionează involuntar şi nechemate în fiinţă, nefiind asociate întotdeauna de mesaj verbal intern. Energia internă a sugestiei se declanşează din subconştientul fiinţei, unde stă latent, datorită mecanismului intern de autosugestionare inconştient, asimilat informal de la factorii de mediu. Subiectul simte „chemarea" ca o admiraţie involuntară confuză, trăieşte ceea ce psihologii numesc o „impresionare"

Ca dovadă, un copil aparţinând unei rase negre, va considera la maturitate că o femeie neagră este mai frumoasă (mai atractivă) decât o femeie albă. Deoarece în el s-a implementat alt mecanism sugestiv intern, alt tip de program estetic.

Ideea că femeile slabe şi şoldurile în formă de acoladă sunt mai atractive şi ca urmare bărbatul simte un gen de *salivaţie* internă la vederea lor. Nu e o lege fizică, ci este un mecanism sugestiv implantat în timp de mediul de formare (grup social, anturaj, reclame, etc).

Admiraţia pentru persoane cu armonii ale feţei regulate (cât mai puţine trăsături particulare) este o sugestie implantată involuntar care se declanşează în momentul vederii, luării la cunoştiinţă, percepţiei. Nu că acestea ar fi valori fizice în sine care acţionează obiectiv şi dau o legitate obiectivă care ar trebui scrisă în manualele de fizică. Chiar în cadrul aceleiaşi societăţi, există indivizi, la care nu acţionează şablonul general sugestiv al acelui mediu – adică la unii să nu conteze că este slab sau gras, pur si simplu pentru că, datorită unui mediu nepermisiv intern, sau a unor alte sugestii predominante (unele moştenite genetic) acest tip de sugestie nu s-a implantat.

Spirit indus.....$V_{inductor}$.....$V_{ideal\ estetic}$
| .....vector tindere pe linie estetică ..... | .....distanţă d_E.....|

$$F_{estetic} \sim d_E^{-1} = Ă_{ideal\ estetic\ grup}$$

Lucrurile se repetă ca şi în cazul atracţiei sexuale, dar „pe alt tip de axă" internă valorică. Cea a „valorilor estetice" privind armonia formelor. Şi în plus, şi aici există tensiune egotică nemanifestată (acel T_{Ego}), dar de tip estetic.

Analog cu atracţia sexuală, şi aici există un deficit subtil (eterico-cauzal) iniţial, la modul general - acesta fiind provocat selectiv de partener, la vederea acestuia. Apare pentru anunite persoane, pentru altele nu (la atracţia sexuală exista indiferent de partener). În plus aici apare şi o sensibilitate a respectivului pentru frumos, pentru forme estetice, care ia locul. Vom nota această mărime cu $S_{esletic}$ Această sensibilitate generează deficitul (nevoia de absorbţie eterioc-cauzală) la vederea formelor anatomico -geometrice, în special a feţei..

$$F_{estetic} \approx S_{esletic}\ \xi_i\ ßĂ_{ideal\ estetic\ grup} + \Delta E_{esl} + T_{Ego\ esl}$$

$S_{esletic}$ - sensibilitate a respectivului pentru frumos, pentru forme estetice
"ξ_i" - coeficient de unicitate al percepţiei subiective (a valorii estetice)
„ß" - mod de prezentare, expunere la momentul respectiv
$Ă_{idealesteticgrup}$- apropierea faţă de idealul estetic al grupului social de apartenenţă
ΔE_{esl} - deficit eteric estetic la momentul respectiv
T_{Egoest} - tensiunea egotico-estetică

II - Forţele astrale (*mentale*)

Forţe de atracţie născute la nivelul astral / mental

2.1 – Atracţia declanşată de statulul social (material)
2.2 – Atracţia declanşată de calităţile moral-intelectuale

2.1 - Atracţia declanşat de valorile social-materiale (F_{statut})

Atracţie egotică. Nevoia pentru atragerea veneraţiei grupului.
Atracţia pentru trofeu, etapare. Vanitatea

Este aici în joc un gen de "aură socială" a persoanei inductorului, care atrage ca un magnet. Dacă indusul are "priză" pentru acel tip de magnet, are senzori, elemente care constituie polul opus, "se excită" (aprinde) la aşa ceva.

Nu toate persoanele "au priză" la aşa ceva, sau dacă au, nu o au în aceiaşi măsură.

Este vorba aici de atracţia pentru "veneraţia grupului" sau "veneraţia socială" dată de aura socială a persoanei.

Energia motrice este venerarea şi fascinaţia exercitată implicit de acest gen de potenţial social. Grupul social este privit (simţit) ca un personaj colectiv, care degajă glorificarea (energia) sa, pe care individul o absoarbe şi resimte pozitiv sau negativ, beneficiind de o stare de spirit corespunzătoare.

Aura socială este un gen de al treilea tip de potenţial subtil a Fiinţei, pe lângă cea dată de aura sexuală (dotări sexuale) si aura estetică (faţă, dotări estetice). Sunt două situaţii când se manifestă cu precădere acest gen de atracţie pentru potenţialul social:

a) Subiectul are o problemă deficitară de imagine în grup şi doreşte o reabilitare de imagine. Subiectul suferă de un complex, deficit pe această linie, marginalizare din partea grupului, iar alegerea partenerului este mai mult pentru a le demonstra altora că este mai valoros şi mai presus decât îl consideră ei. Pentru "a le arăta celorlalţi că şi el poate" şi că "nici el nu este mai prejos"... etc. Deci atracţia apare ca urmare a unui complex şi a unei suferinţe egotice de statut social. Este răspunsul tipic unui complex de marginalizare în indus.

b) Subiectul doreşte o "etapare" în faţa grupului prin "trofeul" achiziţionat, mai bine "cotat" de societatea sau grupul în care trăieşte. Subiectul are un statut respectabil în grup, dar doreşte obţinerea unui statut mai ridicat din motive de vanitate, orgoliu personal. Deoarece aşa vede el lumea, aşa resimte el fericirea, aceasta este imaginea sa despre fericire, în spiritul acesta s-a format. Partenerul sexual este văzut de el ca un mijloc de a etapa, de a se mândri cu "trofeul" achiziţionat, pentru a se simţi invidiat de ceilalţi... Subiectul suferă în acest caz nu de un complex, ci de vanitate. Este o slăbiciune a sa, de care îşi dă seama sau nu îşi dă seama. Sau îşi dă seama dar ignoră. Privirile celorlalţi şi admiraţia, ovaţionarea, invidia pe care o resimte în jur îl fac să se simtă mândru şi fericit. Fericirea în cazul său se confundă cu mândria, admiraţia grupului. Sau cel puţin aşa crede el, în spiritul acesta s-a format. Este funcţie de educaţie, de sugestionarea pe care a suferit-o de la grupul social în care s-a format ca personalitate. Cât de reală este această fericire, este partea a doua. Important este că aşa simte individul şi această simţire poate constitui o forţă de atracţie, care se suprapune celei sexual-estetice sau o poate contracara. Ea contribuie ca element la răspunsul pozitiv la o cerere de prietenie (sugerată sau explicită).

În ambele cazuri (a şi b), partenerul este ales după criterii care să acopere un gol de imagine, să declanşeze admiraţia şi invidia grupului. Ca urmare, calităţile acestuia (pentru a stârni acest gen de atracţie în persoanele cu receptivitate) trebuie să fie cât mai vizibile exterior: statut social vizibil, funcţie, instituţie, să fie bine îmbrăcat şi să aibă un aspect fizic bine cotat de standardele sociale. Cu cât sunt mai vizibile, şi mai bine cotate de societate (uneori nu neapărat de el), şansele de a fi simţit ca "atractiv" şi a fi acceptat respectivul sunt

mai mari. Subiectul se gândeşte mai mult la "ce vor zice ceilalţi" când se va afişa cu partenerul respectiv în faţa lor şi mai puţin la propriul beneficiu sufleteasc. Partenerul este privit ca "trofeu" şi subiectul simte o satisfaţie (glorificare) a Egoului propriu că "îl are în interior" şi care este "îndestulat". Şi la pat, individul se simte fericit, deoarece este cu un partener pentru care ceilalţi colegi l-ar invidia. Acest tip de sugestie îl face să se simtă la acel moment intim fericit. Această autoglorificare internă sugestională dă fericirea specifică acestei relaţii. Când începe să dispară sau să diminue această glorificare (ovaţionare) internă, şi fericirea asociată dispare sau diminuă proporţional. La acel moment individul "s-a plictisit" şi vrea să schimbe partenerul. Şi încet, încet, începe să se uită la un alt "trofeu"...

Fericirea împlinirii în acest caz este dată de gloria posesiei unui lucru greu de obţinut pentru ceilalţi. Nu neapărat de satisfacţia explorării unei cunoaşteri noi, a unei îmbogăţiri de sentiment, de inimă. Şi asta contează poate, dar pe un plan secundar. Sentimentul final este cuantificabil pe o scală începând de la "împlinire" (în faţa grupului), până la cel de "glorie a posesiei". Satisfacţia este generată în ascunsul Fiinţei de atragerea şi consumarea admiraţiei grupului. Este satisfacţia dată de o "răfuială" ascunsă cu societatea, pe care individul o trăieşte virtual, în intimitatea sa propie. Pentru unii este o răfuială internă şi nevăzută, în care aceştia se complac tot timpul, fără să îşi dea seama. Acest tip de simţire şi răfuială devenind "a doua natură a lor", sau pentru unii (cu Ego mare), chiar prima. În timp, datorită neîmplinirii şi derâderii în ascuns a grupului, pentru aceşti indivizi, *răfuiala* cu societatea şi obţinerea unei "*etapări*" (contraofense) devine natura dominantă a sufletului respectiv. Astfel că, acest tip de relaţie este o relaţie mai degrabă pentru societate, decât pentru sine.

Calculul forţei:

a) Calculul „distanţei valorice" specifice în cazul „a" (suferinţă, complex)

Tensiunea de bază, energia de bază care naşte legătura (nevoia, atracţia), este complexul social sau deficitul de realizare pe plan social al indusului. Raportat cu „V_{normal}" asimilat de la societatea formativă. Este un deficit care dă o „tensiune egotică" internă, de care individul suferă, mai mult sau mai puţin conştient. Pe care o recunoaşte mai mult sau mai puţin. Această deficit se proiectează în deficitul de împlinire relaţional. Deficit relaţional faţă de valoarea corespunzătoare standardului social – reper valoric propagat de societate şi asimilat informal de individ. Vom nota această mărime, tensiune psihologică născută, cu „$T_{complex}$".

$$T_{complex} \approx d_{CS} = V_{idealgrup} - V_{statutindus}$$

$$\Delta_{1\text{-}2} = d_1 + d_2$$

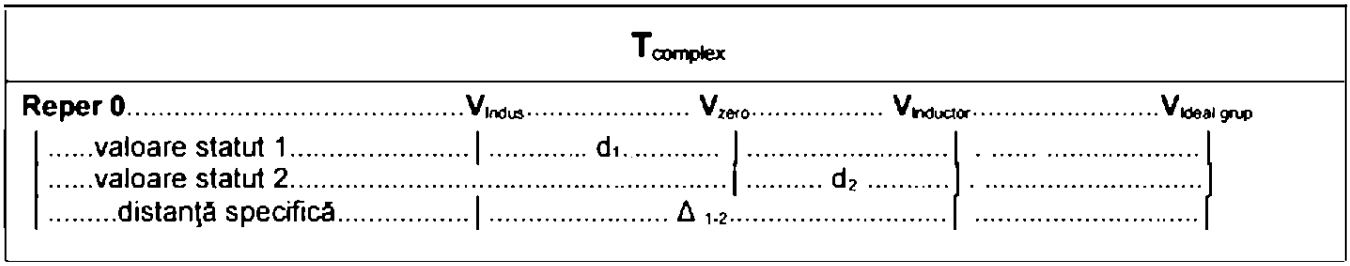

Tensiunea de acest tip acţionează egotic în subconştient şi influenţează decizia. Nivelul standard social al partenerului propus (inductorului) - este văzut (perceput) de inconştientul indusului ca o „cale", instrument de depăşire a deficitului de realizare social de care suferă.

Tensiunea de acest gen este o suferinţă internă mocnită, gata oricând sa izbucnească. La cea mai mică „flacără". Şi flacăra o dă inductorul, prin propunerea sa (semnalul de „invitaţie" transmis).

b) Calculul distanţei valorice specifice în cazul „b" (miraj, vanitate)

Statutul social al inductorului, nu acţionează prin el însăşi, ci prin proiecţia sa pe plan valoric. Pe axa valorilor sociale (de tip social) al indusului (avem şi una din asta...). El se traduce în valori pe scara percepţiei nivelelor sociale. Modul de calcul:

$$\Delta_{1\text{-}2} = V_{Inductor} - V_{indus}$$

T_{statut}				
Reper 0	V_{zero}	V_{indus}	$V_{inductor}$	$V_{ideal\ grup}$
..... valoare statut 1	..... d_1			
..... valoare statut 2		..... d_2		
.....distanţă specifică		..... $\Delta_{1\text{-}2}$		

Polaritatea acestui "$\Delta_{1\text{-}2}$" constitue dă impulsul formării sau nu a legăturii de acest tip (bazat pe complex sau vanitate).

Dacă $\Delta_{1\text{-}2} \geq 0 \rightarrow$ atracţie

Dacă $\Delta_{1\text{-}2} \leq 0 \rightarrow$ respingere

Calculul "factorului de subiectivitate" al percepţiei indusului (ξ_t).

La formarea forţei de atracţie studiate (F_{social}) contează nu cum apreciem *noi* (inductorul) din exterior lucrurile, ci cum apreciază, cum valorifică indusul din interior lucrurile. Cu mentalul său propriu. Cu propriul reper de valori.

Ca urmare, între aprecierea exterioară a inductorului (societăţii) şi cea interioară subiectivă a indusului, întotdeauna va apărea o diferenţă dată de un coeficient, pe care îl vom numi: *factor de subiectivitate* al percepţiei indusului. Vom nota acest factor cu " ξ_t". El este factorul care influenţează şi schimbă rezultatul "obiectiv", al ochiului societăţii. El dă diferenţa dintre "cum te văd alţii", şi "cum te veizi tu" dinăuntru. Factorul de unicitate ξ_t este propriu individului şi irepetabil în natură ca valoare. În plus - pentru a se încurca şi mai mult lucrurile - el nu este un factor constant, ci este la rândul său o funcţie de timp şi conjunctură. El are fluctuaţii şi funcţie de momentul ales, starea psihologică de moment a individului şi multe altele (imposibil de înşiruit, uneori chiar de definit).

Teoretic, acest coeficient (factor), face trecerea de la valoarea obiectivă a societăţii, grupului social, la cea subiectivă. Toate distanţele calculate anterior, vor fi influenţate de acest factor.

Calculul tensiunii egotice implicate (T_{Ego})

Cei cu Ego mai mare (mândrie proprie, vanitate mai mare) sunt influenţaţi (tentaţi) mai mult să accepte, cei cu Ego mai mic, sunt influenţaţi / tentaţi) mai puţin. Pentru cei cu Ego mai mare contează mai mult imaginea socială, evaluarea altora (nu a lor proprie), pentru cei cu Ego mai mic contează mai puţin evaluarea altora. Individul cu Ego mai mare, vrea să se evidenţieze, să "etapeze", să acumuleze admiraţia acestora (un fel de *energie subtilă* a

grupului). Indivizii afectaţi de un "complex", sunt afectaţi puternic şi fără să îşi dea seama de această imagine socială (Eu al grupului). Deoarece ei sunt în permanent "război" cu mediul şi vor să "îşi ia revanşa". Au nevoie de un "exces" de imagine, pentru a-şi lua revanşa faţă de mediu pentru nişte "afronturi" aduse în trecut. Respectivul vrea "***să le arate lor*** !". Egoul puternic interior, îşi spune cuvântul.

De multe ori, „atu"-urile pot fi avantaje elitiste sau descriminatorii, pe care societatea nu le recunoaşte făţiş (dacă este întrebat, individul spune că „nu există"). În acest tip de relaţie a Egoului, de multe ori „ce nu se vede" nu este pus la socoteală, deoarece cei din grup nu pot să vadă şi ca urmare nu atrage „gloria" (nu are valoare, „nu se pune").

"Ego" se mai poate traduce uneori prin „sensibilitatea la imaginea socială" (a "cum te văd alţii").

Reunind cu influenţa tensiunii de mai sus, avem:

$$F_{statut} = \xi_i \, T_{Ego} \, \Delta_{1\text{-}2}$$

ξ_i = factor de subiectivitate al percepţiei indusului.
T_{Ego} = tensiunea egotică a indusului (mărimea orgoliului propriu)
$\Delta_{1\text{-}2}$ = distanţa specifică (diferenţa între statutele sociale, prin prisma societăţii)

2.2 - Atracţia declanşată de valorile moral-intelectuale
(F_{moral})

Un alt gen de forţă astrală este şi aprecierea / admiraţia pentru calităţile morale ale individului. Care nu se văd din prima, nu sunt ca un fel de „haină" a individului, ci se văd, ies în evidenţă pe parcurs, pe măsura cunoaşterii individului. Putând fi apreciate sau nu de respectiva persoană. La fel, funcţie de cum a fost formată de sociatetea în care a cresut, mediu social, familie, ce a fost „învăţat" să aprecieze, să coteze ca „adevărată valoare" a individului.

Este o atracţie faţă de valoarea morală a individului, calculată după reperul personal, interior. Este aşa zisa „atracţie pentru sufletul individului". Că „este bun, că are calităţi". Ceva opus celui de „fizic bine cotat" care pot fi considerate în acest caz /acest gen de optică) ca fiind calităţi „efemere". False calităţi. Aceasta este „optica" în care s-a format. Este o atracţie, mai degrabă admiraţie, respect pentru sufletul caritabil, generos al celuilalt şi calităţile de sinceritate, devotament, spirit de sacrificiu, altruism, dăruire sufletească a celuilalt precum şi alte calităţi de nobleţe şi de caracter, pe care nu le vom enumera aici.

Acest tip de forţă ($F_{morală}$), are la bază un reper valoric de moralitate, implantat educaţional în indus. La baza ei stă o aspiraţie şi distanţă a valorilor morale a indusului, măsurabile „cu inima" de la acest reper.

$$F_{moral} \approx f(\text{ educaţie morală, repere morale asimilate educaţional })$$

Apare aici iarăşi un fel de "distanţă" internă a celuilalt faţă de valorile morale apreciate de indus. Adică un alt gen de spaţialitate şi un alt gen de "axă". Axă pe care apare un punct de proiecţie valoric al inductorului şi o distanţă specifică. Distanţă care dictează acest gen de atracţie.

Atracţia este mai mare cu cât această distanţă a punctului de proiecţie a inductorului pe această axa este "mai mare (în sens pozitiv), şi mai mică (dacă ea se proiectează negativ).

$F_{moral} \approx f$ („reper" moral specific asimilat de indus, distanţă inductor faţă de acest reper)
$F_{moral} \approx (V_{proiectie\ inductor} - V_{repermoralasimilatindus}) = d_{moral}$

Dacă $d_{moral} > 0 \dashrightarrow F_{moral}$ pozitivă şi $F_{morală} = | V_{proiectie\ inductor} - V_{repermoralasimilatindus} |$
Dacă $d_{moral} < 0 \dashrightarrow F_{moral}$ negativă şi $F_{morală} = -| V_{proiectie\ inductor} - V_{repermoralasimilatindus} |$

Problema este că aceste puncte (valori morale) pe axa morală nu se pot măsura cu nimic, ci se pot doar "simţi intuitiv cu inima". Prin rezonanţă vibraţională. Cu un simţ care iarăşi nu îl vede nimeni şi nu se poate fi măsurat cu nimic (cu nici un aparat).

2.3 – **Compasiunea** (impulsul dăruirii)

Atracţia declanşată de sentimentele de compasiune
Impulsul dăruirii a „ceva" celuilalt.
Plăcerea de a se dărui, de a oferi pe plan sexual -afectiv
($F_{compasiune}$)

Afectivitatea de acest tip, dorinţa de a dărui "ceva", are la bază simţul matern, generozitatea înăscută a individului (indusului), generozitatea educată, efectul de bucurie educat şi autosugestionat în momentul în care bucuri pe altul sau dăruieşti ceva. Implică energii interne ce nu pot fi calculate fizic, nu se pretează la formulă. Distingem aici două componente: F_{matern} şi $F_{caritabil}$.

F_{matern}

Este un fel de instinct matern transpus, aplicat actului sexual. Un instinct al dăruirii, al bunătăţii, al caritabilităţii. Un fel de milă şi dăruire, pentru celălalt. Pentru că celălalt „merită". Este văzut şi tratat ca un copil, căruia „mama îi dă", ca să nu mai sufere. Femeile simt bucuria de a oferi, ceva ce „copilul are nevoie". Ceva după care acesta suferă, plânge etc. Ea se oferă, pentru a-i curma suferinţa şi pentru plăcerea dăruirii în sine. Această dăruire are la bază un sentiment matern, specific feminin. Deşi îl pot avea şi bărbaţii (uneori). Este o apreciere făcută cu inima, simţul inimii, cu simţul matern.

Ea cedează, se oferă pentru bucuria resimţătă de celălalt şi pentru a nu-l face pe celălalt să sufere. Este o forţa de atracţie cu nuanţe materne. Are la bază sensibilitatea maternă a indusului (cel care oferă), spiritul caritabil (matern) al acestuia. Sensibilitate cu substrat genetic (mai pronunţată la unele femei), dar şi educată. Mediul social de un anume tip (educaţia primită), poate stimula şi dezvolta acest spirit, aceast gen de sensibilitate. Este dorinţa de a face bine, fără a cere nimic în schimb, mulţumirea fiind starea de bine resimţită de celuilalt. Femeia este ca o mămică care se simte fericită dacă copilului îi este bine şi se simte fericit. Făcând bine, te simţi şi tu bine (fericit). Starea de fericire o resimte prin actul de a face bine în sine. Prin actul de dăruire şi prin efectul de fericire produs în celălalt. Acest instinct este dezvoltat în femei în diverse grade. Această forţă (sensibilitate) nu se pot măsura cu nimic, ci se poate doar simţi intuitiv (cu "inima").

$F_{caritabil}$

Spiritul caritabil, generozitatea, mila, dorinţa de a face bine, este un impuls intern care nu poate fi calculat fizic. Nu există nimic, nici un instrument în fizică pentru aşa ceva. El se

simte doar cu inima. Spiritul de generozitate şi bonomie al celuilalt se simte doar cu inima. De la inimă la inimă. El nu este însă constant, poate varia în timp. Individul are momente (perioade) în care această latură a sufletului său este mai mare, alteori mai mică. La fel cum avem momente când ne vine să dăm un ban unui cerşetor, alteori când nu ne vine. Momentele de suferinţă în viaţă fac ca sensibilitatea pe această linie să crească. Boala, eşecul, suferinţa sunt uneori unelte prin care Dumnezeu face să devenim „mai umani" pe această linie, mai sensibili faţă de greutăţile celor din jur, mai receptivi la suferinţele lor şi mai săritori în a-i ajuta.

III - Forţele cauzale

Forţe de atracţie de nivel cauzal

(născute la nivel supramental, creditiv, cauzal)

3.1 – Interacţiunea creditivă (forţa de interacţiune între curenţi creditivi / cauzali)
3.2 – Ambiţia (incitaţia posesiei, atingerii valorice, excitaţia orgoliului propriu)

3.1 - Forţa de interacţiune între curenţi creditivi

Atracţia amperiană creditivă

($F_{amperian}$)

Are la bază valoarea, dar organizată pe alt şablon decât cel descris anterior. Valoarea se situează aici în capătul unor spirale creditive, ce dau interior curenţi paraleli care – ca în electromagnetism - se atrag. Forţa de atracţie subtilă care apare în acest caz o vom numi „Forţa cauzal-amperiană". Pentru a facilita înţelegerea, în toate cazurile în care nu apar confuzii, vom numi pe scurt această forţă „Forţa amperiană".

Deci: Forţa amperiană este generată de valorile dinamice din cauzal, altfel spus „curenţii valorici" interni. Pentru aceasta, va trebui să lămurim mai întâi ce sunt aceşti curenţi valorici interni. Pentru aceasta va trebui să facem, prin introinspecţie o anumită radiografie a corpului cauzal al Fiinţei.

Orice credinţă în ceva – la modul general, nu numai când este vorba de atracţia interpersonală - presupune un în substrat o anumită credinţă de simţire, o anumită direcţie de simţire, spre o anumită „valoare" (ideal). Deci un anume flux energetic intern, analog unui *curent energetic*. Atât că de data aceasta este vorba de un fenomen care se petrece în spaţiul cauzal, nu în cel fizic grosier (tridimensional). Din punct de vedere al viziunii metafizice, credinţa internă (crezul) nu este o simplă abstracţiune ideală, cum o consideră psihologii materialişti, ci este un vector cauzal (de genul celui fizic) într-un spaţiu diferit de cel fizic, are o „direcţie" a ei (pe un plan nefizic) proprie. Toţi simţim asta, dar nimeni nu vrea să o considere ca pe ceva obiectiv, „fizic", cu consistenţă fizică. De frică de a nu cădea în speculaţia şi dizgraţia semenilor de breslă. Aceste direcţii cauzale, valorice, pe care le simţim cu toţii intuitiv în interiorul nostru, dar nu le putem demonstra „fizic", formează în concepţia noastră o „spaţialitate virtuală", subiectivă, specifică credinţelor interne sufleteşti (mai precis cauzale). În

acesată spaţialitate interioară, credinţele spre diferite *valori interioare proprii subiectului*, sunt fluxuri energetice, de o energie specifică, care pot fi reprezentate prin mărimi analoage în mecanica clasică cu „vectorii". Altfel zis, sunt vectori cauzali. Nu ştim clar dacă sunt sau nu în esenţă identici vectorilor mecanici, din spaţiul tridimensional extern, dar altă analogie cu ce ştim... nu avem deocamdată la îndemână. Prin acest demers, automat intuiţia noastră cade în metafizică. Dar altfel nu se poate, deoarece altfel vom bate pasul pe loc şi „formula" forţei pe care o căutăm nu se va lăsa niciodată descoperită. „Formulă" (expresie matematică) înseamnă automat metafizică. Dacă vrem să progresăm în cunoaştere, trebuie să înaintăm pe această linie, a metafizicii, chiar dacă este blamată de psihologi şi considerată speculativă. Altfel, vom fi „nespeculativi", dar vom rămâne cu cunoaşterea exact la stadiul de identificare generală (şi complet imprecisă) a psihologiei sociale contemporane.

Lucrurile ce se petrec aici – în sufletul şi inima noastră - nu se pot demonstra obiectiv, dar „se simt". Fiecare le simte prin introspecţie. Fenomenele sufleteşti se simt cu un alt gen de simţire, care nu este de genul celei fizico experimentale de laborator, ea fiind diferită de cele cinci simţuri clasice. O vom numi „simţire cu inima", „introspecţie" sau „intuiţie". Aici este marea piedică a fenomenului. Nu avem acces la el cu simţurile directe, şi nu dispunem nici de un inrtrument adecvat, dispozitiv, sistem tehnic care să joace rol de „intermediar" (traductor) între simţurile noastre directe, logice, deterministe şi acel „gen de realitate" care este realitatea cauzală din noi. De aceea, orice încercere de depistare şi conturare a lucrurilor pe această linie - care implică mai mult sau mai puţin acest „al şaselea simţ" - va fi catalogată de academicieni ca fiind neştiinţifică şi speculativă.

Facem precizarea că nu evem pretenţia de a prezenta un manual ştiinţific dovedit, ci doar o viziune proprie, un model, care în ceea ce mă priveşte „funcţionează" - putând explica în mare parte toate experienţele de viaţă în care am fost implicat şi cele relatate de alte persoane şi literatura de specialitate. În mod clar, rezultatele acestui studiu va fi catalogat de academicieni ca fiind un gen de „metafizică"...adică „neştiinţă". Dar alt gen de „simţire" a acestor lucruri în afară de „cel cu inima", nu avem, şi nu îl deţine deocamdată nimeni. Dacă ne vom lua strict după aceşti specialişti, varianta care rămâne – cea „ştiinţifică" - este să nu mai încercăm să explicăm nimic, deoarece nu avem acces direct la ele, prin mijloace ale tehnologiei contemporane. Rămânând să aşteptăm până când tehnologia va avea acces la ele, lucru care nu numai că nu se ştie când se va produce, dar nu se ştie nici măcar sigur că se va întâmpla vreodată.

Manualele de psihologie *nu consideră psihicul ca fiind material*, nu consideră *esanţa asemănării* constând în asemănarea credinţelor şi nu consideră credinţele ca fiind nişte *„curenţi energetici"*, formaţi dintr-o materie subtilă necunoscută. Deşi, prin experienţe de laborator s-a constată că transmiterea telepatică (fără contact direct) există, totuşi psihologia contemporană nu vrea să recunoască *metafizica* ca fiind o realitate. Lucrul este acceptat tacit de mulţi cercetători, dar nu este recunoscut oficial de aceştia.

Atracţia, de orice tip ar fi ea, este o manifestare a unui anumit mod anume de a crede şi a simţi al unei persoane. Iubirea are la bază un gen de credinţă, care apare în anumite condiţii particulare. La baza ei stă şi atracţia fizică (un anume fond creditiv de bază) dar şi un anumit gen de fenomen: sugestionare-autosugestionare în lanţ (ciclic). Fondul creditiv este suportul instalării şi manifestării autosugestiei. Autosugestia este un anume fel de evoluţie a credinţei (fondului creditiv, sâmburilor energetici din fondul creditiv).

Vom privi în continuare lucrurile din punct de vedere metafizic. Considerăm credinţele ca fiind nişte fluxuri materiale de sarcini cauzale (un alt tip de electricitate) iar influenţarea atractivă un rezultat al legilor cauzal-magnetismului natural manifestat pe această dimensiune

Analog fizicii electromagnetice, între curenţii lor de credinţă învizibili, se exercită o forţă cauzal dinamică analoagă celei din electromagnetismul clasic.

Un flux creditiv activ generează o „valoare de tindere" (V_T) şi a un curent (flux) creditiv analog în persoanele din jur, cu care se interacţionează social. Mai precis, în spaţiul cauzal intern al acestor persoane. Efecte care pot fi mai intense la unele persoane, mai puţin intense la altele. Care pot fi conştientizate mai mult de unele persoane, mai puţin de celelalte.

Entitatea (*meta*)fizică care produce aceste efecte este câmpul magnetic creditiv, care joacă rol de *punte de transfer* între cele două corpuri cauzale.

Vom reda în continuare mărimile de bază ale acestei viziuni metafizicie.

Procesul psihologic creditiv (actul creditiv) este un act psihologic complex, care include următoarele mărimi:

1 - oscilatorul cauzal (inima) nucleul (grundul) cauzal;
2 - fluxul creditiv (fluxul de aspiraţie valorică plecat din „inimă");
3 - valoarea de tindere / sau targetul creditiv al fluxului;
4 - câmpul magnetic generat de fluxul creditiv (influenţa subtilă magnetică);
5 - "particula-undă" a câmpului magnetic;
6 - sarcina informaţională / „virusul informaţional" sau „programului informaţional de simţire" (PIS).

Le vom studia pe rând.

Oscilatorul cauzal se suporapune în oarecare parte cu ceea ce în popor se cheamă intuitiv „inimă". Dar ea nu constitue în integralitate componenţa acetui corp, ci doar o parte a anatomiei acestuia

Fluxul creditiv (Φ) este un flux de o energie cauzală, analog unui flux electric în spaţiul metafizic cauzal. Este un „spaţiu al credinţelor" (popular), „spaţiu supramental" (mistica hindusă) sau „spaţiul cauzal" (neoezoterismul european). Îl vom numi în continuare, *spaţiu cauzal*. Acest câmp este caracterizat de o anumită intensitate energetică, care în electromagnetismul clasic, se cheamă „inductanţă" şi se notează cu „B". Vom considera şi noi, prin analogie, ***inductanţă B***, un vector care caracterizează intensitatea acestui câmp energetic care apare în jurul fluxului creditiv.

Conform experienţelor din electromagnetismul clasic, inductanţa magnetică exterioară a câmpului electric generat (B) este cu atât mai mare, cu cât intensitatea fluxului creditiv (I) este mai mare. Deci:

$$B \sim I$$

Câmpul magnetic cauzal este generat de câmpul creditiv, într-un mod analog cum, câmpul magnetic din fizica clasică se dezvoltă în jurul unui flux electric. Adică ceva analog *Legii lui Ampere* din fizica clasică (a treia ecuaţie a lui Maxwell). Păstrând analogia, orice flux creditiv (câmp cauzal variabil în timp) produce un câmp magnetic propriu în jurul liniilor de flux care leagă cele două surse ale fluxului, sarcina pozitivă şi sarcina negativă.

Prin convenţie, vom considera sarcina pozitivă ca fiind cuprinsă în oscilatorul cauzal şi sarcina negativă valoarea de tindere (aspiraţie) a credinţei, adică a fluxului cauzal respectiv. Pornim de la expresia fizică a interacţiunii a două fluzuri electrice transpusă în spaţiul cauzal. Considerăm I_1 inductorul (generatorul) şi I_2 indusul (cel în care apare forţa nouă).

Cauzalul are trei zone: teren cauzal şi cerul cauzal, legate între ele prin câmp cauzal, curenţii cauzal fiind vectorii acestui câmp. Valoarea cauzală este un element al cerului cauzal. Grundul include doi poli: inima afectivă şi egoul.

Grundul (sarcina), câmpul şi valoarea formează un tot unitar. În Natură nu pot fi separate: când apare unul, apare şi celelalte două în celălalt. Separarea o facem doar teoretic, pentru a facilita studiul fenomenului.

Precizăm din nou că, aceste lucruri nu le putem dovedi ştiinţific (obiectiv, prin măsurări directe), deoarece, acest gen de experimente (cel puţin actual) nu se pot face prin mijloace de laborator. Nu le poate face nimeni, omenirea nu a ajuns la un aşa stadiu ştiinţific, dar poate va ajunge cândva. Deocamdată ele pot fi simţite doar „cu inima", cu intuiţia, cu „al şaselea simţ". Altfel zis cu „instinctul" sau tot ce presupune simţire de alt fel decât cea obişnuită. Ele se simt direct cu un alt fel de simţ decât cele clasice (cele 5), fiind o simţire de anvargardă, care nu poate fi încă dovedită. Ele nu pot fi simţite decât prin proces direct, prin „educaţia" simţurilor interne, prin proces de „discriminare", pe care fiecare trebuie să şi-l descopere singur şi antreneze singur. Ceea ce misticii orientali numesc „*jnana yoga*". Rezultatele simţirii finale nu pot fi transmise direct. Dovada veridicităţii lor se face doar prin experiment direct în viaţa practică, care va dovedi prin rezultatele obţinute dacă aşa este sau nu. Altă dovedire a lucrurilor de acest gen deocamdată nu există. Dovedirea lor se face prin invitaţia celuilalt de a-şi imagina aceste lucruri şi a vedea dacă „simte la fel sau nu". Adevărul acestor viziuni intuitive (metafizice) se simt cu inima şi nu se poate dovedi ştiinţific, deoarece avansul actual al tehnologiei nu ne permite dovedire directă, prin mijloace de laborator (analoage electromagnetismului clasic). Dacă sarcina electrică (pe care nu o vede nimeni) a fost dovedită, se va dovedi cândva că şi „sarcina cauzală" (materia cauzală) există real. De la Thales din Milet (care a observat primul fenomenele electrice) la Wilaim Gilbert, cel care a inventat primul electroscop primitiv şi a fundamentat ştiinţific sarcina electrică, au trecut 2.000 de ani. Datorită lipsei instrumentului de măsurare, de pe vremea lui Thales, curentul electric nu a putut fi nici depistat, nici cercetat în acea perioadă antică. Este posibil ca descoperire tehnică a dispozitivului menit să pună în evidenţă materia cauzală să fie făcut peste alţi 2.000 de ani. Deci cei de acum să nu mai apucăm vremea aceea. Thales din Milet, oricât de deştept ar fi fost, deşi simţea „intuitiv" (cum simţim şi noi acuma) că există electricitatea, nu putea dovedi, deoarece nu avea instrumentarul tehnic care să îi permită aceasta. Ca urmare, nu putea descoperi legile electicităţii la vremea sa.

Este ca şi cum în anticitate, unul ar fi spus celorlalţi că el simte (intuitiv, deşi nu are dovezi) că Pământul este rotund şi nu Soarele se învârte în jurul Pământului. Pe baza umbrei lăsate de lună pe soare, observabile fenomenului de eclipsă şi altele. Toţi l-ar fi crezut un „naiv" şi un „vizionar", fiind blamat de forurile academice ale epocii (cum s-a întâmplat de fapt şi cu Aristarh din Samos).

Ca urmare, pentru a dovedi existenţa sarcinii (electricităţii) cauzale şi a interacţiunii cauzale, ne trebuie instrumentul tehnic care să-l pună în evidenţă. Deocamdată ne lipseşte descoperirea epocală care să pună în evidenţă această „materie", formă a materiei. Altfel decât cea atomică clasică, şi probabil existentă în alt fel de dimensiune. Aceasta va fi o descoperire epocală, care va marca substanţial evoluţia omenirii. Cum a fost şi schimbarea evoluţiei omenirii în urma descoperirii curentului electric.

Adevărul este că cei de acum, nu vom apuca probabil vremea aceea, deoarece viaţa, ca durată este scurtă şi finită. Şi atunci ce este de făcut ? Să nu încercăm a ne explica cumva acele lucruri pe care le simţim intuitiv, dar nu le putem înţelege ?... Cum explicau cei din antichitate eclipsele de lună ? ...Unii simţeau că este din cauza sfericităţii Pământului, dar nu puteau dovedi. Nu puteau construi o navă care să le permită navigaţia în jurul Pământului, pentru că tehnologia acelei vremi nu ajunsese încă la acel nivel. Aşa şi actualmente cu metafizica sufletului (corpul cauzal). A cere „dovezi" în acest sens, înseamnă a ne limita la cât

cunoaştem, pentru că atât putem dovedi şi a ne bloca cu explorarea de avangardă a acestor fenomene.

Fenomenul de atracţie psihologică nu poate fi explorat deocamdată deloc, prin mijloace cunoscute de laborator. Nici ale fizicii, nici ale altor domenii. Pentru că nu se poate avea acces la ale. Ca şi în fizica cuantică, repetarea lor înseamnă o nouă experienţă. Mijloacele actuale de investigaţie nu permit explorarea psihicului şi cercetarea sa ca pe un sistem fizic

Concluzie:

Singura cale de cunoaştere a acestui domeniu este simţirea directă, cu corpul cauzal şi interpretarea rezultatealor cu mintea. Sau din nou „cu propria inimă"... „Invizibilul" de acest tip, fizica de acest tip (metafizica) nu poate fi simţită deocamdată decât cu „inima", deoarece altă cale nu avem. Ca urmare, unii vor intui mai bine (mai apropiat de adevăr) lucrurile, alţii mai puţin. Fără a putea demonstra unii altora valabilitatea rezultatelor la care au ajuns...

Expresiei forţei amperiene creditive

Fenomenul experimental care stă la baza analogiei electromagnetism –sociopsihologie este următorul:

„Persoanele asemănătoare ca personalitate (aspiraţie de viaţă şi ţel de viaţă), se atrag"

În orice manual de psihologie interpersonală se explică acest lucru, considerându-se o lege statistic dedusă a atracţiei. Fără a se încerca o lege cantitativă care să modeleze acest fenomen. Deoarece acest lucru nu este permis de psihologia contemporană, care consideră acest gen de „modelaj" matematic un diletantism şi o speculaţie. Filozofia materialist-dialectică face precizarea că, fenomenele specifice unui nivel de dezvoltare a materiei nu pot fi reduse la fenomenele nivelelor de dezvoltare a materiei componente. Ca urmare fenomenele psihologice nu pot fi reduse la fenomenele fizice şi chimice ale corpului fizic. Şi cu aceasta, orice demers pe această linie este din start blocat, deoarece este considerat neştiinţific (deşi filozofia nu este o ştiinţă, ci doar o credinţă).

Atât în electromagnetism cât şi în psihologie, avem de a face cu fluxuri energetice. În electromagnetism se cheamă fluxuri electrice, în psihologie se cheamă credinţe (crezuri, fluxuri creditive).

Intuitiv (deoarece nu avem altă cale) deoarece există o asemănare atât de frapantă între cele două fenomene, vom considera că formula forţei de interacţiune a curenţilor electrici se repetă şi în această dimensiunea cauzală, analog cum legea atracei sarcinilor gravitaţionale se regăseşte (deşi nu identic) şi în electromagnetism.

Formula se repetă, dar nu oricum, nu identic, ci cu anumite particularităţi şi ajustări, proprii axiomelor spaţiului cauzal şi al proprietăţilor specifice materiei existente acolo. În continuare vom încerca să vedem care sunt aceste particularităţi şi vom încerca modelarea expresiei matematice atracţiei electromagnetice (Ampere şi Coulomb), funcţie de observaţiile efectuate asupra fenomenelor psihologice macro de atracţie.

Atracţia pe bază de asemănare (simpatia) are la bază, ca pilon fundamental fluxul creditiv spre o anumită valoare. Ca urmare, pentru crez, credinţă, vom folosi noţiunea de flux cerditiv. Vom considera în continuare unanim acceptată următoarea afirmaţie:

Fiecare flux creditiv tinde spre o anumită valoare, pe care o vom numi valoare de tindere (VT)

Adică valoarea de tindere este un parametru indispensabil fiecărui flux creditiv.

Face parte din definiţia sa, la fel cum direcţia şi modulul face parte din orice vector, fiind inseparabilă acestuia.

Psihicul (cauzalul) conţine mai multe fluxuri creditive, fiecare având propriul sau VT. Ele sunt ierarhizate. Există un flux creditiv principal (de viaţă), în jurul cărora „gravitează" toate celelalte fluxuri.

VT –ul acestui flux principal, flux creditiv de viaţă, l-am numit anterior valoare creditivă maximă (VCM) a sistemului de fluxuri. Ea dă „crezul" care defineşte „personalitatea" omului. Oamenii dieferă ca personalitate, funcţie de fluxul creditiv principal din ei, funcţie de valoarea maximă spre care tind. Pe care o consideră (o simt) superioară celorlalte. Acest lucru se simte intuitiv, constitue „natura" lor. Nu este pentru că au ajuns logic la asta, ci penrtu că aşa simt.

Valoarea creditivă maximă o vom numi în continuare pe scurt „VCM" sau target principal central al sistemului de vectori. Ca urmare, două persoane asemănătoare, au interior, în inima corpului cauzal, acelaşi flux creditiv central. Acelaşi gen de aspiraţie interioară, credinţă (nemărturisită) de viaţă. Adică, aceleaşi căutări şi acelaşi gen de aspiraţie de fond. Au interior acelaşi VCM.

Deoarece nu avem pretenţia unor demonstraţii ştiinţifice recunoscute academic, vom evita ecuaţiile cu derivate parţiale, specifice demonstrării acestor formule, în tratatele de specialitate. Vom pleca de la expresia atracţiei energetice la nivelul curenţilor cauzali, accesibilă în manualele de fizică de liceu:

$$F_{\text{amperiană}} = \mu \frac{I_1 I_2 L}{d} \cos(I_1 I_2)$$

$F_{\text{amperiană}}$ din ecuaţia de mai sus este forţa cu care conductorul de lungime infinită acţionează asupra conductorului de lungime L.

Vom considera groso-modo această formulă ca bază de pornire, urmând ca prin observaţii a o rafina pe parcurs.

Dacă vom depăşi stadiul prin care metafizica este considerată o *aberaţie* şi vom judeca lucrurile prin această nouă optică, vom ajunge la următoarea concluzie, utilă doar *pentru cei ce vor să cunoască* (ce se poate *simţi* cu inima).

Intuitiv, vom explora această ecuaţie şi vom deduce următoarele legi:

1 - Distanţa fizică (d) dintre corpurile fizice purtătoare de sarcină nu influenţează interacţiunea de acest tip

Spre deosebire de fenomenele electrostatice sau electromagnetice macro, în acestă nouă dimensiune fizică a cauzalului nu există "distanţă fizică". Mai bine zis nu există corespondent al distanţei fizice din formula elecromagmetismului clasic. Distanţa fizică dintre corpurile gravitaţionale purtătoare de curenţii creditivi nu are proiecţie (corespondent) în acest tip de spaţiu. Interacţiunea cauzală dintre curenţii creditivi nu depinde de distanţa dintre corpurile fizice purtătoare, deoarece această distanţă fizică, acolo nu este definită.

Cu alte cuvinte, chiar dacă cei doi sunt în aceiaşi încăpere sau la capătul pământului forţa de atracţie care apare între curenţii lor creditivi interiori (odată ce imaginile lor astrale există în ei şi se cunosc) este aceiaşi. Ca urmare, deducem următoarea primă lege a cauzal magnetismului:

Forţa cauzal-magnetică nu depinde de distanţele fizice dintre corpurile purtătoare (d).

Sau altfel spus: pentru toate cazurile din sociopsihologie d = 1.

Observaţie:

În cazul sarcinilor electrice statice forţa de interacţiune depindea de inversul acesteia la pătrat, în cazul maselor electrice în mişcare doar de inversul acesteia, iar în cazul interacţiunii cauzale nu mai depinde deloc de această distanţă (d=1). Forţa de interacţiune a fluxurilor cauzale am putea-o considera tot un gen de forţă magnetică, dar care nu depinde deloc de distanţa fizică.

Forţa de amperiană nu variază, dacă cele două corpuri se apropie sau se depărtează în coordonatele spaţiului fizic. Asta arată că acest tip de atracţie nu depinde de distanţa fizică, ca în cazul electricităţii sau magnetismului. Odată ce s-au „perceput" (simţit) şi şi-au format fiecare interior o reprezentare astrală a celuilalt, *energia atracţiei* se dezvoltă în aceste corpuri independent de distanţa fizică la care se găsesc cei doi.

2. Intensitatea atracţiei depinde de *distanţa unghiulară* dintre curenţii cauzali.

Este un gen de distanţă care se poate „citi" (vedea) doar în spaţiul cauzal, nu are corespondent în spaţiul fizic.

Este o distanţă ce se crează între curenţii cauzali, fluxurile de aspiraţie valorică predominante (majorantul mulţimii de vectori cauzali al celor doi). Este un parametru specific fluxului cauzal, cum este şi valoarea de tindere. Ceva în genul cum este „spinul" pentru electron – un fel de „rotire în jurul axei". Nu este „prea ştiinţifică" această comparaţie, dar nu avem alta mai intuitivă. Credinţa nu este a unui flux de sarcină cauzală, identic cu cea a unui flux electric din spaţiul macro, dar nu avem altă analogie mai la îndemână. Fluxul electric este un flux limitat spaţial, pe când cel cauzal nu are această „limită". Fluxul electric se consumă prin trecere, pe când cel cauzal este permanent (sau „are o viaţă a sa").

Aceasta distanţă unghiulară este de fapt singurul parametrul „spaţial" care influenţează interacţiunea de acest tip. Care determină modulul şi orientarea forţei noi creditive care apare. Şi care „se petrece", există undeva şi cumva (greu de spus cum intuitiv) în spaţiul cauzal. Unghiul apare „doar" în spaţiul cauzal, nu în cel fizic. În realitate nu avem „ochi" pentru al, cum nu avem „ochi" nici pentru „mişcarea electronului". Mişcare recunoscută de fizicieni „fără traiectorie". Lucru imposibil de acceptate de logica bunului simţ. Aceasta distanţă unghiulară este adevărata distanţă ce influenţează energetismul dintre entităţile ce interacţionează într-un spaţiu cauzal.

Unghiul se poate exprima (proiecta) si printr-o „distanţă liniară" dintre targeturile de aspiraţie, valorile de tindere a celor două fluxuri. Distanţa unghiulară anterior exprimată se poate converti astfel în distanţă liniară.

Observaţie:

Unghiul (faţă de un reper fix, convenţional ales), reprezintă calitatea simţirii, genul de simţire. El este simbolul emblematic al felului de a simţi şi a crede a persoanei respective, la interacţiune cu cealaltă persoană. Deoarece vectorul respectiv luat în calcul este vectorul principal creditiv, vectorul care dă „credinţa principală de viaţă". Ce constituie pentru tine cel mai de preţ lucru, pentru ce anume îţi dedici viaţa, pentru ce anume consideri tu că merită să trăieşti. Automat, de aici derivă, se leagă, pornesc toate celelalte credinţe (simţiri) pentru lucrurile morale, de viaţă socială etc. ale individului respectiv. Am putea spune că, „vectorul principal creditiv", majorantul mulţimii de vectori constitue chintesenţa personalităţii, a felului de a fi şi a simţi al individului. Dacă printr-un miracol, am schimba automat vectorul principal de credinţă al individului (l-am înclina puţin) am observa că întreaga personalitate şi fel de a fi, simţi, reacţiona şi interreacţiona al individului se schimbă. Pur şi simplu, acesta devine „um

alt om". Cu cât înclinăm mai mult, acesta devine şi mai mult „alt om", iar când înclinăm cu 180 grade, el devine un om complet opus primului (ca simţire şi crez de viaţă). De asemenea, dacă intensitatea credinţei este mai mare, tăria personalităţii noi apărute este mai mare (el este mai conturat ca simţire pe acea linie).

În înţelepciunea intuitivă populară, această idee se regăseşte în expresia de genul „*a vedea realitatea dintr-un anumit unghi*". Acest unghi „α" găsit de noi, reprezintă „marca" (emblema, simbolul) felului de a fi şi a simţi al individului. Acest „unghi" reprezintă individul: identitatea sa, cine este el, ce fel de „specie" este. Ea dă automat simţirea şi reacţia individului. Fiecare „unghi" este asociat cu un anumit „pachet" de reacţii la anumiţi stimuli. În cazul că nu intervine „liberul arbitru" şi individul reacţionează conform acestor „impulsuri" interne, date de „marca" speciei respective. Dacă omul ar fi o simplă maşină, ar reacţiona conform acestori stimuli (impulsuri) care se nasc în el conform „speciei" de care aparţine (prin unghiul „α").

Ca urmare, persoanele cu acelaşi unghi „α" sunt identice ca simţire. Am putea spune că „au acelaşi ADN cauzal". Dacă unghiul α = 0°, persoanele sunt perfect asemănătoare (caz teroretic). Dacă unghiul dintre ele este creşte puţin ele devin mai puţin asemănătoare, iar dacă creşte la 90°, ele devin neutre, indiferente, nu mai reacţionează. Dacă unghiul creşte şi ajunge la 180° (se pune pe invers), persoanele respective devin „perfect inverse" una altora, prin simţire şi modul de a privi şi valorifica viaţa. Automat ele simt unul faţă de altul sentimente negative, un fel de „ură viscerală" pe care nu ţi-o pot explica, doar „privindu-se" (automat ele îşi simt „radiaţia").

Rezultă că, singurul tip de *distanţă* care poate influenţa forţa amperiană este *distanţa unghiulară* dintre credinţele lor principale, cea fizică a corpurilor fizice purtătoare (locaţia lor în spaţiul fizic) fiind fără importanţă.

Cum se poate exprima matematic această distanţă unghiulară ?

Convenţional, o vom exprima prin „cos α" . Astfel, forţa de atracţie este:

- maximă pozitiv pentru cos α =1 (α =0°);
- zero pentru cos α =1 (α =90°);
- maximă negativ pentru cos α = -1 (α =180°).

Deducem de aici:

A doua lege a interacţiunii cauzal-magnetice (legea distanţei unghiulare):

Modulul forţei cauzal-amperiene (ce apare) depinde direct proporţional de distanţa unghiulară (α) dintre curenţii cauzali, prin funcţia *cosinus* a acesteia. Este maxim pozitiv când curenţii de aspiraţie sunt paraleli (cos α = 1), minim când curenţii sunt perpendiculari (cos α = o) şi maxim negativ când curenţii sunt paraleli şi de sens contrar (cos α = -1)

$$F_{amperian} \approx \cos\alpha \ ; \text{ unde } \alpha = \text{unghiul } (I_{flux1}, I_{flux2})$$

3. Intensitatea curentului de aspiraţie influenţează pozitiv forţa de atracţie

Experienţele nu le putem face direct, prin mijloace fizice (ca la curentul electric sau magnetic), ci doar „cu inima" (adică cu intuiţia). Ceea ce nu este prea ştiinţific, dar altă cale nu avem. Experienţa este ce simţim noi (cu inima) în situaţiile când interacţionăm cu un fel de om sau altul. Deocamdată nu dispunem de aparatură fizică de laborator pentru a face experienţe directe în acest sens (nu avem acea „busolă magnetică" ca în cazul curentului electric).

Curenţi creditivi nu îi putem percepe direct şi nu îi vom putea niciodată. Îi putem percepe doar interior (intuitiv), cu „inima". Nu avem deocamdată instrumentar de măsurare directă a acestor „efecte ale inimii" funcţie de intensitatea acestor curenţi cauzali (tot „ai

inimii"), pe care nu îi putem depista fizic, pune în evidenţă, deoarece există într-o altă dimensiune fizică, pentru care nu avem instrumentar de laborator. Pentru aceste fluxuri energetice din spaţiul cauzal, „*inima*" noastră rămâne deocamdată singurul „*dispozitiv*" cunoscut de „*percepere*" a acestora. Ca urmare, acest tip de deducţii, nu pot fi probate fizic, decât tot subiectiv, cu „inima". Toată experienţele şi deducţiile din continuare se bazează pe „simţirea cu *inima*".

Deducem astfel a treia lege a interacţiunii cauzal-magnetice (legea intensităţilor):

Modulul forţei de atracţie depinde direct proporţional de intensităţile (I_1, I_2) a curenţilor cauzali.

$F_{amperian} \approx I_{flux1}, I_{flux2}$

4. Lungimea conductorului celuilalt influenţează pozitiv atracţia

„L" –ul din formulă apare definit în manualele ca fiind lungimea porţiunii de conductor asupra căreie se exercită forţa nouă. Adică cea a lungimii conductorului deplasat, mai precis a obiectului mişcat, influenţat, a indusului.

„Lungimea conductorului" (L) din experienţele electromagnetismului clasic (Ampere) pare la primă vedere a nu avea un corespoindent aici, în fenomenologia cauzală. Ea se regăseşte însă, dacă ştim unde să o căutăm cu intuiţia. Astfel, ne putem imagina, că în timp, prin funcţionare, fluxul creditiv din noi (fluxul principal) şi-a construit (săpat) un fel de „albie" în corpul cauzal al persoanei purtătoare. Sau, dacă ne vine mai uşor, cu cât a funcţionat mai mult credinţa (individul a simţit şi trăit mai mult pe acea linie, direcţie crditivă), aceasta a depus în corpul cauzal un anume tip de „sediment", care a cresut până a făcut un gen de „trunchi". Acest trunchi este lungimea „L" din formula amperiană. La unii, acest „trunchi" este mai mare (cei care au simţit şi trăit mai mult pe această linie), la alţii este mai mic (cei care au simţit şi trăit mai puţin pe această linie, fiind mai la început, mai „în formare").

Observaţie:

Din fizica de la liceu ştim că în interacţiune apare doar „lungimea conductorului asupra căruia se exercită forţa electromagnetică" (luată în calcul), adică a „obiectului indus" (mişcat, deplasat fizic). Lungimea conductorului inductorului (a celui care rămâne imobil) nu este luată în calcul, nu apare în formulă. Conductorul care influenţează, induce mişcarea, este considerat „de lungime foarte mare" (infinită), în comparaţie cu cea a conductorului deplasat.

Vom nota cu „L_{ob}" şi „L_{su}" lungimea conductorului în acest caz (adică a „trunchiului" interior, care nu se vade). Astfel vom avea a patra lege a interacţiunii cauzal-amperiene (legea gradului de dezvoltare al credinţei pe direcţia X):

Modulul forţei ce acţionează asupra obiectului, depinde de lungimea conductorului curentului de aspiraţie al indusului (obiectului indus)

$F_{amperian} \approx L_{indus}$

5. Gradul de unicitate (excentricitate) a direcţiei comune de aspiraţie, influenţează pozitiv atracţia.

Este un factor de amplificare specific, dar care nu se regăseşte la toate cazurile (adică în multe cazuri pooate avea valoarea 1).

Avem astfel a cincea lege a interacţiunii cauzal-magnetice, legea excentricităţii direcţiei:

Modulul forţei cauzal-magnetice este amplificat de raritatea direcţiei comune de simţire (¥) Este o mărime sugestivă, un factor sugestiv. Ea generează un gen de „exotism al regăsirii", dă un plus de simţire atracţiei amperiene trăite. Acest factor dă un gust şi savoare aparte atracţiei resimţite pentru acea persoană găsită.

$F_{amperian} \approx$ ¥ (factor sugestiv de unicitate a direcţiei de aspiraţie a celuilalt)

În concluzie, expresia matematică a acestei forţe subtile de interacţiune se poate scrie:

$F_{amperian} = ¥ I_1 I_2 L_{indus} \cos \alpha$	unde α = unghiul dintre I_1 si I_2

Forţa cauzal-amperiană a două fluxuri de aspiraţie valorice care interacţionează, este direct proporţională cu:

- factorul de unicitate al direcţiei comune (¥);
- intensităţile fluxurilor (I_1 , I_2);
- lungimea conductorilor celor două fluxuri creditive (L);
- cosinusul unghiului format de direcţiile fluxurilor (cos α).

3.2 – Ambiţia (Incitaţia posesiei, atingerii valorice, excitaţia orgoliului propriu)
Dificultatea de atingere a nivelului valoric al indusului
Variaţia în timp a acestei dificultăţi (percepţii)
($F_{ambitie}$)

Dificultatea de a ajunge nivel valoric indus şi variaţia în timp a acestei percepţii
Regulă generală: dificultatea de a ajunge la un obiect, dificultatea de a-l obţine, dă pentru cel în cauză „valoarea" asociată acelui obiect.

În acest caz, obiectul este indusul (persoana la care aspirăm), iar dificultatea de a ajunge la el (la atingerea lui, a „nivelului" său) dă valoare acelei persoane. Valoare respectivă este valabilă doar pentru persoana în cauză (aspirant), nu şi pentru alte persoane din jur. În momente diferite ale vieţii aspirantului, acea dificultate poate varia, deci şi valoarea (şi atracţia pe care o exercită) variază.

Variaţia, mişcarea „speranţei", a „luminiţei" din câmpul creditiv (valoric) al sursei excitate (sursei 1), aparent neglijabilă, de mică importanţă, este însă esenţială. Variaţia acestei „luminiţe", de natură cauzală, din cerul cauzal, induce stagnare, incitaţie sau „provocare". Provocarea devine, prin dezvoltarea în timp şi pe un anume curs a acesteia (maturizare pe o anumită linie) o „prindere" (adicţie), care poate să însemne sau nu „îndrăgostire". Adicţia are la bază energia pur egotică, incitarea egotică, pe când îndrăgostirea conţine adicţie, dar care are în plus şi nuanţe nobile, de generozitate, dăruire, sentimente de compasiune ş.a.

Adicţia şi îndrăgostirea se pot defini una prin alta. Ambele au la bază incitaţia (excitaţia) Egoului.

Adicţia - un anume tip de îndrăgostire dat de „jocul pur al incitaţiei" (provocării Egoului). În acest caz, al incitaţiei posesiei. Este o energie pur egotică, o excitaţia a orgoliului propriu.

Deşi cel în cauză nu-şi dă seama, zice că este tot „îndrăgostire". Este în esenţă doar dorinţa de a câştiga un joc, o provocare transmisă conştient sau inconştient de celălalt.

Refuzul emiţătorului sau inaccesibilitatea acestuia, în condiţiile în care i-a dat impresia iniţial „că ar fi accesibil"– dă (cu sau fără voia acestuia) „incitaţia egotică" – care stă la baza „prinderii" (adicţiei). Se deşteaptă, cu sau fără voia acestuia Egoul din grundul cauzal al inductorului (sursei 1). Deci totul îl dă „jocul" - variaţia a vectorului speranţă" de a ajunge la indus, la „posesia" acestuia. „Visul de dragoste" este „visul la o posesie", nu un „vis de iubire" (cu dăruire). Acest „joc", această variaţie îl dă o forţă pe care o vom numi $F_{ambitie}$ sau $F_{posesie}$, $F_{incitatie}$, F_{egotic} - care este esenţa atracţiei de acest tip, esenţa „prinderii" egotice. Această forţă (energie) aparte există profund în oricine şi se trezeşte în plan supramental (cauzal). Ea este cumva înrudită cu incitaţia stârnită de un joc de şah cu un partener, un joc de cărţi, remi, etc. „Jocul" în acest caz este dorinţa de a câştiga provocarea şi a ajunge la „posesia indusului" (a obiectului aspiraţiei). Inductorul simte interior „incitaţia de câştig", posesie, dominare şi îl chinuie interior acest tip de energie. Care prin repetare, rumegare internă, devine suferinţă şi obsesie.

Totul este să nu ne lăsăm prinşi, „duşi de val", de „chemarea" egotică internă ascunsă. Egoul intern (la toţi) este ca un fel de demon, reminsescenţă dn epocile preistorice, când selecţia partenerului se făcea după „regula celui mai tare". Egoul dădea dorinţa primitivă de a învinge în duel. Să nu o „explorăm", dăm curs, când observăm că ne îndeamnă (cheamă) prin „mreje ascunse", doar ale acestuia ştiute. În spatele ei stă „un gen de demon intern", care ne cheamă pe căi imposibil de definit fizic (sunt energii pur psihologice). Sau, din contra, putem să îi dăm curs dacă simţim că avem terenul pregătit şi nu vom fi refuzaţi şi avem speranţe în acest sens.

Dacă îi dăm curs în acest caz şi celălalt (indusul) poate face la fel – ambii au de câştigat – atingerea fizică a celuilalt capătă (când se produce) efecte magice, mirifice, nepământene. Dar cu faţetă egotică. Egoul are deci şi „faţeta" lui bună, de înălţare pe un plan nepământean, dar să fie sincronie pe acest plan între cei doi. Variaţia credinţei („va fi al meu sau nu va fi al meu") - dă efectul „magic", de „metafizic" al celuilalt, de „nepământean". Dar totodată dă şi efectul ulterior de „prindere", „cădere în transă", „satelizare". Odată cu simţirea de acest gen (venerare), apare şi „căderea în plasă" – *tractarea* psihologică. Este o tractare şi satelizare pur psihologică, care nu are nimic de a face cu energia gravitaţiei sau electromagnetismul. De aceea, pentru fizică este un mister. Dar totuşi este reală. Un corp satelizează în jurul altui corp legat cu un tip de energie. Transa este una specifică. Îi zicem de obicei (din neştiinţă) tot „îndrăgostire", chiar dacă la baza sa stă Egoul (orgoliul propriu, egoismul şi vanitatea).

Efortul fizic, social, spiritual sau de altă natură de accedere, atingere – crează ca efect specific o „aură idilică" de „valoare aparte" în jurul acelei fiinţe (sursei 2). Induce o imagine „sporită" (idilică) a meritelor şi calităţilor acelei persoanei. Te „îndrăgosteşti" de o imagine idilică, de o „dedublare mentală" (fantomă) a acelei persoane, care apare doar în mintea ta, este creată de mintea ta şi o veizi doar tu. O imagine care înlocuieşte pentru un timp fiinţa reală (cu calităţi şi defetce). Care se produce, se naşte în mintea (supramentalul) excitatului (sursei 1), ca efect al ambiţiei şi variaţiei speranţei, a unui anume gen de „luminiţă internă" generată de ambiţie şi dorinţa de câştig. De învingere, surmontare a „barierei" care a apărul între el şi ea.

Implicarea cu energia egotică (ambiţia, incitaţia, provocarea, energia saturniană)

Este un fel de declanşare a două instincte primare care stau ascunse genetic în subconştientul nostru:

„atracţia fructului interzis" + „incitaţia pradei care scapă".
Energia 1 Energia 2

Ele există tot timpul şi în fiecare, dar sunt potenţial adormite, iar acum, prin „aprindere şi variaţia incitaţiei", ele sunt deşteptate, dezvoltate, scoase la iveală din adormirea genetică. Inducţia „speranţei de atingere" (posesie) a „ceva" ce ştii că este deasupra ta, a nivelului tău (social sau estetic-sexual) este „flacăra chibritului", iar variaţia speranţei (mai mare mai mică) este „agitaţia chibritului" - care dă în final „focul", flacăra care aprinde „rugul de lemne" (energia adormită din creier). Mirajul fructului superior pe care nu îl ai, inducţia ideii (cu sau fără vrerea celuilalt) că „mai ai puţin şi îl poţi avea" - generează incitaţia cauzală specifică. Care poate fi „adicţie pură" (ambiţie) sau „îndrăgostire". Un gen de „aprindere" în plan supramental, cauzal. Psihologii nu stăpânesc fenomenul, deoarece nu stăpânesc fizica fenomenului. Ba mai mult ei neagă că ar exista o „fizică" la spate. „Flacăra" (incitaţia psihologică) apare la unii mai mult (este mai mare), în alţii, mai puţin. Depinde de Egoul acelei persoane şi în ce „fază de stare" este prins la acel moment (al provocării) şi de o sumedenie de alţi factori. Greu de enumerat, clasificat şi stăpânit.

Fenomenul de atracţie, are la bază rădăcini genetice ancestrale. El se explică genetic, biologic astfel: când prada brusc o ia la fugă, se deşteaptă în animalul de pradă (chiar dacă nu are nevoie) instinctul de a o prinde, de a pune mâna pe ea, de a o poseda, chiar dacă ea la acel moment este sătulă. Acest instinct există în tot regnul animal, s-a transferat de la maimuţă la om şi se impregnează şi în domeniul sexual-afectiv.

Variaţia speranţei, a „gradului de accesibilitate" la sursă, şansa oscilantă care „apare-dispare" prin jocul: refuz-dăruire – este factorul incitator principal şi secret (metafizic) care produce „prinderea cauzală", adicţia, satelizarea. Este vorba de prinderea Spiritului prin prinderea Egoului din substratul zonei cauzale a acestuia. Anumite împrejurări, întâmplări din viaţă, produc involuntar deşteptarea acestei forţe (energii), iar noi zicem că este „voinţa Domnului". Deoarece nu cunoaştem fizica fenomenului. Prinderea Spiritului *în laţ* o numim „îndrăgostire" sau „adicţie" în termeni psihologici. Cu sau fără voia celeilalte persoane, incitaţia, chemarea primară apare. Depinde de noi în continuare dacă îi dăm curs (o hrănim mental) sau nu. Aici intervine factorul maturitate, experienţă de viaţă, stăpânire şi control. Esenţa fenomenului este speranţa (luminiţa) indusă în plan cauzal şi „fluctuaţia", jocul de moment al acesteia. Apare exact ca la un peşte „prinderea în mreajă" sau „prinderea în joc".

Succesiunea opozabilă a evenimentelor, alternanţa „acceptare – refuz", produce un gen de excitare (incitaţia), exaltare cauzală, excitabilitate, tensiune specifică în supramentalul indusului. Care (funcţie de starea de moment a acestuia şi o sumedenie de alţi factori) „prinde" sau „nu prinde". Natura ne-a dat în acest caz „intuiţie". Raţionalul nu prea ajută. Şi care se dezvoltă prin experienţă. Inductorul „simte" dacă va fi sau nu primit, simţ care se dezvoltă prin experinţă, la modul intuitiv.

Este excitat inconştient Egoul interior al indusului, aflat adormit la baza grundului cauzal. Pe care persoana în cauză ştie că îl are, este conştient de el sau nu. A mai avut de a face cu el sau abia acum îl descoperă. Indusul este „prins" pe linie egotică. Printr-un gen de „câmp egotic". Şi odată cu Egoul este prins mentalul, corpul cosmic şi Spiritul. Şi care bineînţeles, tractează cu ele şi corpul fizic. Spiritul indusului este la cheremul acestor forţe mai tari ca el (ca voinţa lui) care îl tractează, îl îndeamnă să facă lucruri nebuneşti – care apoi, după ce „se va trezi", le regretă. Sau se întreabă el pe el, cum de a fost posibil, cum de a fost el în stare să facă, să se preteze la aşa ceva. De aceea se zice că „dragostea este oarbă"

Deşteptarea şi stimularea instinctului de „predator" duce la generarea de creier a unui „hormon" specific care produce acest tip de „transă" (excitaţie) în sistemul neuronal. Excitabilitatea respectivă este transformată şi prelucrată de Egoul excitatului (sursei 2) într-un mesaj personal subtil, cum că „celălalt îl iubeşte", că ar avea o simţire specială pentru el pe linia afinităţii, atracţiei. Dar deocamdată „se fereşte să i-o spună". Mentalul indusului îşi extrage (fără să vrea) din succesiunea evenimentelor, ipotezelor, scenariilor posibile, o interpretare valorică convenabilă cu care îşi hrăneşte în continuare Egoul. Cu care în continuare se hrăneşte, se droghează şi se autosugestionează. La un moment dat nu mai se poate opune acestei „halucinaţii", acestei „autohrăniri" se hrăneşte mental şi cauzal. Este în stare de orice (chiar şi să se dea în spectacol), doar ca celălalt să îl accepte. „Demonul satanic", egotic a prins rădăcini şi lucrează în cauzalul acestuia. Îl domină şi el devine o „unealtă" ascunsă şi subtilă a acestuia.

Egoul doreşte nu o înălţare a spiritului spre Dumnezeu ci o *etapare* în faţa altora din anturaj şi o autoelogiere, autoînălţare pe propriul pedestral. Un gen de glorificare internă, o satisfacere a Egoului propriu care s-a trezit în el. Prin aceasta Spiritul obţine un gen de satisfacţie egotică, care dă o autoglorificare internă personală, un gen de stare de mulţumire-venerativă pe care individul o confundă cu fericirea. Realizarea poate fi doar o simplă ieşire deasupra ochilor grupului, indiferent de mijloace, uneori chiar prin acţiuni malefice asupra altor persoane, servindu-se de acestea ca de nişte unelte pentru atingerea unui scop (egotic). Egoul presupune maliţiozitate, răzbunare, pe când aspiraţia spre autodepăşire (transcenderea propriei limite), presupune generozitate şi dăruire.

De aceea, din neştiinţă, riscul de aţi activa propriul Ego saturnian subconştient şi a ne implica cu acesta într-o relaţie (dependenţă, „sclavie") este foarte mare. Egoul este de fapt motivul subtil şi ascuns al durerii pricinuite de după eşec, de după părăsire sau de trădare. El este cel care produce „incitaţia" (focul) şi cel care produce satelizarea („prinderea") – în majoritatea cazurilor, fără ca individul să îşi dea seama.

Egoul este o energie saturniană care ajută la supravieţuire în regnul animal sau în societăţile umane primitive. Este o energie care dă puteri, dă spirit competiţional, ajută individul să se înalţe deasupra celorlalţi şi să îi domine. Această ieşire la suprafaţă (deasupra) dă un anumit gust, un gen egotic de fericire saturniană (autoelogiere), dar produce la eşec şi cele mai aprige dureri de suflet.

Egoul (energia saturniană) este un depozit intern de energie pentru a depăşi anumite situţii critice evoluţioniste. Dar, după cum vedem, are şi alte efecte. În alte situaţii (în afara celor critice, de supravieţuire) ea devine combustibilul unui mecanism de transcendere şi legare, prin intermediul atracţiei inter-personale. Tot datorită acestui parametru, factor intern, putem accesa şi sentimentul de transcendere a propriei limite, transcendere dătătoare de fericire.

Ca urmare, abil utilizat, este (ca de fapt toate forţele din natură) o forţă pozitivă. În natură nu există rău şi bun, doar omul dă această dimensiune. Tot el poate da însă (dacă „te frigi") şi cele mai mari abisuri ale nefericirii. Fericirea este o realizare (transcendere) egotică, nefericirea fiind prin opoziţie o transcendere negativă, o „descendere", o cădere egotică. Adică o realizare sub limita sub care nu credeai că vei mai putea accede (cădea) vreodată. Cu toate că ai depus toate forţele să nu se întâmple.

IV – Forţele cosmice

Forţele de nivel subtil IV

4.1 – Interacţiunea zodiacală

(rezonanţele, compatibilităţile zodiacale)

($F_{zodiacal}$)

Este forţa de atracţie spontană între fiinţele aparţinând unor anumite zodii. Atracţiile se produc între „grundurile" cauzale. Care conţin în esenţă (ascuns) aspiraţii înnăscute spre anumite valori, mai precis tipuri de valori, „platouri, genuri" de valori. Acestea se pot mai mult sau mai puţin contura pe parcursul vieţii, dar „germenele" lor ascuns în natura psihică a celuilalt se regăsesc. Dacă cei doi dezvoltă pe parcursul vieţii aspiraţii spre aceleaşi valori, apare atracţia de tip amperian (v. mai sus).

Există multe tratate esoterice privind atracţia între zodii. Ele în mare se adeveresc pentru "cine ştie să le vadă".

Apă – apă, pamânt – pământ, foc – foc, aer – aer dau atracţie maximă.

Tot atracţie bună dau şi potriviri de genul: aer – foc, pamânt – apă ş.a.

Discordanţă, respingere naturală dau zodiile opuse: pamânt – aer, foc – apă.

La baza acestei forţe stau toate cele zece MPC-uri, adică „Mahavidya".

Vom numi acest tip de atracţie $F_{zodiacal}$.

4.2 – Rezonanţa karmică

Atracţia declanşată de rezonanţa karmică

(F_{karmic})

Sunt persoane pentru care simţim ceva inexplicabil. Declanşat de "ceva" mistic în felul lor de a se mişca, combinat cu trăsăturile feţei, trăsăturile corpului şi "un nu ştiu ce" interior nelegat de nimic particular definibil, care ne incită şi ne atrage în mod inexplicabil. Ne deşteaptă un fel de "nostalgie" interioară, sau mai mult decât atât, ceva ce nici noi nu ne putem explica ce, dar în final ne atrage.

Acel "ceva inexplicabil" este o rezonanţă din altă viaţă anterioară. Acea persoană are "ceva" cu care am rezonat într-o altă viaţă şi acum se redeşteaptă, se trezeşte în noi. Este un gen de impresionare (simţire), care în profunzime este una metafizică, deoarece există un substrat material al sursei care produce rezonarea. Ceva în corpul subtil al celuilalt declanşează o rezonare a ceva în corpul nostru subtil. Un "nu ştiu ce" din celălalt, din Fiinţa subtilă şi înfăţişarea lui ne atrage inexplicabil.

Acest gen de rezonare este un gen de atracţie pe care o vom numi "Forţa rezonanţei karmice" şi o vom nota presurtat cu F_{karmic}. Este o faţetă a Forţei de atracţie interpersonale (F_{AIP}), care ca şi celelalte, se poate manifesta sau nu

Se deşteaptă în noi, în Fiinţa noastră internă o "vibraţie" specifică când vedem acea persoană. Există în principiu o lege a rezonanţei pentru acest gen de vibraţie, dar nu o putem scrie, deoarece nu cunoaştem sursele, nu le putem depista fizic, doar ştim calitativ că există La baza acestei forţe (rezonanţe) stă zeiţa timpului, Kali.

4.3 – Preţuirea unicităţii

Simţirea „divinităţii" celuilalt

Variaţia în timp a acestei percepţii

($F_{preţuire}$)

Celălalt este văzut ca un dar de la Dumnezeu, ca o minune, ca un unicat. „Preţuirea subiectivă unică" este tot o forţă cosmică, dar care are în plus o însumare a valoni de pe fiecare nivel.

Celălalt este preţuit într-un mod aparte, unic, imposibil de judecat de cei din jur, deoarece este unic. Ei nu se pot „pune în locul lui". Ea apare doar între cei doi, ca persoanaje unice create de Dumnezeu. Intervine aici infinitul unicităţii (o faţetă a infinitului). Ea este simţită ca ceva magic şi de nedescris, inexprimabil în cuvinte. Este o magie ce poare varia în timp (creşte şi scade) pe măsura cunoaşterii mai detaliate a celuilalt, a defectelor acestuia.

Ea face apel la suma valorii de pe fiecare nivel al celuilalt, dar mai are şi ceva aparte, cosmic (nu se reduce doar la o însumare a valorilor anterioare). Are în plus şi ceva „divin" în ea. De aceea o clasificăm ca o forţă de atracţie cosmică. Celălalt este preţuit într-un fel unic, ca o „bijuterie", ca o „minune" a Naturii. Este admirat, elogiat şi „slăvit". Celălalt este privit ca o „divinitate", emanaţie a lui Dumnezeu (sau a unei zeităţi, faţete a lui D-zeu). Un gen de „slavă divină" se emană de la sursă către indus, iar acesta simte involuntar această „slavă", şi este „prins" de ea. În celălalt este văzut şi simţit, fără să vrea, o „faţetă" a lui Dumnezeu.

De aceea unii zic că aceasta este a „adevărata iubire" (nu cea sexuală sau estetică). Ea se manifestă mai tare la început, imediat după cunoaştere, şi se reduce în timp, pe măsura cunoaşterii. Sau de la caz la caz, poate să mai aibă unele variaţii. Ea dă un impuls (incitaţie, gust) aparte, unic, imposibil de descris, atracţiei.

Persoanele mai experimentate dezvoltă în ele mai bine această forţă a preţuirii, în sensul că „simt" şi „învaţă să simtă" preţuirea aparte a celuilalt şi învaţă să o valorifice, ştiu să o arate. Omul prin experienţă învaţă să preţuiască „frumosul" şi „faţeta divină" a celuilalt, unicitatea şi „amprenta divină" acestuia. Pe care toţi o avem, dar nu toţi ştim să o simţim.

O vom numi $F_{preţuire}$.

V – Zona de infinit

Este o zonă formată din forţe necunoscute, ce pot aparea oricând în calcule, şi pe care nu le prevedea nimeni. Forţa de atracţie interpersonală nu este o însumare finită, tabelară de forţe, ci mai are şi o astfel de zonă, unde oricând poate apare o forţă nouă, nedefinită încă.

Este zona de necunoscut a formulei (unul din factori), care îi imprimă caracterul de necalcul absolut şi indeterminism.

5.1 – Forţa declanşată de misterul cunoaşterii pe linie afectiv-mistică

Setea de cunoaştere, explorare a universului afectiv-mistic al celuilalt.

Atracţia declanşată din dorinţa de experienţă nouă, dorinţa de învăţare, atingere valori noi.

Atracţia declanşată de dorinţa de explorare a unui univers nou de simţire.

Setea de cunoaştere de un anume gen de mister întrezărit în cealaltă persoană.

(F_{mister})

Este o energie care are la bază setea de cunoaştere, dorinţa de a explora, misterul şi necunoscutul care se întrezăreşte (de receptor) în spatele Fiinţei celuilalt. Este declanşată şi simţită cu subconştientul. Nu este obligatoriu pentru toţi, doar el o întrezăreşte, şi este

specifică lui, la interacţiune cu cealaltă persoană. Este transmisă pe cale non-verbală, prin formele trupului, mişcările acestuia, expersia feţei, tonul vocii, privire şi un „nu ştiu ce" al celuilalt care nu se poate defini. Apare sontan la vederea celuilalt, sau la o scurtă interacţiune cu acesta. Este o incitare dată şi dezvoltată de sensibilitatea lui proprie, indefinită (cu nuanţe karmice), de un anume gen de a privi şi simţi lucrurile de viaţă în general. Este stimulată de un anume „mister" întrezărit doar de el în felul acestuia de a fi. Prin ochii lui, prin mişcarea lui sau gândul la situaţia lui şi ce poate acesta să îi ofere pe linia cunoaşterii, el simte un „mister indefinibil" care îl incită. Persoana respectivă simte în ea valori noi, necunoscute, neexplorate, simte că îl poate „proiecta" într-o nouă lume, într-un nou univers de simţire. Declanşează în receptor un anume gen de incitaţie, informaţională ascunsă, diferită de celelalte studiate până acum.

Unele persoane au din naştere mai dezvoltată această sensibilitate pentru explorare-cunoaştere (pe orice domeniu), altele mai puţin. Chemarea pentru cunoaştere şi o experienţă nouă şi un nou univers, se simte cu subconştientul, dar se poate şi conştientiza încet, încet, pe parcurs. Altfel spus, „prinde viaţă" pe parcurs.

Intensitatea acestui tip de atracţie poate fi zero, la unele persoane, şi totodată prezintă variaţii în timp de la o persoană la alta (cea care „cere"). Variaţia intensităţii câmpului depinde de misterul declanşat şi „unda de mister" provocată. De „intensitatea" şi „natura" (genul) acestui mister. Unele acţiuni ale inductorului pot mări intensitatea misterului, altele pot să îl dilueze, sau chiar pot să îl facă să dispară. Unele persoane pot să deştepte mai mult (fără să vrea) această chemare interioară, sete de cunoaştere mistică, altele mai puţin, fără a se putea menţiona precis „în ce constă" acel „mister" şi „natura" care trezeşte această „fascinaţie" şi „chemare" (vrajă). Mai precis, „funcţie de ce anume" se declanşează şi variază acest tip de atracţie. Obiectul care cheamă, atrage, este tocmai misterul şi necunoscutul neexplorat resimţit (de subconştient) în cealaltă persoană (declanşatoare).

O vom numi: F_{mister}

VI – Forţele de nivel spiritual

Forţele de nivel subtil VI

6.1 - Impulsul venit din zona brahmică

Componenta brahmică a F_{AIP} (limită de şir)

($F_{brahmic}$)

Datorită infinitului structural, o astfel de forţă există şi va exista mereu, şi trebuie mereu pusă în calcul. Ea face să nu existe determinism absolut, oricât ar avansa cunoaşterea. Forţa de atracţie nu este completă fără acest factor brahmic, de indeterminism. Ea face ca, oricât de mult am şti fizic, niciodată să nu putem spune că "ştim tot" şi că putem da un răspuns sigur a "ce simte" şi "cum va reacţiona indusul" în conjunctura dată. Tot timpul este un risc, şi riscul este provocarea. Fără ea, nu ar exista satisfacţia cuceririi

Acest factor dă "unda de probabilitate" a experimentului, şi intervine (trebuie pusă în calcul) chiar dacă zona de infinit nu se manifestă. Oricât de bine am calcula celelalte forţe, există o undă de probabilitate pe care nu o putem calcula şi care ţine de factorul "Dumnezeu", manifestat la nivelul Fiinţei noastre.

Forţele enumerate până aici, chiar corect calculate, nu sunt de ajuns. Forţa de atracţie nu este una deterministă, ci doar una probabilistică. Ca şi în mecanica cuantică, aici lucrăm

nu cu traiectorii, ci cu probabilităţi. Mereu mai există şi va mai exista un "ceva" care nu a fost cunoscut de subiect, un "ceva" care nu exista până atunci, şi ţine de infinitatea inexprimabilă a Universului, manifestată pe o faţetă sau alta. Ea poate apare "pe loc" sau nu poate avea loc (nici asta nu ştim). Dacă are loc, poate răsturna pronosticul, oricât de bine ar fi fost el calculat până atunci. În loc de "DA", răspunsul va fi "NU". Asta înseamnă că nu "adunăm", nu lucrăm cu "cărămizi", cu componente ale unei forţe macrofizice, mecanice, şi noi, actorii implicaţi nu suntem simple maşini, şi obiecte mecanice, ci suntem "vii". Forţa calculată, este o "parte" nu poate fi adevărată decât în raport cu "*Întregul*", care este Universul, Natura presupune şi "*infinitate*", manifestată pe un aspect, pe o faţetă sau alta a ei. Avem în noi viaţă, indeterminism, neprevăzut şi mai presus de toate... "scânteie divină".

Această forţă o vom nota cu " $F_{brahmic}$" şi reprezintă forţa Realităţii Ultime, de încheiere, de "limită" a Forţei de atracţie (F_{AIP}). Forţa de atracţie nu este o adunare de forţe, ci un şir cu elemente mai mult sau mai puţin cunoscute, care are şi o "limită de şir". Forţa brahmică este ultima componentă şi oricât am vrea, nu se poate face abstracţie de ea. Cazurile în care ea nu a intervenit, există (poate fi şi câteodată şi aşa), dar nu avem certitudinea, nici că ea va apare, nici că nu va apare.

Expresia generală a forţei atracţiei interpersonale F_{AIP}

I - Forţe eterice (prin percepţie forme partener)
- 1.1 – Atracţa (pur) sexuală (primară)
- 1.2 – Atracţia estetică (romantică)

II - Forţe astrale
- 2.1 – Atracţia socială (de statut social-material)
- 2.2 – Atracţia pentru calităţi moral-intelectuale
- 2.3 – Compasiunea (impulsul dăruirii, instinctul matern proiectat în relaţia de cuplu)

III - Forţe cauzale
- 3.1 – Interacţiunea creditivă (atracţia amperiană, magnetismul cauzal)
- 3.2 –Ambiţia (incitaţia posesiei, atingerii valorice, excitaţia orgoliului propriu)

IV – Forţe cosmice
- 4.1 – Interacţiunea zodiacală (atracţia zodiacală, compatibilitatea zodiacală)
- 4.2 – Rezonanţa transferată karmic
- 4.3 – Preţuirea unicităţii (simţirea „divinităţii" celuilalt)

V – Zona de infinit
- 5.1 – Misterul cunoaşterii (pe linia atracţiei mistice)

VI – Impulsul brahmic (limita şirului)
- 6.1 – Impulsul brahmic (liberul arbitru manifestat spontan în relaţie)

Toate pot fi în anumite împrejurări „actorul principal" care a declanşează (coordonează) atracţia („îndrăgostirea" sau un simplu acord), Fiecare caz are istoria ei specifică pe această

linie. Unică şi irepetabilă. Diferă ca istoric, dar componentele puse în joc, „actorii sunt aceiaşi". Asta nu înseamnă că, dacă îi ştim, sunt şi „calculabili", adică „au traiectorie". Parte din ei sunt calculabili, parţial calculabili sau complet incalculabili (doar apar spontan).

Istoriile diferă de la caz la caz. Unele forţe au stat pe tuşă, inactive, nu s-au văzut sau au avut valori mici, nesemnificative, altele au avut valori mari şi au fost pe prim plan, vizibile. Şi par că ele au fost esenţa şi cheia declanşării fenomenului. Ce au toate cazurile în comun este acest tabel al componentelor – această fizică (metafizica) specifică a atracţiei. Nu putem spune că este o fizică atâta timp cât unele componente nu pot fi probate fizic, ci doar simţite intuitiv, cu intuiţia, cu al 6-lea simţ. Totuşi fără acestea – care nu pot fi probate fizic – rezultatul final nu este acelaşi, ci unul neveridic, care duce pe piste complet false.

Avem în final următorul tabel privind fenomenul atracţiei:

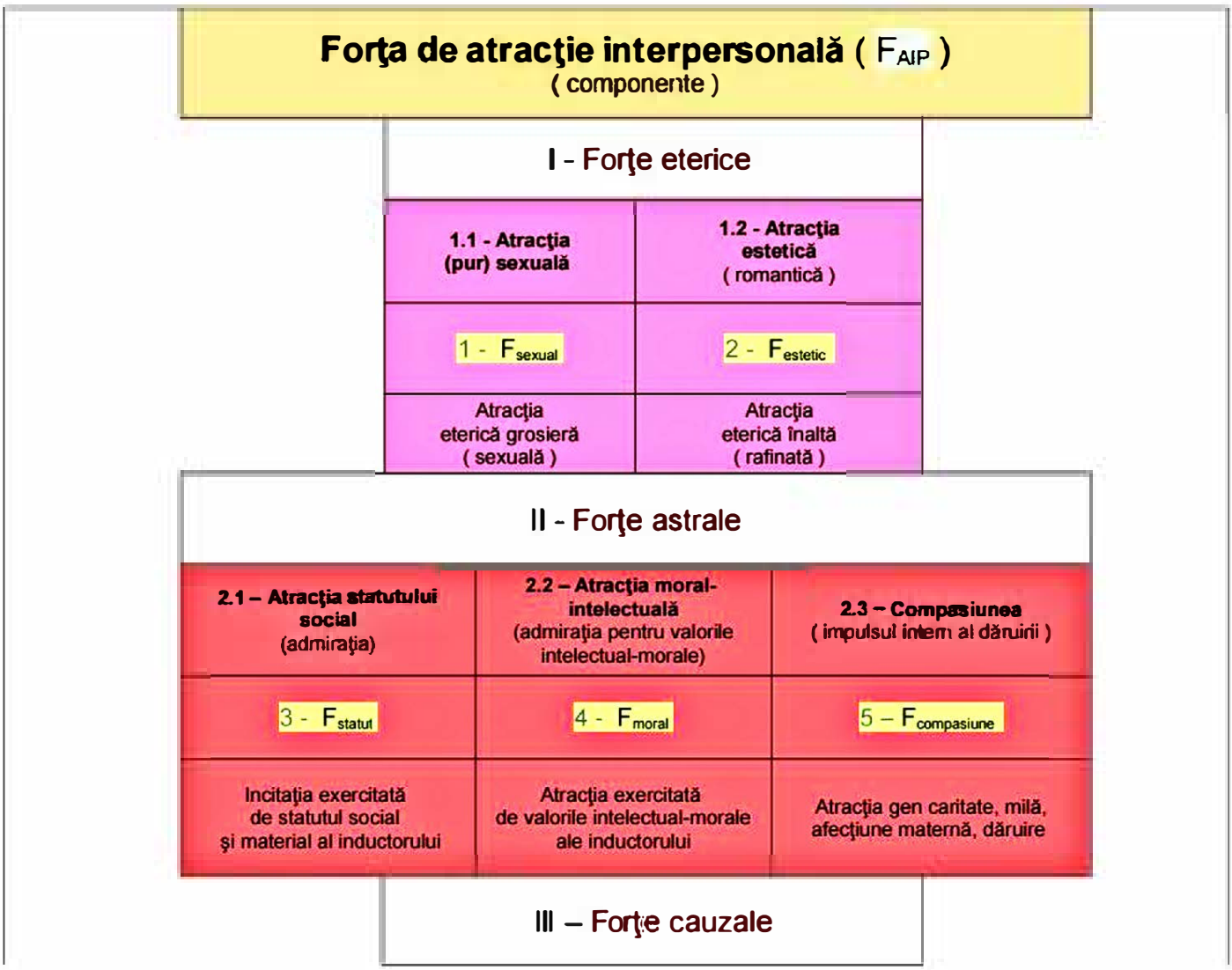
Forţa de atracţie interpersonală (F_{AIP})
(componente)
I - Forţe eterice
1.1 - Atracţia (pur) sexuală
1.2 - Atracţia estetică (romantică)
1 - F_{sexual}
2 - $F_{estetic}$
Atracţia eterică grosieră (sexuală)
Atracţia eterică înaltă (rafinată)
II - Forţe astrale
2.1 – Atracţia statutului social (admiraţia)
2.2 – Atracţia moral-intelectuală (admiraţia pentru valorile intelectual-morale)
2.3 – Compasiunea (impulsul intern al dăruirii)
3 - F_{statut}
4 - F_{moral}
5 – $F_{compasiune}$
Incitaţia exercitată de statutul social şi material al inductorului
Atracţia exercitată de valorile intelectual-morale ale inductorului
Atracţia gen caritate, milă, afecţiune maternă, dăruire
III – Forţe cauzale

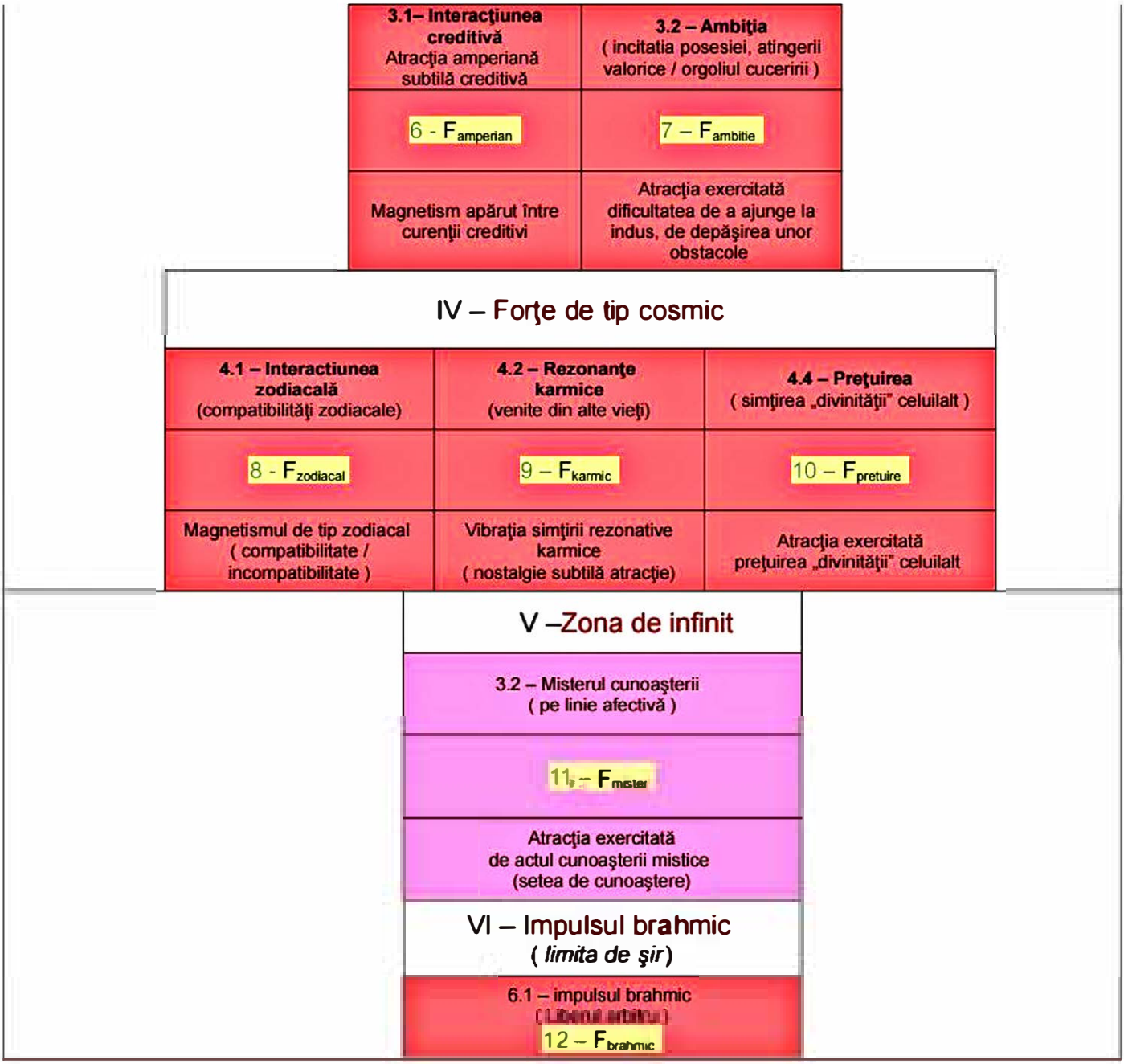
3.1– Interacţiunea creditivă
Atracţia amperiană subtilă creditivă
3.2 – Ambiţia
(incitatia posesiei, atingerii valorice / orgoliul cuceririi)
6 - F amperian
7 – F ambitie
Magnetism apărut între curenţii creditivi
Atracţia exercitată dificultatea de a ajunge la indus, de depăşirea unor obstacole
IV – Forţe de tip cosmic
4.1 – Interactiunea zodiacală
(compatibilităţi zodiacale)
4.2 – Rezonanţe karmice
(venite din alte vieţi)
4.4 – Preţuirea
(simţirea „divinităţii" celuilalt)
8 - F zodiacal
9 – F karmic
10 – F pretuire
Magnetismul de tip zodiacal (compatibilitate / incompatibilitate)
Vibraţia simţirii rezonative karmice (nostalgie subtilă atracţie)
Atracţia exercitată preţuirea „divinităţii" celuilalt
V –Zona de infinit
3.2 – Misterul cunoaşterii (pe linie afectivă)
11b – F mister
Atracţia exercitată de actul cunoaşterii mistice (setea de cunoaştere)
VI – Impulsul brahmic
(limita de şir)
6.1 – impulsul brahmic
12 – F brahmic

Tablou sintetic (componentele F_{AIP})						
	eterice	astrale	cauzale	cosmice	Zonade infinit	brahmice
F_{AIP} =	F_{sexual} $F_{estetic}$	+ F_{statut} + F_{moral} + $F_{compasiune}$	+ $F_{amperian}$ + $F_{ambitie}$	+ $F_{zodiacal}$ + F_{karmic} + $F_{pretuire}$	+ F_{mister}	+ $F_{brahmic}$

Dintre toate acestea, doar cele sexuale, de statut, morale, zodiacale şi amperiene sunt oarecum asemănătoare (analoage) celor învăţate în fizică. Doar aici apar atracţii reciproce între părţi şi există oarecum o legitate (probabilitate mai cresută, determinism mai accentuat), un gen de „formulă". Restul sunt altfel de forţe, pentru care nu avem încă fizică şi nici un fel de manual. Nu avem legitate clasică, ci una de alt gen, probabilistică. Care au doar o aparenţă a lor deterministă, dar în esenţă sunt legităţi de gen cuantic, probabilistice. Care necesită un alt gen de abordare decât cel clasic. Ele pot fi accesate prin colaborarea raţiune – intuiţie, în care nu se ştie (diferă de la caz la caz) cât anume este raţiune, cât intuiţie (clarviziune). Fiecare caz de relaţie este un caz unic, deoarece subiectii au constituţie unică şi imprejurările de viaţă în care apare relaţia sunt unice, irepetabile. Dacă aparent este un determinism, acesta, prin cunoaştere, se diminuă complet şi se transformă într-o funcţie cuantică, sugestională, informaţională, probabilistică.

Partea a – III - a

Transferul atracţiei către indus

După ce apare F_{AIP}, se desfăşoară fenomenul transferului subtil şi al perceperii subtile de către celălalt. Lucruri pe care fac obiectul unui studiu mai larg. În linii mari, energia de transfer se implantează prin transmisie energetică, percepţie valorică, transfer informaţional, declanşare energetică pe diverse nivele subtile – lucruri despre care nu ştim deocamdată nimic şi nici un manual nu ne învaţă. Nu avem nici un manual care să ne înveţe cum apar şi cum se transferă şi manifestă acest tip de energii în Natură. Deşi toată lumea vorbeşte despre ele (în limbaj popular), nimeni nu le cunoaşte ca manifestare, esenţă şi legitate. Tipul de forţă final ($F_{AIP\ indus}$) este diferit de cel fizic, masic, gravitaţional sau electric, dar tot un gen de forţă a Universului este şi tot tensiune energetică şi apropiere fizică macro duce în final. Duce în final (ca o consecinţă a câmpului de transfer şi percepţiei celuilalt) la un răspuns mecanic la solicitare de genul: „Da" sau „Nu" → „se apropie, sau se depărtează". Proiecţia pe nivel fizic este deci una binară. Lucru ce „ar trebui" să îl putem calcula fizic (matematic) - pentru că „pare" un calcul de rezistenţă, fiind vorba de entităţi fizice macro, clasice în aparenţă. Dar, este doar o iluzie. Oricât am vrea, nu putem, deoarece nu lucrăm cu obiecte, ci cu fiinţe. Deoarece substratul şi esenţa acestor „entităţi" nu este fizică în sens clasic, care să opereze cu certitudini şi lucruri limitate. Ele includ infinite de diverse genuri. Aceste aşa zise „entităţi fizice" (fiinţele) mai au şi o altă faţă a monedei – psihicul (nivelele energetice, unda) - pe care nu o vedem. Interacţiunea macro (apropiere / depărtare) există, dar nu este una deterministă, ci complementară: determinist-indeterministă. În plus, apare şi Liberul arbitru. Avem aici ambele aspecte contrarii la un loc. Îmbinarea lor elimină „traiectoria" şi duce la noţiunea mai ciudată nouă de „probabilitate". O noţiune preluată din mecanica cuantică, cu care se aseamănă. De aceea, acest tip de atracţie între fiinţe (nu contează de pe ce nivel), ca fenomen al naturii, are un caracter „cuantico-probabilistic". Ca şi în mecanica cuantică, avem aici o logică trinitară cu trei poli, în care apare şi „suma contrariilor". Adevărul (dacă este să

existe aşa ceva) este al treilea pol, pe care nu îl putem percepe, vizualiza, digera cu o logică clasică, binară. Doar reflecta la misterul ei.

Problema determinismului-indeterminismului în calculul viitoarei relaţii - există şi va fi mereu în încercarea omului de a înţelege şi aborda acest domeniu al atracţiei (nu doar interumane). Cât este determinism şi cât este indeterminism ? Ce este Liberul arbitru ? De ce uneori este mai mult, alteori mai puţin ? Oricât ar fi componentele de „deterministe" (deşi nu sunt decât în aparenţă) şi „certe" ca număr (deşi nu sunt), rămâne în final o zonă de necunoscut şi un $F_{brahmic}$ - limită de şir - care îşi spune cuvântul. Nu ştim toate forţele care pot interveni, nu avem o certitudine a limitării lor ca număr şi în final poate interveni acest $F_{brahmic}$ care poate „da peste cap" tot ce au construit determinist (matematic) forţele din straturile 1-5 de până la nivelul 6. Deci F_{AIP} pe ansamblu nu poate fi teoretic (din principiu) o forţă pur deterministă. Ea este doar o forţă probabilistică şi aşa va rămâne mereu. De aceea ecuaţia F_{AIP} este o formulă pentru un fenomen „corpuscul-undă" şi rezultatul ei nu poate fi decât unul probabilistic (nu o traiectorie sau certitudine). Ca şi în micro, avem şi aici la nivel de creier, o formă de a face cu un gen de mecanică cuantică a Fiinţei. F_{AIP} poate fi judecată cu datele cunoscute, dar în final, trebuie lăsată poarta deschisă spre incertitudine şi indeterminism. Spre posibilitatea ca răspunsul să fie altfel (invers) decât ne-am gândit, oricât de bune au fost calculele şi supoziţiile noastre de „buni cunoscători" şi intuiţionişti. Vom simţi întotdeauna o „înclinaţie" spre o anumită direcţie, dar nu vom putea să spunem cu o certitudine absolută că lucrurile vor decurge pe acel făgaş. Ea (atracţia), ca fenomen al Naturii, are şi determinism şi indeterminism în ea, chiar dacă cele două aspecte se opun logic ca viziune. Şi tocmai în asta constă esenţa şi magia ei. Ea îmbină determinismul cu indeterminismul, nefiind total (la modul absolut) nici una, nici alta, ci îmbinarea celor două aspecte, viziuni într-un mod unic şi specific acestui domeniu. Este o nouă fizică la nivel macro uman, dar care funcţiomînează cu principii cuantice. La fel cum în lumea cuantică, electronul nu este la modul absolut nici corpuscul, nici undă, ci îmbinarea armonioasă a celor două aspecte, aşa avem şi aici. La nivel macro de logică binară este o viziune imposibil de conceput, mai bine zis „fără sens".

Complementaritatea aspectelor contrarii - „Determinismul şi indeterminismul" răspunsului într-o prerelaţie formează un gen de cuplu „corpuscul-undă". Un gen de cuplu „corpuscul-undă" specific domeniului interacţiunii. Fără el nu se poate. Fără el fenomenul cercetat nu este cel veritabil. Ambele viziuni sunt valabile: şi aceea clădită pe determinism (raţiune), şi aceea clădită pe indeterminism (intuiţie). Chiar dacă aspectele sunt contrarii logic, conform unei viziuni clasice. În formarea şi dezvoltarea unei relaţii ambele aspecte se manifestă, şi acesta este un specific al interacţiunii. Sunt perioade când aspectul de undă (indeterminism, intuiţie) predomină, iese în evidenţă, altele când aspectul de corpuscul (determinism, raţional, calculabil) predomină şi iese în evidenţă. Ambele se combină şi interferă, de genul Yin –Yang în viziunea orientală. Unul este în altul şi altul este într-unul ş.a.m.d. Şi tocmai aici este esenţa, magia şi infinitul ei. Nu se poate scoate nici unul din aspecte în afară, neglija, deoarece am face o greşeală de reducţie şi am ajunge automat la un eşec. Ambele merg mână în mână (unul într-altul), deşi sunt aspecte contrarii (mai bine zis „complementare"), care se exclud logic unul pe altul, într-o viziune clasică. Dar, ca şi în mecanica cuantică, ele coexistă, conlucrează şi ambele trebuie luate în considerare. Aspectul de „localizare precisă" (determinism absolut în calcul) nu există, chiar dacă uneori se petrec lucrurile „aşa cum am presimţit". S-a nimerit atunci să nu intervină nimic din afară, spontan, dar asta nu înseamnă că „mereu va fi aşa", şi la viitoarele încercări de acest gen va fi la fel. „Mingea" se poate pierde uşor, chiar dacă este „în terenul tău", dacă nu ştii să o foloseşti şi

valorifici, potrivit împrejurării şi în armonie cu conjunctura. Şi dacă nu intervine ceva spontan, din zona „incalculabilului" (a „undei"), zonă pe care nu o poţi controla. Şi asta deoarece aici lucrăm cu „probabilităţi", nu cu certitudini. Deoarece suntem *Fiinţe*, care avem o esenţă divină (şi alte învelişuri subtile), şi nu suntem simpli roboţi. Venim în încarnare poate tocmai pentru a testa acest efect al undei-corpusculului la acest nivel şi a acumula experienţă de pe urma lui. Dacă ar fi totul calculabil nu ar mai exista „adevărata viaţăi". Adevărata viaţă constă în gustul pe care ţi-o lasă o astfel de experienţă. Esenţa vieţii în asta constă. Spontanul şi incalculabilul poate interveni oricând în formarea şi pierderea unei relaţii. Poate uneori să ajute, nu neapărat să destrame. Venim în încarnare pentru experienţa spontanului, şi pentru a acumula informaţie din această confruntare (şi cu care apoi să ne întoarcem). Important este că poate interveni mereu ceva spontan şi nu poate fi nimic calculabil şi determinist sută la sută când îţi faci un plan. De ce este aşa şi nu altfel, doar Dumnezeu (Creatorul) poate răspunde.

Fenomenul de transmitere vibraţional-energetic

După ce are loc fenomenul spontan al excitaţiei (eterice, astrale, cauzale, cosmice şi brahmice) are loc a doua etapă, cea a transmisiei vibraţionale către receptor (sursa 2).

Toate forţele de excitaţie produse spontan (la prima vedere) în etapa 1 se adună şi formează un vector cauzal, care în continuare se transmite, generând sursa a doua de vibraţie (focar 2). Fenomen diferit de cel din etapa 1, care era unul pur de generare.

Forţele de excitaţie produse în etapa 1 se adună, formând F_{AIP} – care se transmite pe calea undelor cauzale stimulând vectorul „Încredere în sine" pe linia atracţiei în indus. Vector notat cu C_{PPA} sau prescurtat C_{PP}. Acesta creşte sau scade, generând stări de conştiinţă medii sau deosebite în indus.

Schemă generală a fenomenului de transmisie		
Forţa de atracţie generatăspontan	**Forţele de transfer**	**Forţa de atracţie Indusă** (prinseducţie sau spontan)
Inductor (Excitator / Sursa 1)	F_{mediu} $F_{terţ}$ M_{tr} C_{PP} R_{MPC} ↓ ↓ ↓ ↓ ↓	**Indus** (Receptor / Sursa 2) $\Sigma k_{teren\ indus}$ $F_{vedere\ inductor}$ ↓ ↓
$F_{excitator}$ / $F_{AIP\ inductor}$ →	→ F_{radiat} / $F_{transmis}$	→ $F_{receptionat}$ / $F_{AIP\ indus}$
$F_{AIP\ inductor}$ $F_{eteric} + F_{astral} + F_{cauzal} + F_{cosmic}$ (± $F_{brahmic}$)	*Transmisie prinunde subtile (de „valoareşi simţire")*	Caz $F_{AIP\ indus} > 0$ (*Rezonanţă En. Tinipura Sundari*)
		$F_{AIP\ indus} + F_{rat} + F_{bal} \rightarrow AC_{indus}$ ↓ var $C_{PP\ (indus)}$

$\uparrow F_{vedereindus}$ $\uparrow \Sigma k_{teren\ inductor}$	Semnificaţii: M_{tr} – modul de transmitere macro (conştient sau inconştient) C_{PP} – credinţa în propriile puteri a excitatorului / încredereaîn reuşită R_{MPC} – rezonanţa cu Marile Puteri Cosmice (toate) LSV – limita subiectiv valorică (orizont intern putere accedere) AC_{indus} = acceptare indus	Caz 1: $\Delta C_{PP} < LSV_{propriu}$ (apare F_{MV}) ↓ $D_A = 0$ ↓ starede conştiinţă lucidă (prietenie)	Caz 2: $\Delta C_{PP} > LSV_{propriu}$ (apare F_{TV}) ↓ $D_A > 0$ ↓ stăride conştiinţă modificate (autodepăşire / rez En.Dhumavati)

Transmisia excitaţiei prin unde (eterice, astrale, cauzale, cosmice)

Avem aici un focar emiţător (inductor, sursa 1), o transmisie şi un focar receptor (indus, sursa 2). Avem trei fenomene: generare (excitaţie primară), transmitere şi recepţie (excitaţie secundară). Fiecare cu particularităţile ei. Obiectul transmis este vibraţia eterico-astral-cauzal-cosmică. Coordonatoare este cea cauzală, cu specificul ei.

Forţa de transfer		
Oscilator 1	Calea de transfer	Oscilator 2
Focar 1 (Emiţătorul)	Transmisie vibraţională	Focar 2 (Receptorul)

Inductorul este focarul emiţător, **indusul** este focarul receptor.

În sociopsihologia contemporană acest gen de forţe se cheamă „forţe de transfer". Mediul fizic din jur şi cel socio-cultural, conţine şi el o forţe care se transmit în jocul atracţiei, influenţând pozitiv sau negativ apariţia focarului nou în indus. Este vorba de fenomenul de transfer energetico-informaţional al mediului din jur, la momentul acţiunii. A factorilor sugestionali ai mediului fizic şi socio-cultural, care influenţează valoarea percepută a indusului. Funcţie de context, le vom mai numi: forţe transmise, captate, influenţe, transmisii, sugestii, excitabilităţi. Ele sunt de fapt implicit energii sugestional-vibraţionale.

Ele întotdeauna au:

- o componentă energetico – vibraţională (de natură astrală, cauzală şi cosmică);
- o componentă informaţională (mesajul implantat, valoarea nouă).

Informaţia transmisă (voluntar sau nu, conştient sau nu) produce schimbarea felului de a crede şi a simţi al indusului. În anumite limite sau peste o anumită limită subiectiv internă. Se schimbă starea acestuia şi dacă persistă, poate schimba chiar filozofia de viaţă a indusului, valorile subtile profunde ale acestuia, personalitatea. Se produce o schimbare a felului de a crede, de apreciere a indusului asupra valorilor de viaţă, asupra valoarii Sinelui propriu şi stimei de sine. Credinţa despre Sine (valoarea Sinelui propriu) se cheamă „încredere în sine", „stimă de sine" sau, de la o valoare în sus (nimeni nu poate spune de

unde) se cheamă „încântare de Sine" / „venerare de Sine" / „Ego". Prin informaţie - sugestie transmisă şi captată - este incitat / excitat această energie creditivă, numită în prima fază „stimă de sine" şi de la o valoare în sus „Ego" .

Forţe şi şi energii care influenţează apariţia, transmisia şi recepţia $F_{AIP\ inductor}$

Teoria mistică a atracţiei

Factorul principal al fenomenului de transmisie şi recepţie este credinţa în propriile puteri privind atracţia, încrederea în sine pe această linie.

Vectorul de acest tip, variaţia acestuia este cel care produce „efecte de conştiinţă". Toată munca, este să controlăm variaţia acestui vector, şi să îl facem să se mişte (să varieze) în sensul dorit de noi. Toată încarnarea noastră are ca scop acele minute în care acest vector variază în sensul dorit. Deoarece variaţia lui dă o anumită stare de Spirit, dar şi un anumit sentiment karmic. Pentru care am venit, pentru această culegere. Asta rămâne după ce ajungem dincolo, când ne vom reîntoarce în astral. Dacă nu reuşim (sau dacă nu reuşim suficient) ne vom mai întoarce odată. Restul sunt doar factori ajutători, meniţi să aducă organismul în faza în care să poată produce o astfel de variere. Încarnarea este o culegere.

Este posibil ca să avem nevoie acolo în astral de o culegere de gamă, pentru fiecare din cele 12 zodii. Trebuie să trecem prin cele 12 zodii, ca de la fiecare să culegem „fructul specific". Altfel Spiritul nu se înalţă pe treapta următoare în astral. Nu se eliberează de încarnări (de Planul Fizic), nu devine „înger". El se va încarna de atâtea ori până „îşi va face plinul" – care constitue „combustibilul" său pentru această înălţare la faza de înger. Bineînţeles că filozofiile ateiste sau creştine nu vor recunoaşte această teorie. Ea nu se poate demonstra, doar postula, având ca suport revelaţia. Crezi în ea, sau nu crezi în ea, după cum „inima" interioară este atrasă sau nu de această teorie (viziune mistică). În Vede (aduse de „Zei"), se spunea că este adevărată. Zeii, credeau în ea. Rămâne în străfundul nostru dacă şi noi vrem să credem în ea sau nu.

Concluzie:

Credinţa de acest tip - *Încrederea în Sine* - este un vector al spaţiului creditiv. Vectorul central. El are un *modul*, dat de „limita credinţei în cât crede el că poate să facă", până unde crede el că poate ajunge, cu propriile puteri şi propriile dotări. Vom nota această demarcaţie pe axa vectorului cu „$LSV_{propriu}$" (limita subiectiv valorică) sau mai simplu „LSV".

Realizările noastre le clasificăm în sinea noastră în mod curent până la acest $LSV_{propriu}$. Până la o anumită valoare limită creditivă specifică stării de moment (etape de viaţă, personalitate) a indusului, realizările pe linia relaţiilor dau doar o simplă forţa de atracţie, un sentiment plăcut, o pasiune cel mult, dar fără venerare. De la această valoare în sus, apare efectul special de supraîncredere în celălalt, sentiment care include venerare, divinizare acceptare „orbeşte" a ce propune celălalt. Aici este cheia şi misterul îndrăgostirii. În asta constă efectul acesteia (neînţeles de cei ce nu au trecut prin aşa ceva).

Nu este un simplu joc, ci este o credinţă reală, încredere reală în celălalt, o încredere oarbă fără a cere dovezi. Respectivul chiar crede, îl venerează pe celălalt şi se comportă ca atare. Are o stare de umilinţă şi dăruire. Aceasta înseamnă „vrajă" şi „pierdere a capului". Este un efect de adorare şi închinare creditivă, atitudinală, în faţa lui. Acesta devine „idolul" său de viaţă pe moment şi este în stare să facă orice pentru el, fără a se gândi la consecinţe sociale

sau de altă natură. Pur şi simplu nu mai judecă logic, cu discernământ. Celălalt este „totul" (Dumnezeu) pentru el, şi restul nu mai contează. Cum se ajunge la această stare ?

I - Forţe (energii, factori) care influenţează apariţia F_{AIP} în inductor (emiţător)

(a se vedea tebelul de la pag. 79)

1) **Forţă declanşată spontan la vederea indusului** ($F_{vedereindus}$)

Inductorul vede indusul şi în el se declanşează spontan o „plăcere" vagă şi neconturată a acestuia. Care poate fi un romantism estetic, incitaţie sexuală sau de statut, „nevoie" a acestuia (a „unuia ca el") etc. Forţa nu poate fi scrisă matematic.

2) **Factori de teren ai inductorului (catalizatorii** - $\Sigma k_{teren\ inductor}$):

Factorii care „încurajează" apariţia F_{AIP} în inductor ($F_{AIP\ inductor}$) sunt:

- c_1 – compatibilitate frecvenţă de vibraţie (altfel nu apare fenomenul rezonantei, nu apare $F_{excitator}$);
- c_2– setea de cunoaştere şi explorare (curiozitatea înăscută, gustul pentru nou, evoluţie spirituală prin cunoaştere);
- c_3– simţire romantică (credinţa că dragostea este cel mai important lucru în viaţă);
- c_4– gustul pentru risc şi aventură (gustul pentru „a se juca cu provocarea");
- c_5– labilitatea emoţională (instabilitate, mobilitate creditivă, uşurinţă de a trece de la o extremă la alta);
- c_6– chemarea pentru mistic, ocultism, ezoterism (pentru un gen anume de „flacără" mistică);
- c_7– prezenţa unui complex psihologic (care îl face să simtă o anumită marginalizare socială);
- c_8–orgoliu / ambiţie / energie de tip egotic (mândrie, dorinţa de glorie, de a etapa în ochii anturajului). Vanitatea, egoul intern ascuns al persoanei respective.

II - Forţe (*energii, factori*) care influenţează transmisia prin câmp energetic („*unda de probabilitate*")

Calea de transmisie – este o combinaţie de diverse naturi. Se declanşează **transmisia vibraţională a inductorului**, **care are loc în 5 medii diferite: fizic, eteric, mental, cauzal, şi cosmic**. La forţele respective se adaugă energiile zonei de infinit şi forţa creaţiei - **factorul brahmic**. Ultima nu constitue un mediu, nu are spaţialitate, dar influenţează celelalte forţe şi transmisii. Cea mai puternică forţă, care dă tonul (când este activată), este cea cauzală şi cea cosmică. Ele transmit (implementează) simţirea (vibraţia) inductorului: ce simte, cum simte şi cât simte.

Această transmisie vibraţională este ajutată de diversele transmisii ale mediului din fizic, social, dar şi subtil (cele enumerate mai sus) accentuate sau nu de un anume mod de transmitere şi personalitate inductor. Adică apar pe margine surse în afara celor două focare principale (emiţător şi receptor), care schimbă, sporesc sau inhibă transmisia. Vom studia în continuare forţele (energiile) care influenţează transmiterea prin unde (câmp) a inductorului („unda de transmisie").

Factori principali care influenţează transmisia (→)

$E_{transfer}$ - sunt influenţele aduse de factorii externi. Avem aici:

A - Excitabilităţi transferate de mediu, ambianţă (F_{mediu}) (4 cazuri);

B - Excitabilităţi transferate prin terţi (persoană prezentă, trecută sau mediu social luat ca personaj colectiv) ($F_{terţi}$) (4 cazuri);

C – Excitabilităţi generate de modul de transmitere (cu subînţeles, ambiguitate, joc) (M_{tr});

D – Încrederea în reuşită, în propriile puteri a excitatorului / personalitatea inductorului (C_{PP});

E – Rezonanţă cu Marile Puteri Cosmice implorate prin "rugă" (R_{MPC}) (energii divine atrase prin implorare, venerare, rezonanţă).

Aceste energii influenţează transmisia asemănător unor „sateliţi" în jurul fluxului energetic.

A - Excitabilităţi transferate de mediu, ambianţă, situaţie aparte (F_{mediu}) (4 cazuri)
Menţionăm aici patru cazuri observate (patru situaţii, patru game vibraţionale distincte):

1 – Situaţiile de risc emoţional. Întâlnirea în situaţii de risc emoţional – un gen de frică, temere indusa de situaţia incertă → dă o valoare aparte calităţilor persoanei întâlnite.

2 – Situaţiile încărcate de romantism. Întâlnirea în situaţii încărcate de romantism, poezie. Emotia, încărcătura romantică, magia conjuncturii... se transferă de la ambient, situaţie romantică (poetică) la persoană. Cu condiţia ca individual să aibă sensibilitate şi educaţie de acest gen. Respectivul să aibă sensibilitate pentru situaţii romantice, să simtă în asta ceva deosebit. Să aibe genul de suflet care să conţină receptori pentru aşa ceva. Nu toţi o au. Ea este de la natură (genetic), dar se şi educă. Indusul trebuie să aibă sensibilitate pentru aşa ceva şi să simtă încărcătura de acest gen (romantică), „vraja conjuncturii". În mediul în care a crescut să fi existat în cultura grupului astfel de sensibilitate şi individual să o fi asimilat. Oamenii fără astfel de receptori (simţ format pe aceată linie) nu pot fi influenţaţi. Sufletul lor nu simte, nu primeşte, nu se încarcă, nu reacţionează. Îi dai ceva ce el nu poate primi, sau trece pe lângă acel fapt indiferent. Aceasta în cel mai bun caz, deoarece în cel mai rău, ia şi în derâdere. Mediul poate influenţa deci romantic, spre poezie, gesturi tandre (şi în final cedare) sau din contra, (un mediu opus) poate influenţa spre impulsuri sexuale inferioare, de defrustrare sexuală, opuse romantismului. Mediul transmite astfel o „aură" fenomenului de transmitere-recepţie. Îl influenţează, conţine un gen de forţă, energie.

3 - Exotismul mediului cultural (şi social) din care provine partenerul (inductorul). Conform acestui efect, celălalt ne atrage tocmai pentru că provine dintr-un mediu socio-cultural diferit complet de al noastru. Exotismul mediului din care provine excitatorul îi poate da un anumit „impuls exotic", îi poate transmite o „valoare" suplimentară recepţionată de indus (sursa 2), fără ca acesta să fie conştient. Sau din contra, dacă întruneşte condiţiile unui mediu social inferior (considerat de indus inferior), poate să îl devalorizeze, şi în final să îi dea o „aură" de inferioritate şi să ducă la respingere (evitare). Funcţie de cum sursa 1 (inductorul) are sau nu prin educaţie receptori formaţi sau neformaţi pe această linie. Funcţie de educaţia şi cultură specifică asimilată până atunci, mediul în care s-a format receptorul îi dictează (influenţează)

felul de simţire, felul de apreciere. Mediul de provenienţă al excitatorului induce un gen de excitaţie pe care o resimt unele persoane, nu o resimt altele. Sau poate avea şi o dinamică a sa proprie (mediul). Unele nu o resimt de la început, dar o resimt mai târziu, ca urmare a unei anumite „evoluţii spirituale pe parcurs " pe care o suferă. Şi care fac să accepte şi ceea ce la început nu ar fi acceptat. În toate situatiile de acest gen apare fenomenul de transfer al excitatiei (aurei) mediului la persoana asociată acelui mediu. Transferul se face însă printr-un „filtru", printr-o serie de principii selective. Nu la toţi în acelaşi fel şi nu la toţi în aceiaşi măsură. Transferul „aurei" nu actioneaza egal, ci mai mult la unii, mai putin la altii. Iar la unii deloc sau chiar invers (îi inhibă). Există şi aici dinamism al percepţiei, variaţie a „gustului resimţit". La aceieaşi persoană, viziunea asociativă acţionează variabil în timp. Dacă experienţa se repetă, influenţa mediului (cadrului, decorului etc.) poate creşte sau scade. Deci nu mai este aceiaşi. „Filtrul" valorificării celuilalt prin asociere cu mediul de provenienţă, variază, nu este un parametru constant. „Filtrul" variază diferit, funcţie de o sumedenie de factori, imposibil de enumerat şi precizat (unele nu au nici definiţie bine precizată sau nume). De aceea, o formulare matematică a acestei influenţe, oricât am vrea noi să fim de precişi, ar fi imposibilă. Funcţia nu se pretează la modelare matematică, dar ea există, este reală.

Ea variază functie de sensibilitatea generală e persoanei, cea de moment, de conjunctura psihologică în care se găseste, gamă vibraţională a mediului ş.a.

4 –<u>Sugestia, implicită sau explicită, a anturajului, grupului social</u> (privit ca „personaj colectiv").

Este un factor foarte puternic, care influenţează mult „visul" ce se dezvolta sau nu în indus (subiectul 2) şi decizia pe care o va lua acesta la o eventuală propunere de parteneriat. Mediul social, societatea din jur este percepută de subconştientul indusului ca un „personaj colectiv" care îi admiră, elogiază, sau din contra, îl va blama, dispreţui pentru ceea ce face, decizia pe care o va lua, cu cine se asociază. Deci este un factor important care transmite sugestie, pozitivă sau negativă. Transmite un gen de forţă (F_{mediu}), excitabilitate, valoare, influenţare valorică, incitaţie pentru a accepta, sau din contra, transmite depreciere, marginalizare la propunerea de cuplaj venită din partea acelei persoane.

B - Excitabilităţi transferate prin terţi (persoane externe / „mediumuri" de diverse naturi) (F_{ter}). Avem aici 4 cazuri.

Transferul excitaţiei prin terţi

Sursa *excitaţiei* o constitue un alt personaj, prezent fizic sau imaginativ.

Menţionăm aici patru cazuri observate, distincte:

1 – Transmisia informaţional-sugestională prin persoană fizică, concretă - apare când ni se spune de către o persoană anume din mediul nostru social că acea persoană (viitor inductor) nutreşte sentimente pentru noi . Apare involuntar în imaginaţie anticiparea acţiunii (întâlnirii), atingerea eterică, astrală etc. şi aceasta crează generează intern, pe mai multe planuri, un anume gen de atracţie. Subiecţilor cărora li se spunea prin altcineva că o persoană îi admiră, resimt (în anumite situaţii şi după un anumit timp) atracţie pentru acea persoană. Se adaugă în timp stimulul anticipării vizuale a acţiunii şi a hrănirii cu acel tip de imaginaţie. Deoarece sunt spuse prin terţ, se consideră că acea afirmaţie este reală, şi respectivul chiar aşa şi simte. Amplificat sau nu de nevoile temerile sau complexele sale, de care suferă la acel moment. Afectează mai mult persoanele care în mod frecvent au fost private de stima grupului şi au deficit pe linia stimei de sine. Care suferă de o încredere în sine labilă,

deficitară. Cel cu stimă de sine, încredere în sine crescută, nu este afectat de această remarcă sau este afectat prea puţin. Aprobarea altuia este recompensatoare, mai ales când individul se simte frustrat de aprobarea celorlalţi, a grupului. Acesta tinde involuntar în sinea să ataşeze o altă persoană, cu recunoaştere crescută.

Transmiterea mesajului poate fi explicită sau implicită (doar sugerată, indusă sugestiv). Transmisia verbală automat conţine şi transmisie vibraţională (empatică), prin care se transferă o aură pozitivă sau negativă respectivului (indusului). Prin aceasta, relaţia este încurajată sau înfrânată (inhibată). Ea se poate face voluntar (cu bună ştiinţă de cineva) sau involuntar, fără ca acesta să intenţioneze acest lucru.

2 -Transferul imaginii, aurei pozitive de la o persoană din trecut asupra unei persoane prezente. Întâlnim o persoană care ne aminteşte prin ceva anume (trăsături, fel de a se mişca) de o altă persoană care a fost importantă, deosebită, specială pentru noi în trecut. Atunci acea persoană va deveni mai „atractivă" pentru noi..

3 -Transferul inversat prin imagine trecută (experienţă trecută) → Transferul inversat prin contrast al efectului unei imagini, experienţe negative, traume suferite în trecut cu altă persoană „de acelaşi gen". Apare astfel transferul imaginii negative prin contrast, un fel de "transfer inversat". Este un fel de accept in situatie de vulnerabilitate, de convalescenţă psihică, psihologică. Un efect invers al unei relaţii eşuate, care a produs o traumă, o deceptie recentă, pierdere suferită, convalescenţă afectivă. Subiectul (indusul) este "prins" într-o situaţie de criză sentimentală, vulnerabilitate, când acceptă orice, doar ca să uite !.. Lucru pe care în situaţii normale (dacă nu ar fi avut acea experienţă neplăcută) nu ar fi acceptat. Efectul de acest gen este general şi valabil pentru toate cazurile şi pentru toţi subiecţii. El este „aplicat" unei anumite persoane care se nimereşte să fie în preajma ei în acel moment de convalescenţă şi să îi solicite (sau nu) intimitatea. Un eşec recent suferit, o decepţie sentimentală cu un partener, sporeste şansele acceptării unui pretendent nou care apare în anturajul ei, chiar dacă nu se remarcă prin calităţi deosebite, sau nu este „idealul" pe care şi l-ar fi dorit ea. Efectul apare chiar dacă acesta (inductorul) în alte împrejurări ar fi fost perceput ca mai putin atractiv sau chiar neatractiv şi ca urmare, respins. Individul este perceput ca o "alinare", ca un medicament natural pentru "a se vindeca" de decepţie, pentru "a uita" prin ce a trecut. Individul tinde să îşi aline suferinţa morală şi afectivă prin acceptarea altui partener "oricare ar fi acesta, dar să nu fie ca primul"... Este o falsă selecţie, tot ce este opus primului este perceput ca „partener ideal". Dar cât timp durează convalescenţa, tendinţa de acest gen se aplică.

4 -Transmisia involuntară a excitaţiei de la persoană vizată la spectator pasiv, aflat pe margine. Persoana este aflată întâmplător pe margine ca spectator şi preia energia (vibraţia) şi informaţia (valoarea) care este vizată (dirijată) altei persoane. Devine fără să vrea „indus". Undeva în mediul cauzal s-a petrecut o „distorsionare", pe care nu o vedem şi nu o stăpânim. Noi nu o putem influenţa cu nimic, doar se produce. O persoană care priveşte ca spectator pasiv, preia involuntar mesajul şi se încarcă cu o exitaţie nouă, neadresată lui. Ea devine (fără ca alţii să fi vrut asta) „cea prinsă, cea îndrăgostită". Legată cauzal de cel care o transmite, cu toate că excitaţia, energia şi glorificarea valorică, nu îi era adresată. Ea dă semne non-verbale (gesturi, zâmbet, lucire ochi) că „îl place". Urmează partea de distracţie, amuzament, în care ea se joacă cu imaginaţia şi se închipuie în locul ei, se gândeşte cum ar fi „dacă ar fi ea persoana curtată". Mental se substituie ei şi „cade în această plasă". Prin visare, proces imaginativ, preia involuntar excitaţia (energia) ce avea alt destinatar şi se

îndrăgosteşte ea de inductor în locul acelei persoane. Energia specială preluată duce la efecte în ea, ochiii încep să îi lucească, şi devine vizibil radiativ că „îl place". Ea dă semne non-verbale că „îl place" pe cel care a transmis-o şi ar vrea să fie cu el. Este ceva asemănător cu ce se întâmplă când privim un film. Excitaţia se transferă de la personajul din film către privitor, prin procesul de substituţie şi visare. Privitorul se substitue mental personajului şi preia excitaţia acestuia, lăsându-se transpus şi „simţind altfel". Prin simţire de acest fel, preia şi Forţa de transmitere ($F_{transmis}$) şi devine ea însăşi „indusul". Imaginaţia şi transpunerea este unealta subtilă care „fură" excitaţia şi prin care „se transferă către". De aceea, sugestionarea este mult mai facilă şi de succes cu persoanele imaginative care visează uşor şi se lasă captate de starea de visare.

C – Modul de transmitere (cu subînţeles, ambiguitate, joc / continuu, cu întreruperi) (M_{tr})

1) - **Transmitere prin mesaj verbal sau scriptic** (cuvinte)

Transmitere excitaţiei (simţirii speciale) prin mesaj explicit (verbal sau scriptic).. Transmisia verbală implică automat şi transmitere vibraţională, cuprinsă în timbrul glasului, intonaţia frezelor etc. Contează de multe ori nu doar „ce spui", ci mai mult „cum o spui" (cu ce „simţire" ascunsă în fundal).

Transmisia pe suport scriptic, implică şi ea – prin modul de alcătuire a frazei – şi un anume sentiment, fel de simţire al autorului la momentul redactării textului. Deci automat şi transmisie vibraţională.

2) - **Transmiterea su gerată, parţială, prin limbajul trupului** (semne, mişcări, gesturi)

Transmitere prin mesaj implicit, parţial (T_{subtil})

Transmiterea excitaţiei (simţirii speciale) prin *limbajul trupului*.. (gesturi şi mesaje cu subînţeles)

Gestul conţine automat şi mesaj informaţional, care este decodificat (sau nu) de către indus şi folosit de acesta pentru autosugestionare ulterioară (dacă sunt îndeplinite şi celelalte condiţii). Gestul conţine automat şi transmitere vibraţională (empatică). Nu se poate altfel.

Această „dăruire" este de multe ori, singura dotare a celui care nu excelează pe nici unul din celelalte planuri (v. mai sus). El nu are valoare excedentară pe celelalte planuri pentru a atrage, dar în schimb el „iubeşte" cu adevărat, cu toată inima, sincer, şi are de dăruit ceva ce nu au alţii. Acesta este „atu-ul" său, şi de aceea, el poate cuceri, chiar dacă alţii nu îi dau nici o şansă. Uneori această dăruire găseşte rezonanţă în celălalt şi acesta îl primeşte, îl acceptă, îi acceptă prietenia. Pentru că acesta poate oferi sufleteşte ceea ce nu pot oferi alţii. Contează deci foarte mult şi modul cum arată celuilalt că îl iubeşte cu adevărat, că simte ceva pentru el.

Modul cum o arată, cum îi transmite, este esenţial, deoarece altfel mesajul se pierde. Ceea ce spune trebuie să fie cu simţire, să meargă la inimă, să fie la un moment potrivit când acesta este receptiv. Răspunsul nu îl va primi imediat, dar în timp, acesta îl va primi. Dacă celălalt are inimă să îi simtă mesajul, şi nu are ofertă pe alte planuri, după un timp, îi va primi mesajul şi îi va accepta prietenia. De multe ori nu contează aşa mult cum spune, ci unda de simţire din spatele vorbelor. Simţirea care se ascunde în spate. Aceasta contează şi aceasta face, aduce succesul.

Avem aici de a face cu o transmiterea a excitaţiei (mesajului subtil) prin gând, imagine, vis, contact subtil eteric, astral, cauzal şi cosmic (de către inductor). Apare aici un dialog „prin visare", imaginaţie, atingere astrală, cauzală şi cosmică.

Transmiterea de la corp subtil - corp subtil (de aceiaşi natură) se face prin principiul rezonanţei. Vibraţia unui corp subtil se transmite celuilalt corp subtil, dacă acesta este de aceiaşi „gamă" vibratorie sau una apropiată. Sau dacă deţine focare vibratorii subtile de aceiaşi gamă vibratorie. Principiu esenţial, pentru a putea capta prin rezonanţă (nu poate capta oricine). Dacă nu, vibraţia (excitaţia) inductorului rămâne pasivă, nu are nici un efect. Nu orice persoană poate fi influenţată, ci doar cele cu aceiaşi natură sufletească cu a noastră sau asemănătoare. De unde şi principiul că „persoanele asemănătoare se atrag".

Totul este efectuat prin intermediul unui *„vis interior"* pe care l-a captat şi în care s-a prins (*aprins*). Cheia şi unealta de prindere este *visul astral*. Care conţine şi esenţe de cauzal şi cosmic. „Prinderea", influenţarea energetică a celeilalte persoane se face prin *vis*, prin intermediul visului trăit sincer şi radiat (permanent sau la intervale). Se visează intens la persoana iubită, iar această trăire i se transmite pe căi subtile (astral-cauzal) şi odată ajunsă la destinaţie produce încet, încet schimbări.

Schimbările sunt inconştiente la început, apoi din ce în ce mai conştiente. În ea se naşte o nouă atracţie, un nou vis. Nu imediat, ci în timp, după o perioadă de germinaţie şi creştere, ca la implementarea unei seminţe. Visul este ceva viu, este „o fiinţă".

Unealta (instrumentul) de modelare este visul propriu, propria trăire, propria capacitate de visare. De aceea, cel ce iubeşte sincer şi intens, produce mai devreme sau mai târziu schimbări în celălat. Cel puţin, celălalt îl simte subtil (că generează atracţie), chiar dacă nu reacţionează.

Vraja (magnetizarea) constă în intensitatea şi modul cum visezi şi transmiţi visul pe care îl ai în tine. Să îl faci pe celălalt, prin influenţare directă (câmp subtil), si simtă şi să viseze la fel. Sau aproximativ la fel. Fizica intimă a acestui fenomen nu o ştie nimeni, doar este bănuită. Este deocamdată un fenomen misterios pentru psihologie, şi pentru fizică. Tăria simţirii din inductor trebuie să fie mare, pentru a putea învinge piedicile sociale, prejudecăţile celuilalt, inconvenientele mediului fizic etc. („aprinderea" nu presupune doar o simplă transmitere astrală).

Indusul simte o lumină, o energie care îl atrage mistic şi se deschide cu inima spre inductor (sursa 1). Dialoghează intern cu ea. I se roagă şi implică în această rugă internă, divinitatea (chiar inconştient). Aşa are loc la modul astral-cauzal prinderea. Dacă în vis nu se pune şi elemente de „divinitate, preaslăvire", nu are şanse să prindă. Nu „penetrează". Prin această rugăminte mistică, are loc transmiterea şi implementarea sentimentului în celălalt. Sentimentul transmis conţine încărcătură mistică, divinizatorie. Totul este în fond magie şi vrajă, deşi în substrat se petrece o fizică necunoscută.

De asemenea, pentru a putea recepţiona, poarta sufletească a celuilalt trebuie să fie deschisă (spre primire) la acel moment. Fiecare din noi avem momente când suntem mai receptivi la influenţe externe (de obicei stări de decădere psihice), altele când suntem mai puţini receptivi, mai închişi. Când avem încredere în noi suficientă şi nu recepţionăm nimic din extern.

D – Credinţa în reuşită, în propriile puteri ale excitatorului / inductorului ($C_{PP\ inductor}$)

Încrederea în sine. Personalitatea tare a inductorului.

Aceasta este tot un gen de putere (proprie), cu care penetrezi straturile (învelişurile) vibraţionale ale indusului şi modelezi (dacă stăpâneşti fenomenul) starea psihică de simţire a acestuia. Ea se adaugă forţei $F_{transmis}$, sporind-o, dacă este pozitivă, sau diminuînd-o, dacă este negativă. Vizualizarea şi implementarea acestei stări vibraţionale de încredere în sine, asupra celuilalt constitue tăria fenomenului, care dirijează succesul. Credinţa în propriile puteri a inductorului (C_{PP}) trebuie să existe la o anumită mărime cel puţin. Credinţa că poţi şi

că ai şanse, influenţează succesul. Este ca în medicină „efectul placebo". Credinţa că vei reuşi, dă impuls pozitiv reuşitei. Să nu te temi de nereuşită, să proiectezi asupra celuilalt sentimentul tău de încredere în forţele proprii. Viziunea de succes, pozitivă, asupra vieţii împreună, sugestia acestei viziuni, este în final (printre altele) viziunea care modelează.

$C_{PPinductor} > 0$

Este ceea ce psihologii numesc "personalitate tare". O persoană care are încredere în forţele proprii şi are permanent în cap ideea (convingerea) că va reuşi, are şanse de reuşită superioare unei persoane care se teme tot timpul că este inferioară şi nu are nici o şansă. Viziunea şi trăirea anticipată a victoriei este arma secretă a seducătorului (una din ele). Persoana respectivă are încrede în sine, crede în forţele proprii, crede în forţa sa de a reuşi pe acea linie. Ea chiar reuşeşte datorită acestei credinţe, chiar dacă este inferioară pe alte linii. Aceasta influenţează pozitiv succesul implementării. Inductorul proiectează prin sugestie (fără să îşi dea seama) imaginea de victorie asupra celuilalt, şi acesta chiar se lasă modelat de aceasta ("cedează"). Imaginea victoriei şi trăirea anticipată a acesteia dă capacitatea, forţa subtilă a "luminiţei" inductorului (sursei 1) de a pătrunde straturile subtile a celuilalt şi a ajunge la Spirit (în sursa 2). Şi ajungând acolo să proiecteze o anumită stare de fericire (ideal) în indus. „Visul" resimţit de primul se transmite celuilalt, făcându-l şi pe acesta "să viseze la fel". Îi induce celuilalt starea (genul) de fericire la care visează (real sau nu).

Inductorul îi transmite indusului propria imagine de fericire, focul intern, idealul intern, "Zeul intern" al acelei credinţe va lucra asupra mentalului celeilalte persoane şi îl va face, în final, să cedeze. Acesta declanşează excitaţie şi pătrunde în astralul, supramentalul şi cosmicul celuilalt. Acţionează pe căi nevăzute forţa şi energia de a se implanta în cerul valoric al celuilalt şi de a apare ("sădi") acolo "informaţie" nouă declanşatoare. Dirijoare spre un anumit ideal de fericire în doi (a celor doi împreună). Căci esenţa este în ultimă instanţă "arhivată" într-o informaţie - informaţia declanşatoare de nouă vibraţie. Vibraţia şi informaţia nouă transmit pe calea undelor, (cauzale) "programul de simţire" al inductorului.

Încrederea în sine este un gen misterios (necunoscut încă) de energie, o putere psihologică de penetrare şi modelare, convingere, magnetizare. Dă un impuls, foc intern, încurajează asumarea riscului de către indus. Declanşează (aprinde) o nouă flacără, potrivit flăcării din inductor. Ea influenţează în final „liberul arbitru" a acestuia în sensul dorit. Liberul arbitru, fiind *Zeul* din celălalt, iniţial fluctuant, indecis. Influenţarea reuşeşte mai ales când acesta este „prins" de momente de cumpănă, disperare, restrişte. De aceea, cei cu siguranţă de sine mai mare (şi constantă) reuşesc mult mai uşor. Sunt mai „convingători".

E – Rezonanţă în timpul transmisiei cu factorii divini / Marile Puteri Cosmice (R_{MPC})

Conform principiului rezonanţei, un obiect intră în rezonanţă cu un altul doar atunci când este în mod adecvat excitat cu o anumită formă de energie, ce are o frecvenţă de vibraţie apropiată de frecvenţa sa.

Energiile cosmice pot fi captate prin rugă, implorare – cu primire sau nu de „răspuns".

Prin proces de rugă internă, implorare, inductorul poate intra în rezonanţă cu *Marile Puteri Cosmice* şi atrage energii ale acestora. Care îl vor ajuta în penetrarea terenului receptorului (viitotului indus) şi declanşarea de forţe (energii) favorabile „acceptării" acestuia. Acceptare de gen „prietenie" sau „îndrăgostire" (acceptare cu venerare).

Principala Mare putere cosmică care îl vor ajuta sunt Tripura Sundari (Zeiţa iubirii) şi Dhumavati (Zeiţa transcenderii). Dar îl pot ajuta şi alte MPC-uri, care vor da diverse „nuanţe fine" viitoarei relaţii.

III - Forţa de atracţie generată în receptor prin inducţie / implantare

(a se vedea tebelul de la pag. 79)

La intrare în zona de recepţie a indusului, $F_{transmis}$ este întâmpinat de doi actori principali:

- Factori catalizatori de prindere, încolţire din indus (receptor) ($\Sigma k_{terenindus}$);
- Forţa de atractie la vederea inductorului ($F_{vedereinductor}$).

Îi vom trata pe rând.

Factori catalizatori de prindere, încolţire din indus (receptor) ($\Sigma k_{teren\ indus}$)

Problema sunt întotdeauna barierele şi compatibilităţile. Apar factorii de context, mediu fizic şi social, care îngrădesc (sau uneori amplifică) transmisia. De asemenea, genul de simţire - funcţie de cum acesta are, deţine genul de receptori respectivi, pentru acel gen de vibraţie-frecvenţă transmisă sau nu.

Este posibil ca respectivul să nu deţină în el receptorii pentru acel gen de emisie şi să nu simtă nimic. Dar asta nu înseamnă că nu este posibil să se întâmple (apară) pe viitor. Poate să deţină "terenul propice" şi inductorul primar (sursa 1) să îl "educe" (modeleze) încet, încet, şi să facă să apară în sursa 2 (să "implementeze" în el) acel gen de receptori care îi lipsesc. Adică să îi sădească, implanteze şi să îi crească, exact ca la o plantă sădită în grădină.

Dacă respectivul transmite un sentiment elevat, dar celălalt şi indusul nu are receptori subtili pentru acel gen, nivel de vibraţie - în el nu se va forma nimic, nu se va aprinde nimic şi nu va aprecia "oferta" inductorului. Dar, încet, încet, dacă stă mai mult timp cu el, să îi implanteze aceşti senzori pentru "naturi elevate". Senzorii formaţi pentru a recepţiona "daruri" de această natură, pe acel nivel elevat. Ofertele superioare vibraţional, sunt echipamentul care dau "preţul" partenerului – adică adevărata sa valoare. Valoarea celuilalt constă în ce oferă (ca nivel) vibraţional cel care transmite. Este o calitate pe care unii o au din naştere (din alte vieţi), dar la alţii se formează în timp, prin multă educaţie, studiu şi experienţă – altfel zis, prin suferinţă de viaţă.

Un factor important al reacţiei, care apare ca un gen de catalizator, este deci „terenul propice al indusului" pentru acel gen de flacără, vibraţie (energie creditivă). Factorii fertilizatori ai indusului, care favorizează rezonanţa cu energia venită ($F_{transmis} + E_{fex}$) sunt în mare parte asemănători cu factorii catalizatori din inductor. Astfel avem:

- c_1 – compatibilitate frecvenţă de vibraţie (altfel nu apare fenomenul rezonantei, nu apare $F_{receptional}$);
- c_2 – setea nativă de cunoaştere şi explorare (curiozitatea înăscută, gustul pentru nou, cunoaştere, explorare);
- c_3 – simţire romantică (credinţa că dragostea este cel mai important lucru în viaţă);
- c_4 – gustul pentru risc şi aventură (gustul pentru „a se juca cu provocarea", gustul pentru risc, aventură);
- c_5 – labilitatea emoţională (instabilitate, mobilitate creditivă, uşurinţă de a trece de la o extremă la alta);
- c_6 – chemarea intrinsecă pentru mistic, ocultism, ezoterism (pentru un gen anume de „flacără");
- c_7 – prezenţa în subconştient a unui complex psihologic (care îl face să simtă o anumită marginalizare socială). Un gen de teamă subconştientă interioară că va rămâne tot timpul aşa, marginalizat (energia specifică de complex). Tensiune, energie subconştientă

internă generată de percepţia subiectivă semiconştientă a unui deficit propriu de valoare faţă de reperul comun de valoare al grupului de referinţă. Deficitul respectiv se simte subconştient (la modul dureros) faţă de acest reperul valoric al grupului de referinţă.

c_8 – orgoliu / ambiţie / energie de tip egotic (mândrie, dorinţa de glorie, de a etapa în ochii anturajului). Dorinţă de posesie, etapare în ochii altora. Vanitatea, egoul intern ascuns al persoanei respective. Este pozitivă, dacă inductorul are cu ce „etapa", negativă, dacă acesta „nu are cu ce etapă".

Forţa de atractie la vederea inductorului ($F_{vedereinductor}$)

$F_{vedere\ inductor}$ - este forţa generată spontan la vederea inductorului (la prima vedere) . Ea dă o „apreciere la prima vedere" / o primă valoare intuitivă a acestuia. Un prim sentiment de „plăcere" mai mică sau mai mare, care poate varia până la „neplăcere" (disgratie fizică). Aceasta poate „bloca" restul evoluţiei fenomenului şi nu se mai ajunge niciodată la sentimentul final (nu este obligatoriu să se ajungă la „îndrăgostire").

Nu are expresie matematică.

Forţa recepţionată dezvoltată în indus

$F_{receptionat}$ / $F_{AIPindus}$

(a se vedea tabelul de la pag. 79)

În urma transmisiei energiei F_{AIP} de către inductor şi a celorlalţi factori adiacenţi ($E_{fex} + \Sigma k_{teren\ indus} + F_{vedere\ inductor}$) rezultă $F_{receptionat}$ sau $F_{AIPindus}$. Acesta poate fi pozitiv, în favoarea atracţiei sau negativ. Avem ecuaţia:

$$F_{radiat} + E_{transfer} + \Sigma k_{teren\ indus} + F_{vedereinductor} = F_{receptionat}$$

Pentru a se ajunge la atracţie finală, suma lor, trebuie să dea valore pozitivă, adică termenul doi al relaţiei să fie pozitiv.

$$F_{receptionat} > 0$$

Sau, funcţie de terminologia folosită vom scrie:

$$F_{AIPindus} > 0$$

Factorul de balanţă şi acceptarea

Forţa de atracţie a inimii, F_{AIP} indus şi acceptarea (acceptul indusului la solicitare) sunt lucruri diferite

$$F_{AIP\,indus} \neq AC_{indus}$$

Forţa de atracţie $F_{AIP\,indus}$ pozitiv, nu înseamnă automat acceptare (AC_{indus}) la propunerea avansată, exprimată a celuilalt. Chiar dacă $F_{AIP\,indus} > 0$ nu înseamnă că va rezulta automat o acceptare din partea indusului. După cum acceptul nu înseamnă neapărat existenţa unei forţe interpersonale ($F_{AIP\,indus}$) pozitive în substrat. Fiecare caz are situaţia ei specifică, expresia şi ecuaţia ei specifică. Linia şi distanţa specifică a orizontului ei de cunoaştere. Care diferă de la caz la caz, de la situaţie la situaţie. Avem aici un întreg obiect de studiu şi un domeniu care înseamnă mai mult decât ştiinţă. Înseamnă şi ştiinţă şi simţire intuitivă. Înseamnă suma celor două. Depăşeşte ceea ce numim noi fizică şi ştiinţă, dar nu este nici simplă simţire intuitivă. Este o îmbinare a celor două.

Răspunsul poate fi „Nu", chiar dacă există forţă de atracţie interpersonale $F_{AIP\,indus}$ pozitivă. Apropierea şi contactul a două persoane nu înseamnă doar simpla consecinţă a unei atracţii simţită cu inima. Nu înseamnă simpla urmare a atracţiei F_{AIP} pozitive, descătuşarea acesteia. Răspunsul, acceptul indusului, nu este rezultatul doar al acţionării forţei $F_{AIP\,indus}$. Mai intervin şi factori de calcul raţional, conştient, sociali şi de mediu, care pot schimba răspunsul final (pozitiv sau negativ). Mai intervin şi factori raţionali şi sociali de moment, care modelează, completează $F_{AIP\,indus}$. Şi chiar dacă se iau în calcul toţi aceşti factori, mai există „ceva" – un al treilea factor, diferit şi de impulsul raţional, şi de cel al inimii – şi anume „factorul divin", care înclină balanţa acţiunii, într-un mod ce nu poate fi calculat nici cu raţiunea, nici cu inima. Factor care înclină răspunsul indusului într-un mod care nu se poate calcula şi nu se poate anticipa, nici de inductor, nici de indus.

ACCEPTAREA de către indus (AC_{indus}).
Are la bază:

1- Forţa de atracţie interpersonală indusă ($F_{AIP\,indus}$) (de-a gata, prin radiaţie);
2- Forţa raţională a indusului (gândirea la rece);
3- Factorul de balanţă (lupta / interacţia între cele două).

Termenul întâi - $F_{AIP\,indus}$ a fost tratată pe larg anterior.

De aceea, în continuare vom face doar studiul Forţei raţionale şi a Factorului de balanţă

Termenul doi

F_{RAT} **–** Forţa raţională - Factorul raţional al accepţiei, forţa raţională, impulsul mentalului

Acceptarea propunerii nu depinde doar de atracţia interpersonală F_{AIP}, conştientă, subconştientă sau inconştientă. Ci şi de un anumit calcul intern, raţional, care se petrece în paralel cu această forţă - vocea mentalului, vocea raţiunii. Care o îngrădeşte, frânează sau o încurajează, stimulează, întăreşte. Ea ţine în general de legătura ("puntea") cu socialul, cu valorile şi restricţiile socialului, cenzurile impuse de societate, grupul social. Şi cu restricţiile de moment ale mediului.

F_{RAT} este făcută din tipuri de energii cărora le zicem: apreciere, nevoie, strategie, eligibilitate.

Acestea compun Forţa raţională, dând în final o energie care se combină cu $F_{AlPindus}$.

Componente specifice F_{RAT}:

- eligibilitatea (factor de includere / excludere);
- aprecierea raţională a calităţilor (punctaj acordat mental inductorului).

Forţa raţională care acţionează, nu se mai numeşte *atracţie*, ci: nevoie, admiraţie, dorinţă, intenţie.

Forţa raţională - este acea forţă care este dictată, sintetizată de gândirea raţională conştientă. Ea are la bază o componentă de substrat în general egotică. Care de multe ori ne înşeală şi ne poate proiecta mental o altă justificare, pe care noi o considerăm "nobilă", generoasă. Cel în cauză, indusul se poate înşela pe el însuşi, fără să îşi dea seama. El poate spune de ce anume, conform educaţiei şi simţirii lui, îl admiră şi apreciază pe celălalt, pentru calităţi pe care le poate enumera şi defini mental. În discuţie cu alţii, acestea le enumerează. ca pe nişte punctaje, calităţi ale celuilalt.

Acest tip de gândire are de multe ori ceva fals, la suprafaţă, ascuns şi egotic dedesubt în esenţă. Idolul intern ce urmează a fi satisfăcut este în multe cazuri "Egoul". Motivele invocate social pot să fie un fel de vanitate şi justificare în ochii altora. Asta, deoarece adevăratele motive, nu sunt prea nobile sau morale (conform moralei societăţii în care trăieşte indusul). Ele se ţin ascunse, de multe ori în subconştient, şi aparent la suprafaţă apar alte motive, prezentate ca fiind veritabile. De multe ori individul se minte chiar pe el însuşi. Crede că este atras de ceva, autentic, nobil, la persoana respectivă, dar în realitate este atras de altceva, de joasă vibraţie şi egotic.

Pe lângă aceasta, acceptul poate să nu vină imediat, ci să vină amânat (sau deloc), datorită unei strategii a indusului, ce urmăreşte un anumit scop sau un anumit câştig.

Ca urmare, forţa raţională are următoarele componente:

$$F_{RAT} = E_{social}\,(F_{PUNCTAJ}) + F_{strategie}$$

1 – Eligibilitatea socială (E_{social}) - Vizualizarea acceptării de către societate. Eligibilitatea este urmare a unor conform unor reguli de apreciere nescrise şi de multe ori nerecunoscute ale societăţii în care trăieşte indusul şi care îi afectează imaginea socială, relaţionarea cu ceilalţi, aprecierea în grup. Societatea, grupul social, încurajează moral formarea unor cupluri (pe motive de "compatibilitate") şi iau în derâdere, blamează formarea altora. Sunt entităţi legate de "imagine", ce nu pot fi nicdecum considerate "fizice". Dar afectează formarea unei relaţii.

2 – $F_{PUNCTAJ}$ - este formată din aprecieri, cotări raţionale pe diverse domenii, direcţii. Este finalul unui punctaj intern dat pentru anumite "potenţiale" ale inductorului pe anumite "nivele". Nedefinite un parametru fizic, ci social. Astfel vom avea:

- aprecierea (punctajul) pentru aspectul fizic (A_{fizic});
- aprecierea (punctajul) pentru statutul social (A_{social});
- aprecierea (punctajul) pentru statutul material ($A_{material}$);
- aprecierea (punctajul) pentru valorile morale (A_{moral});
- admiraţia (punctajul) pentru cunoştinţele generale şi experianţa de viaţă a inductorului ($A_{cunoştinţe}$);
- admiraţia pentru ceva personal, specific personalităţii indusului ($A_{specific}$).

Aprecierile, cotaţiile sau admiraţiile respective pot fi mai mult sau mai puţin conştientizate de indus. Important este că ele acţionează energetic şi se adaugă forţei inimii ($F_{AIP\ indus}$) influenţând răspunsul final. În mental generează o "axă a valorilor" şi o „distanţă" specifică pe această axă. Este distanţa în plus sau în minus faţă de un anume reper valoric specific acelui grup social dar şi faţă de un anume reper propriu, personal. De obicei are greutate cea raportată la grupul social, axa de valori conform unui anume model socio-cultural al acelei grup. Care afectează puternic decizia individului de a accepta o relaţie sau nu. O axă de valori nescrisă niciunde, dar ştiut (simţit subtil) de toţi indivizii grupului. Simţire comună prin care ei se definesc (se simt) ca grup social aparte. Distanţă care este simţită mai mult sau mai puţin conştient şi pusă în calcul împreună cu $F_{AIPindus}$ (vocea inimii).

Forţele raţionale sunt de fapt rezultatul unor selecţii şi aprecieri, a unor "grile de evaluare". Dar ele în final se adună cu forţele de atracţie ale naturii interne ($F_{AIP\ indus}$). Deci ca natură tot un fel de "forţe" sunt, dar nefizice. Sau dacă nu sunt iniţial, devin în final. Deoarece se adună şi se scad la forţele de natură atractivă internă. Deoarece le adunăm cu acestea în final şi sunt rezultatul raţiunii, a unei simţiri cognitive, le vom considera "*forţe de natură raţională*". Prin convenţie, pentru a păstra acelaşi limbaj, le vom considera tot un fel de "atracţii" dar de o altă natură.

Acordarea internă de punctaje valorice se face conştient la unele persoane, semiconştient sau inconştient la altele. De aceea, forţa raţională, chiar dacă îi zicem *raţională*, nu este în totalitatea ei una deductibilă logic şi nu este întotdeauna deplin conştientizată. Uneori indusul o aplică, fără a fi deplin conştient de mecanismul intern (selecţie, acordare punctaje) ce se petrece în sfera mentală.

3 - $F_{strategie}$ - Indusul poate avea la momentul aplicaţiei un plan strategic cu altă persoană (alt aplicant) sau nu poate avea, dar amână acceptarea pe motiv de "creştere a incitaţiei" în celălalt. Poate simţi atracţie pentru inductor, dar vrea să îl amâne, din considerente de aşteptare să vadă ce se întâmplă pe planul celălalt, sau intenţionat, din motive de creştere a incitaţiei, provocării exercitate. Poate avea alte priorităţi de moment, de altă natură, sociale, familiale, în care este implicat şi este nevoit să amâne răspunsul, chiar dacă simte atracţie şi în sine se petrece un calcul raţional pozitiv.Toate acestea fac parte din ceea ce vom numi "strategie indus".

Termenul trei. Factorul de balanţă. Proiecţia *Tripurei Sundari* (*Forţa* F_{BAL})

Cele două forţe studiate până acum, $F_{AIPindus}$ şi F_{RAT}, nu sunt suficiente pentru a se ajunge la o viziune integrală a ecuaţiei accepţiei.

$$F_{AIPindus} + F_{RAT} \neq AC_{indus}$$

Ele singure nu alcătuiesc viziunea integrată energiilor care dau accepţia. Mai există un al treilea factor. El există şi acţionează ca o "punte de legătură", cu primele două. Energia de acest tip acţionează după conturarea primelor două şi dă în final "înclinarea balanţei". Această punte de legătură energetică o vom numi "factorul de balanţă", F_{BAL} şi este o expresie a impulsului divin, a graţiei divine, a *Graţiei Zeiţei Tripura Sundari* – patroană a domeniului atracţiei. Natura factorului este complet diferită de primele două. Natura sa este una divină şi ca urmare, incalculabilă fizic.

Impulsul dat de F_{BAL} este acel "ceva" subtil şi inefabil apărut în final (după manifestarea primelor două) în situaţii de oscilaţie, de balanţă, datorită capacităţii de alegere proprie, proprii

Fiinţei, unice şi indeterministe, ce nu ţine de nimic fizic şi nu poate fi calculat din afară, de o altă persoană. Şi nici măcar de subiect, de indus.

Acel impuls este *Graţia Tripurei Sundari* – zeiţa care *patronează* relaţiile şi sfera atracţiei. Şi care pentru fizica, din perioada actuală, nu există. Este un impuls venit din sfera cosmică cauzală, din Spaţiul Universic al Marii Fiinţe.

În general este Graţia Tripurei Sundari, care patronează relaţia, dar poate fi pe moment (funcţie de caz, conjunctură) şi graţia altor zeităţi (*Mari Puteri Cosmice*), care la acel moment îşi transmit "impulsul", influenţa subtilă în acea Fiinţă (indus), influenţând în final decizia. Capacitatea Fiinţei de a capta acest tip de impuls (energie), şi a o folosi în mişcarea sa, în mod independent de orice calcul al ei raţional, se numeşte filozofic liber decizional (liber arbitru). Această capacitate (putere) se manifestă fie că vrem, fie că nu vrem, şi asta deosebeşte omul de maşină. Maşinile făcute de om nu pot capta astfel de energii.

Este o întreagă dispută între filozofi, dacă Fiinţa umană (şi orice Fiinţa în general, până la atom) are sau nu aşa ceva în natura, structura ei. În viziunea noastră vom considera că are. Fiinţa nu este un robot, nu este un simplu ansamblu mecanic, calculabil ca mişcare şi anticipabil ca acţiune în manieră absolută. Ea nu doar "reacţionează", ci îşi aduce şi contribuţia proprie (divină), indeterministă la răspunsul pe care îl dă mediului. Prin răspunsul ei la factorii de mediu, divinitatea se manifestă ca mişcare în Planul fizic.

Cei trei factori alcătuiesc tot o " *tripură* " – o oglindire a Zeiţei Tripura Sundari în Planul fizic, prin "actul atracţiei".

Cele două forţe $F_{AIPindus}$ şi F_{RAT} sunt complementare, polare, dar sunt legate una de alta, se influenţează reciproc. Forţa raţiunii F_{RAT} influenţează prin sugestionare forţa inimii $F_{AIP\ indus}$. De asemenea şi forţa inimii $F_{AIP\ indus}$, influentează forţa raţiunii F_{RAT}. Impulsul dat de $F_{AIP\ indus}$ interacţionează cu impulsul dat de F_{RAT}, imprimând o anumită "*luminozitate*" şi nuanţă componentelor acesteia. De aceea, rezultatul, simţirea, la un moment dat a valorii şi preţuirii celeilalte persoane (F_{RAT}), este un factor variabil şi fluctuant.

Ambele interacţionează subtil şi se influenţează reciproc, oglindindu-se una în alta la modul cel mai subtil. Dacă îţi place mult de cineva, ai tendinţa să îl judeci şi obiectiv (raţional) altfel. Ai tendinţa să îi ierţi greşelile, să îi treci cu vederea neajunsurile etc. Că „aşa este în viaţă", şi... „aşa a făcut Dumnezeu lumea".

Dacă am întreba materialiştii, ar zice că este vorba de o *unitate dialectică* a *contrariilor*. Şi de data aceasta, s-ar putea să aibă dreptate. Cele două forţe sunt parametrii complementari în cadrul aceleiaşi relaţii, dar nu dau suficienţa. Se mai adaugă acel misterios impuls divin, exprimat prin F_{BAL}.

Forţa inimii şi cea raţională, dau o forţă finală, care, împreună cu factorul de balanţă dau decizia finală, exprimată prin forţa de acţiune $F_{ACTIUNE}$ şi răspunsul indusului R_{indus}.

$$F_{AIP\,indus} + F_{RAT} + F_{BAL} = F_{ACTIUNE}$$

Răspunsul poate fi unul pozitiv, acceptare indus sau unul negativ respingere indus.

Existenţa impulsului divin al Fiinţei are drept consecinţă (proiecţie), apariţia liberului creaţionist şi a liberul decizional în mişcarea (reacţia) Fiinţei. Componenta divină, prin definiţie este liberă de determinism, de calcul. Filozofii materialişti o numesc "inteligenţă" şi „liber arbitru" – fără a putea explica esenţa acestor lucruri. Ele dau în final libertatea în acţiune, independenţa de formulă, independenţa răspunsului de calcul determinist. Fiinţa devine liberă de anticipare fizică în mişcare, supusă doar parţial de legi şi constrângeri de natură fizică, şi

în final nesupusă acestora. Dacă liberiul arbitru ar fi în viitor explicabil prin legi fizice, ea nu ar mai fi liber arbitru veritabil. La fel şi cu inteligenţa. Ea este de fapt un liber creaţionist, o graţie a zeului Brahma (Zeul creaţiei).

Impulsul divin se manifestă printr-o energie şi imagine mentală ce nu poate fi anticipată. Acestă energie nu este rezultatul nici unei formule, înlănţuiri logice deductibile – rezultatul ei, proiecţia ei în Planul fizic (sau subtil) nu poate fi calculată.

Creaţia ideatică nu poate fi anticipată. Nimeni nu poate anticipa ce idee nouă îi va veni Fiinţei (indusului) la un moment dat. Ea vine spontan şi nechemată. Ideea nouă, dacă poate fi anticipată, nu mai este cu adevărat nouă şi rezultatul unei creaţii veritabile.

Una este vocea inimii, una este calculul raţiunii şi alta este impulsul divin captat. Acest impuls este a treia voce (energie) neauzită din Fiinţă, un al treilea *actor* al fenomenului atracţiei, am putea-o numi "vocea lui Dumnezeu în Fiinţă". Prin Graţia Tripurei Sundari (şi a altor zeităţi paralele) – ea este cea care, în final înclină balanţa spre un taler sau altul, raţional sau emoţional.

Ca urmare (ca şi în mecanica cuantică), accepţia, răspunsul unei persoane asupra căreia se acţionează cu o anumită cerere, solicitare, sugestie, poate fi calculat doar probabilistic, niciodată cu un determinism absolut.

Forţele de atracţie induse prin variaţia C_{PP}

(a se vedea tabelul de la pag. 79)

$F_{AIPindus}$ produceîn substrat (corp cauzal indus) modificarea vectorului „Încredere în Sine" sau „Credinţă în propriile puteri" - vectorul central al psihicului Fiinţei. Creştere pe care o vom nota cu ΔC_{PP} Creştere care se poate manifesta pe două intervale:

$F_{AIP\ indus}$	forma 1	F_{MV} (Forţamedie valorică)	$\Delta C_{PP} < LSV_{propriu}$
	forma 2	F_{TV} (Forţade transcendere valorică)	$\Delta C_{PP} > LSV_{propriu}$

Cele două forme a forţei obţinute, $F_{AIPindus}$ nu pot exista decât independent, la modul binar (ori una, ori alta). Fiecare dintre acestea au efectelelor specifice la nivel de $C_{PPindus}$ şi automat nivel de conştiinţă. În cazul în care $\Delta C_{PP} > LSV_{propriu}$ notăm această creştere a vectorului cu „D_A" (se va trata în detaliu mai încolo).

Prin fenomenul transmisiei - dacă se produce - apare o vibraţie nouă în spaţiul cauzal al indusului, pe care le vom numi "forţe induse".

Forţele induse pot apare pe două intervale, generând astfel, două tipuri de forţe:

- F_{MV} (forţa medie valorică);
- F_{TV} (forţa de transcendere valorică).

Ele nu apar ambele simultan. Ori una ori alta – deoarece reprezintă produsul unic al unei singure emisii. Ambele se formează pe acelaşi tip de axă cauzală: axa valorică specifică acelui moment supramentalului sursei receptoare (sursei 2).

Graniţa dintre cele două o marchează LSV-ul $_{propriu}$ - „limita de transcendere valorică" sau „limita subiectiv-valorică" a persoanei posesoare a acelui spaţiu cauzal (sursa 2 - indus).

Ce este acest LSV $_{propriu}$ **?**

Orice Fiinţă are în interiorul ei un spaţiu supramental (cauzal) în care are orientări (vise, aspiraţii) pe diferite direcţii, caracterizate fiecare de o „limită subiectiv valorică de aspiraţie" pe care o vom nota cu „$LSV_{propriu}$". Apare o spaţialitate cauzală pe care „luminiţa nouă" (visul), se manifestă şi care presupune o spaţialitate valorică pe care ea variază. Limita acestei spaţialităţi valorice (de variaţie a vectorului) o vom numi „limită subiectiv valorică de aspiraţie" sau „$LSV_{propriu}$".

Forţa medie valorică
(F_{MV})

Este cazul Forţei de atracţie fără depăşirea limitei valorice interne ($LSV_{propriu}$). O vom numi Forţa medie valorică sau Forţa indusă de tip F_{MV}

Transmiterea de simţire (inducţie radiativă) pe intervalul de până în pct. $LSV_{propriu}$
LSV – punctul valoric limită, până la care subiectul consideră că poate avea şanse în ceea ce priveşte „valoarea" partenerului (conform criteriilor societăţii şi adoptate de subiect)

$$0 < F_{MV} \leq LSV_{propriu}$$

Transmiterea se face prin radiaţie şi „prindere" (recepţie). Se induce în sursa 2 (indus) o stare de plăcere, pasiune chiar, dar fără a interveni stări de extaz, de transă euforică. Este starea de atracţie obişnuită, în limite medii, fără excese. Ea dă plăcere, dar nu transă, nu modificări de logică, venerare a celuilalt, nu dă „plutirea în al nouălea cer" (chiar dacă cel în cauză o afirmă). Forţa care acţionează în acest caz o vom nota cu $F_{medievalorica}$ sau F_{MV}

Există un fenomen de transmitere radiativă şi legi fizice ale acestei transmiteri.

Efectele în timp ale forţei de atracţie medii (ale F_{MV})
În urma fenomenului de inducţie poate apare (sau nu) un program de simţire nou în indus. În acest caz inductorul „îi dăruieşte" un nou mod de simţire, îl îmbogăţeşte spiritual, îl face să devină altă persoană, să simtă şi perceapă lumea altfel. Îl transformă sufleteşte şi în esenţă.

Influenţarea sugestivă, cu program nou de simţire în indus
Există un mecanism discret al dăruirii şi înobilării (magnetizării) cu simţ şi fel nou de simţire al celuilalt. Iată câteva energii vibraţionale ce pot fi dăruite atitudinal, sugestional, prin convieţuirea alături de acea persoană şi transmisia telepatică a simţirii noi:

Tipuri de programe ce se pot implementa (exemple):

- simţirea specifică pentru valori şi efecte romantice.

Este o îmbogăţire a celuilalt cu acest gen anume de simţire, în împrejurări catalogate a fi „romantice". Celălalt primeşte în dar o capacitate nouă de simţire şi şi-o asimilează. Simţirea sa în continuare devine conformă acelui şablon.

- simţirea pentru un anumit tip de estetică a formelor, pentru un anumit gen de frumuseţe şi armonie estetică.

- simţirea pentru un anumit gen sau nuanţă de exotism (palpitaţie, aventură, risc...).

Este un fel de incitaţie pentru personaje şi conjuncturi exotice, deosebite de standardul obişnuit, curent. Este o atracţie care se declanşează la unele persoane ce fac excepţie de la media statistică, ce sunt „altfel decât alţii". Este un fel de atracţie specifică pentru contrast, pentru ceea ce face excepţie de la regulă, pentru „ceea ce este deosebit".

Există o sumedenie de programe de simţire ce pot fi implementate, din care am prezentat doar câteva. Nu ne propunem o prezentare generală a lor. Am prezentat doar câteva, spre exemplificare.

Din punct de vederea al duratei (persistenţei) efectului de magnetizare (aprindere) în indus avem:

- prezentă, de moment (doar pe perioada contactului fizic, cât indusul stă lângă inductor);
- remanentă (cât stă lângă inductor şi o anume perioadă scurtă după);
- permanentă (de lungă durată).

Aceasta, este funcţie de natura sufletească a celuilalt. Ca şi în natura fizică, fierul se magnetizează temporar, oţelul (cu alt tip de structură) se magnetizează permanent.

Forţa de transcendere valorică

(F_{TV})

Este cazul Forţei de atracţie cu depăşirea limitei valorice interne ($LSV_{propriu}$). O vom numi Forţa de transcendere valorică sau Forţa indusă de tip F_{TV}.

Ea este cea care dă ca efect atracţia venerativă, îndrăgostirea şi în final „satelizarea creditivă". Energia cosmică captată are două surse de energie cosmice: *Dhumavati (zeiţa saltului, a transcenderii)* şi *Tripura Sundari (zeiţa atracţiei)*. Fenomenul se petrece în spaţiul cauzal, cu implicarea energiei cosmice atrase prin rezonanţă.Transmisia se poate face pe oricare din căile enumerate anterior (v. mai sus).

Fenomenul însă are o metafizică aparte.

Metafizica transcederii limitei valorice.

Fizica supravalorii induse sugestional (vibraţional - informaţional).

Transcenderea, saltul calitativ are la bază energia marii puteri cosmice Dhumavati.

Creşterea are la bază atât energia Dhumavati, cât şi a Tripurei Sundari. Chiar dacă fenomenul îşi desfăşoară scenariul în zona cauzalului cu elemente din cauzal, în spatele acţiunilor stă energia cosmică Dhumavati şi Tripura Sundari.

Actorii principali sunt: valoarea, graniţa valorică ($LSV_{propriu}$) şi trancenderea valorică (saltul valoric). Fenomenul apariţiei noii stări de conştiinţă (conştiinţei modificate) are la bază saltul, variaţia unei mărimi metafizice pe o anumită axă spaţială cauzală. Cea a perceperii atracţiei. Transcenderea valorică mai bine zis variaţia valorii - realizată pe o linie de tindere din creditiv, numită „axă valorică". Avem mai multe astfel de axe valorice în spaţiul (corpul) creditiv, iar în cazul nostru lucrurile se petrec pe axa atracţiei.

$LSV_{propriu} \leq F_{TV} < \omega$

Valoarea din supramental (esenţa credinţei) este "materia" acelei spaţialităţi. Acolo, Spiritul nostru nu se mişcă doar pe o axiomatică făcută din spaţiu-timp, ci pe una făcută din spaţiu – timp – valoare.

Energia implicată în această variaţie este „Credinţa în propriile puteri în ceea ce priveşte atracţia " ($C_{PP,A}$) sau mai simplu „C_{PP}" . Este o parte a „Credinţei în propriile puteri" - generale. Care este vectorul central al corpului creditiv (cauzal). Secţiunile acestuia proiectate în plan reflexiv (trăire) se numesc de la caz la caz: *Respectul de Sine, Venerarea de Sine, Încrederea în Sine*. De multe ori vom folosi aceste expresii, dar dedesubt se va înţelege aceiaşi energie specifică C_{PP} .

Valori specifice vectorului „Credinţă în propriile puteri" (C_{PP})

Originea, sursa vectorului --→ este Eul creditiv / Eul supramental (notat simbolic cu „ @ ").

Modulul vectorului Credinţă în propriile puteri (C_{PP}) – este cel de accedere la o anumită valoare pe plan relaţional. Credinţă marcată pe axă cu C_{PP} . Este tensiunea valorică conţinută de aspiraţie, energia acestei credinţe (aspiraţii). Ea marchează metafizic (cauzal) cantitatea de energie eterico-astral-creditiv-cosmică cuprinsă în simţire (aspiraţie).

Limita maximă de tindere (*credinţă*) - credinţa în propriile puteri – maximul creditiv pe această linie ($LSV_{propriu}$).
Valoarea limitei posibile de realizare / Limita valorică subiectivă (LSV) este valoarea până la care crede Spiritul respectiv, Eul creditiv că poate accede pe acea direcţie de tindere, aspirare (cea a succesului în atracţie). În cazul acesta direcţia valorică este cea a atracţiei faţă de o persoană de sex opus (nu studiem aici deviaţiile). $LSV_{propriu}$ este vârful vectorului C_{PP} . LSV dă modulul acestuia la un moment dat de timp şi o împrejurare dată.

Distanţe specifice generate (pe care se mişcă):
- Distanţa până la $LSV_{propriu}$ este distanţa normală, în cazuri obişnuite (fără transcendere) pe care se mişcă (variază) modulul Eului creditiv, la diverse excitaţii din afară, pe linia atracţiei. Stările de conştiinţă generate, la mişcarea pe această porţiune creditivă, sunt stări de conştiinţă plăcute, dar obişnuite (fără efecte de conştiinţă modificate).
- Distanţa peste limita valorică - depăşirea creditivă specifică realizată (indusă) de un eveniment anume face ca modulul Eului creditiv în ceea ce priveşte atracţia, să sară peste limita $LSV_{propriu}$ şi să obţină prin vibraţie stări de conştiinţă deosebite (modificate). Distanţa dintre noua limită valorică indusă şi $LSV_{propriu}$ rămas în urmă, o vom numi „distanţă de transcendere" sau „D_A". Ea semnifică o diferenţă de amplitudine a vectorului C_{PP}. Vom nota vechia limită valorică cu $LSV_{iniţial}$ (sau LSV_1) şi noua limită valorică cu $LSV_{amprimat}$ (sau LSV_2).

„D_A". = este o distanţă supramentală, valorică, creditivă, specifică fenomenului de conştiinţă modificată. Variaţia Spiritului (prin Eul creditiv şi vectorul acestuia C_{PP}) pe această porţiune generează stări specifice de de conştiinţă. Adică „efecte Shiva" specifice. Depăşirea Eului creditiv peste $LSV_{propriu}$ dă starea de „fericire". Fericirea este o stare de Spirit indusă de variaţia încrederii în Sine peste $LSV_{propriu}$. Asta nu se demonstrează, se constată practic, prin

experienţa trăită. Prin experiment. Problema este că nu poate fi trăită de oricine, nu toţi ajungem în viaţă să trăim acest tip de experiment. Generarea de efecte specifice la variaţia pe această linie (porţiune) este un fenomen subtil al unei fizici supramentale, imposibil de demonstrat încă, prin instrumente fizice de laborator. Ea este un experiment metafizic, şi se demonstrează doar prin trăire metafizică (la care nu toţi avem acces).

Metafizica specifică apariţiei parametrului valoric "D_A" poate fi sugestiv redată prin următorul tabel:

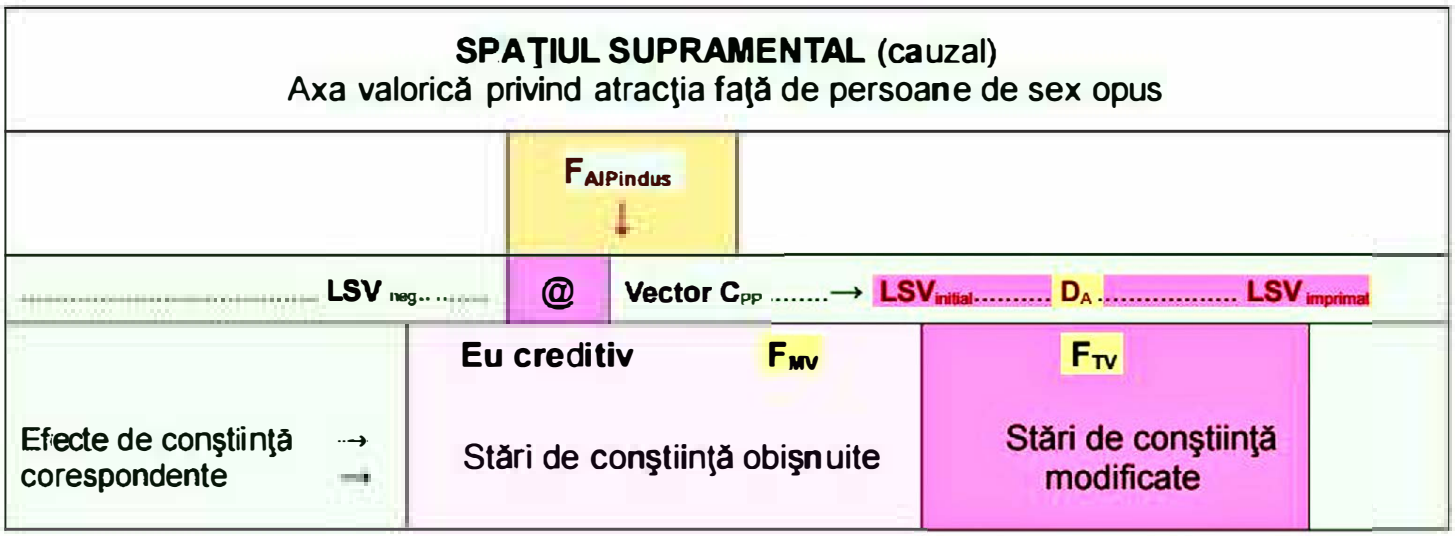

Factorul D_A caracterizează esenţa ecestui fenomen al atracţiei (cu F_{TV}).

Credinţa în propriile puteri (*încrederea în sine*, C_{PP}) - este vectorul creditiv central al spaţiului valoric propriu, cum este coloana vertebrală la corpul fizic. El pune Eul creditiv în mişcare şi acesta dă „stări de încredere în sine" variabile. Comune (obişnuite) sau specifice. Este un tip de energie specific spaţiului creditiv (supramental), specific acestui tip de Univers. Trăirea acestor variaţii pentru diverse situaţii şi conjuncturi din spaţiul fizic, le numim la modul empiric „viaţă". Venim în planul fizic pentru a culege acest tip de stări (ele se sedimentează apoi undeva în akashic). Stările date prin variaţie sunt stări specifice de conştiinţă – stările specifice ale vieţii. Pentru noi, ceea ce se petrece în spaţiu supramental şi efectele spirituale asociate, înseamnă viaţa mistică, viaţa misterioasă, viaţa ocultă – dar în esenţă este vorba despre o fizică pe care nu am accesat-o încă.

Fenomenul de transcendere (salt creditiv)

Energia Dhumavati → transcenederea încrederii în sine / credinţei în propriile puteri de accedere pe linie atractivă peste limita maximă de până atunci ($LSV_{initial}$). Apariţia unei limite de credinţă (automat credinţe în propriile puteri şi creştere a încrederii în sine) ($LSV_{initial}$) şi apariţia distanţei creditive de transcendere D_A.

$$D_A = LSV_{imprimat} - LSV_{initial}$$

Această D_A este o distanţă nouă apărută în spaţiul creditiv, specifică atracţiei cu venerare. Ea dă autenticitatea fenomenului. Ea este generată de vectorul intern C_{PP} (Credinţă în propriile puteri / încredere în sine) – vector pe care mulţi doar au auzit de el, dar nu îi ştiu natura şi nu ştiu ce înseamnă.

Această transcendere creditivă dă efectele de conştiinţă modificate, transa îndrăgostirii, atracţia cu venerare. Cât timp ţine această situare a modulului C_{PP} dincolo, există venerarea, există ceea ce numim în limbaj comun „îndrăgostire".

Vectorul *„încredere în sine"* (C_{PP}) este un vector aparte faţă de toţi ceilalţi vectori interni cauzali. Este ceva analog cum este coloana vertebtală pentru corpul fizic, sau cum este fotonul pentru particulele elementare.

Dacă un factor exterior face ca modulul C_{PP} să depăşească la un moment dat $LSV_{propriu}$ la acel moment ($LSV_{initial}$) - asta presupune o creştere internă a modulului C_{PP}, adică o variaţie pozitivă a acestuia.

Noi trăim această variaţie a vectorului sub formă de euforie internă specifică şi stare de speranţă. Ea doar se trăieşte. Venim în încarnare pentru a o trăi. Natura a impus această lege. Pentru aceasta au apărut "fiinţele" – acesta este rolul lor, să marcheze această variaţie cu un anumit gen de simţire (care "lasă" un gen de informaţie).

Spiritul este cuprins de o stare specifică de vibraţie, stare specifică de euforie, care „topeşte" orice suferinţă resimţită la acel moment (pe alte domenii), te face să *uiţi* orice şi îţi dă un fel de transă, euforie, pe care o numim în termeni uzuali „fericire". Este compensaţia vieţii, adică a încarnării, pentru toate celelalte stări de suferinţă pe care suntem nevoiţi să le îndurăm. Variaţia vectorului C_{PP} este factorul psihologic care dă această stare de „putere" internă, *„plutire în al nouălea cer"*, „apropiere de Dumenzeu" etc..

Când variaţia se produce invers, cu valori negative (C_{PP} scade), apare efectul de suferinţă, deznădejdie, disperare, regret, ba chiar dorinţa de suicid.

Concluzii:

1) Fericirea este un efect generat nu de atingerea unei valori, ci de depăşirea unei valori (pe care credeai iniţial că nu o poţi depăşi). Este starea de conştiinţă dată de această depăşire (realizare). Starea nouă, specială o dictează noua ta „credinţă" interioară. Efectul generat de variaţia credinţei generează această fericire. Credinţa pe care o aveai, credinţa pe care o purtai în tine şi depăşirea ei. Depăşirea a cât credeai că poţi atinge. Fericirea (starea specială de conştiinţă) este dată de depăşirea unui limite creditive avute la un moment dat pe o direcţie valorică de simţire. A depăşirii a cât crezi că poţi face, realiza, atinge, pe acea direcţie creditivă.

2) Fericirea poate fi obţinută pe orice direcţie spirituală (x,y,z...), nu contează în mod expres natura ei vibraţională (direcţia creditivă). Stările de conştiinţă obţinute prin transcendere sunt diferite ca nuanţă (gamă), dar sunt toate veritabile (nu este una mai „veritabilă" ca alta). Nuanţa lor se cunoaşte prin trăire directă a lor, experimentare directă a acelui tip de transcendere.

Contează supra-realizarea valorică pe acea direcţie de aspiraţie spirituală (creditivă). Să faci mai mult decât credeai că poţi, mai mult decât te aşteptai, mai mult decât credeai că îţi permite propria natură, propria condiţie.

Asta este definiţia fericirii. Nu trebuie să fii „bogat" pentru asta, ci să îţi identifici propria nevoie pentru care ai venit, iar prin proprii puteri să îţi depăşeşti limita pe acea direcţie. Acest proces psihologic, creditiv, generează fericirea. Această stare indusă este adevărata fericire. Să faci mai mult decât crezi că poţi face, să atingi ceea ce nu sperai să poţi atinge, fiind considerat de tine „prea sus" pentru nivelul tău.

Fenomenul îndrăgostirii şi adicţiei

Fenomenul „prinderii" cauzale - al transei specifice generate
de transcenderea limitei valorice proprii

Considerăm că indusul avea o anumită aspiraţie internă, pe o anume „linie creditivă valorică" şi un anume vector „C_{PP}" la un moment dat pe acea direcţie (1,2,3,4...).

Dacă apare în viaţa sa o persoană care are valoarea (considerată de el la acel moment) „dincolo" de acea limită valorică şi îi induce speranţa de a „transcende", depăşi prin el acea limită, îi induce automat speranţa (excitaţia, provocarea) starea de „fericire" pe acea direcţie. Starea de *„al nouălea cer"*. Starea de „venerare" a celuilalt şi impulsul interior mistic de „a i se închina lui". Deoarece, în sinea sa îl consideră *„Trimisul lui Dumnezeu"*.

Aceasta stare nouă de *„fericire"*, declanşează în mental (şi supramental) autosugestia, inundarea Spiritului cu imagini de vis şi hrănirea acestuia cu ele. Aceste imagini induc transă, deoarece conţin energie -drog pentru acel Spirit. Creierul secretă hormoni specifici care induc această stare de transă. Îi produc stări de spirit modificate (extatice). Deoarece sunt peste limita valorică de speranţă proprie. Creierul la această excitare produce această emisie hormonală şi acest efect.

Hrănirea cu acest „drog intern" dă o stare de spirit inedită, magică şi exotică, precum şi deformarea percepţiei privind acea persoană. Îi dau un filtru (*ochelari trucaţi*), cu care vede realitatea deformat. Întreţinerea prea mult cu aceste imagini generează în interior (spaţiul cauzal) o dorinţă (provocare) tot mai mare de a le pune în practică, şi de a le trăi pe viu. Devine subordonat lor. Spiritul „se prinde", cade în „mreaja" acestui drog.

Efectul de conştiinţă produs de *„saltul valoric"* → Conştiinţa modificată

Această dorinţă exotică, creşte tot mai mult şi duce în timp la deformarea şi pierderea judecăţii lucide, la „pierderea capului", la percepţiea deformată a realităţii. Acea dorinţă aprigă născută de hrănirea cu acele imagini şi dependenţa de ele dă starea de transă numită *„îndrăgostire"*. Cu cât capacitatea de a visa a persoanei (de a crea, genera subtil imagini interne la un mic stimul) este mai mare, forţa exotică nou apărută (*transa*) este mai puternică. Totul este ca inductorul să aibă (să inducă, eventual ajutat de mediu, terţi) valoarea peste limită şi convingerea că îl poate atinge, accede valoric, coabita cu el la acel nivel. Cu el şi prin el „în faţa lui Dumnezeu". Dacă se oferă la modul cert, fără a lăsa loc interpretării, imaginaţia indusului se declanşează mai greu, sau nu se declanşează poate, deoarece nu are „provocare", incitaţie în substrat. În „oferire", trebuie să existe şi ceva „ambiguu", nesigur, ce trebuie „confirmat". Altfel „jocul" nu prinde. Probabilitatea de a se declanşa izvorul de imagini astrale interioare este mult scăzută. Ca în mecanica cuantică, nu lucrăm cu certitudini, ci cu probabilităţi. Inducţia ($F_{radiant}$) transferă o „undă de probabilitate". Certitudine nu poate da nimeni. Există însă sigur „probabilitatea" de o anumită măsură. Dacă i se sugerează (transmite) doar speranţa întrezărită (şi mai ales fluctuantă) a accesului la acel supranivel, care îi depăşesc puterile (sau cel puţin aşa crede el de moment), imaginaţia indusului este foarte probabil să se declanşeaze. Încet, pe nesimţite, sau năvalnic, brusc, la

un moment dat (dacă nu sunt bariere externe) se declanşează. Ca la un rug de vreascuri. Chibritul ţinut un anume timp, la un moment dat „aprinde". Cât ţine flacăra, după aprindere, dacă ia foc ireversibil rugul sau nu, asta este o altă problemă (discuţie). Depinde de material, grad de uscare, mod de aranjare, insistenţă într-un loc anume sau căutarea altui loc unde să ţinem chibritul etc. Sugestia nouă (vibraţia, speranţa) se poate infiltra încet, timid, pe nesimţite sau poate genera (dacă el aştepta de mult asta) o flacără explozivă. Începutul lucrării (pătrunderii), a izvorului imaginaţiei noi, înseamnă apariţia în substrat şi subtil a *Forţei de transcendere valorică* (F_{TV}) . Aceasta este energia nouă, forţa miracol, forţa care stă la baza fenomenului, forţa care dă efectele noi, stări noi de conştiinţă. Acest F_{TV} este forţa magică şi actorul principal al fenomenului de transă, numit „îndrăgostire". *„Demonul"* care cuprinde Fiinţa, astralul şi supramentalul acesteia, este forţa care rezultă din consumul acelor imagini. Realizat de data aceasta prin creşterea vectorului C_{PP}. La baza sa stă acea misterioasă distanţă valorică D_A care apare (v. tabel).

Îndrăgostirea este starea de euforie (şi pierdere a simţului logic) dată de speranţa accesului la un anume gen de fericire dat de saltul încrederii în sine peste o anume limită care există în oricare din noi în cauzal. Acesta este mecanismul ascuns al fenomenului: saltului creditiv al C_{PP} peste LSV la acel moment . Sugestia indusă este speranţa accesului, atingerii unui anume gen de fericire. Obţinut prin saltul intern (subtil) al vectorului C_{PP} (credinţa în propriile puteri în ceea ce priveşte atracţia) .

Altfel spus, mesajul implantat trebuie să conţină două informaţii:
- percepţia valorii inductorului dincolo de limita valorică a indusului
- speranţa accesibilităţii (valorii) acestuia

Prin transmiterea unor astfel de mesaje, informaţii subtile indusului, i se induce focul intern de „îndrăgostire". Care poate fi urmărit din exterior cum creşte şi dă roade. Indusul ajunge chiar el să facă explicit sau neexplicit „invitaţia". La început prin mesaj non-verbal subtil, apoi tot mai evident, până şi cei din exterior (grup social, anturaj) îşi dau seama de asta. Inductorul poate să accepte sau poate să evite.

Acest magic F_{TV}, este de altă natură decât cel sexual-estetic. Este de natură cauzală, creditivă. Este forţa (vectorul) specific incitaţiei de transcendere, care se implantează pe un corp fizic (indus). În final îl numim „îndrăgostire".

„D_A" – această distanţă metafizică - este misterul. Ea dă atracţia magică, nevăzută şi imposibil de explicat fizic, prin surse şi principii materialiste (care consideră că „sufletul" nu există). Este sursa secretă a atracţiei venerative (îndrăgostirii). Dacă nu există, nu va exista niciodată transa, modificarea de conştiinţă etc. Apare atracţie, atracţie simplă, dar fără aşa ceva. Doar o simplă pasiune, cu plăcere, o stare de bunăstare şi eventual satisfacţie (împlinire). Starea de „împlinire", satisfacţie a unei frustrări, nu este totuna cu „a fi în al nouălea cer". Este doar o împlinire şi o plăcere. Pe când starea de „al nouălea cer" rămâne ceva magic în amintitre şi oriunde te duci, oriunde îţi întorci capul, îţi revine. Starea de „transă" dă stări de extaz, venerare, idolizare a celuilalt, vedere a *Divinităţii* prin el.

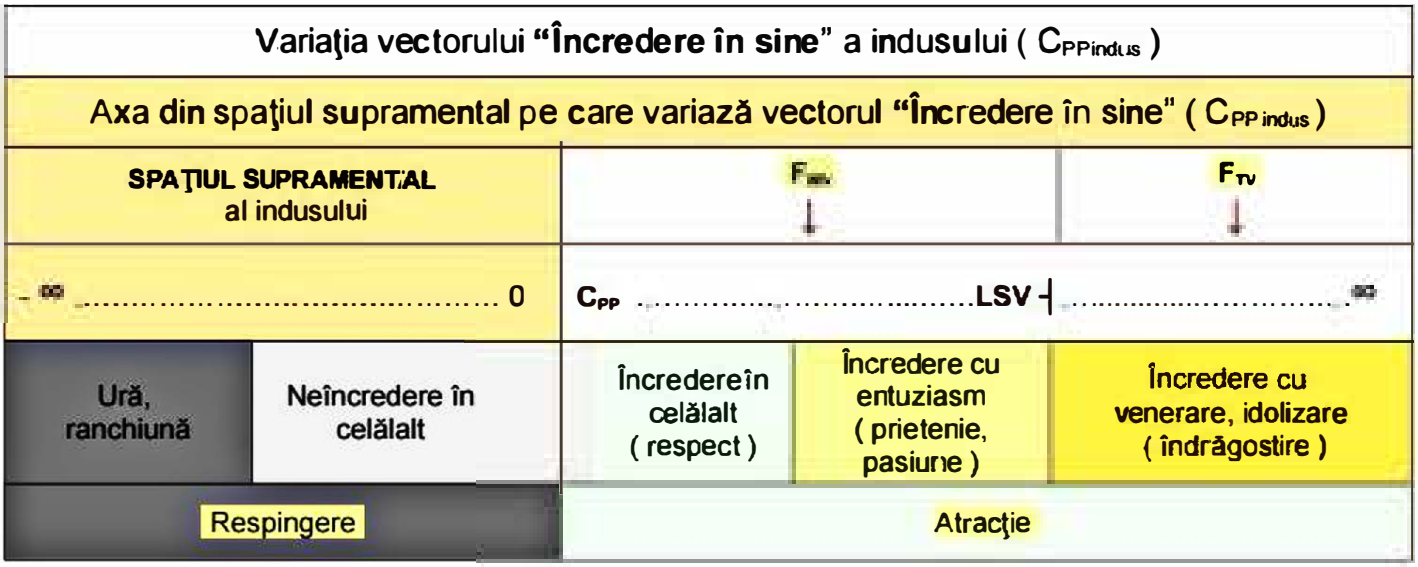
Variaţia vectorului "Încredere în sine" a indusului ($C_{PPindus}$)
Axa din spaţiul supramental pe care variază vectorul "Încredere în sine" ($C_{PP\ indus}$)
SPAŢIUL SUPRAMENTAL al indusului
F_{TV}
F_{TV}
- ∞ 0
C_{PP} ..... LSV ..... ∞
Ură, ranchiună
Neîncredere în celălalt
Încredere în celălalt (respect)
Încredere cu entuziasm (prietenie, pasiune)
Încredere cu venerare, idolizare (îndrăgostire)
Respingere
Atracţie

C_{PP} = credinţa în propriile puteri pe linia atracţiei

De fapt, experimentarea "pe propria piele" a efectelor variaţiei acestui vector este ceea ce în mod practic şi curent numim "practica vieţii" sau "viaţă" umană. Mulţimea efectelor psihologice a variaţiei acestui vector în noi se cheamă "viaţă" (trăire). Ne încarnăm pentru a experimenta (trăi) aceste efecte. Nuanţele sale. Viaţa (trecerea anilor) fără acumularea "pe viu" a reflexelor acestor efecte în noi a variaţiei vectorului, este o "viaţă netrăită". Venim în Planul fizic pentru a expune Spiritul la variaţia acestui vector şi "a culege" (acumula) într-un plan metafizic (univers paralel) aceste efecte. Dacă nu experimentăm pe viu – nu ne urmăm glasul inimii - nu culegem nimic, nu se produce în noi variaţia vectorului "încredere în sine", nu "trăim cu adevărat". Nu trăim pentru ce am venit. Viaţa adevărată înseamnă variaţia vectorului "încredere în sine". Şi cu bun şi cu rău...

Concluzie

Fizica / metafizica îndrăgostirii, arată că există un anume „spaţiu vectorial intern". Un alt spaţiu decât cel fizic (simţit cu simţurile externe). Un alt spaţiu diferit de cel fizic şi în paralel cu acesta. Nu putem spune de unde începe (din fizic) şi nici cum se leagă cu acesta. Doar că există „cumva" în paralel şi simultan, şi este specific doar Fiinţei vii. Acest spaţiu îl putem sau nu asocia cu acel „spaţiu supramental" (cauzal) din scrierile vedice. A îi da sau nu o materialitate fizică, nu afectează rezultatul final – fenomenul metafizic al transcenderii valorice, care dă efectul „îndrăgostirii".

Variaţie C_{PP} peste $LSV_{propriu}$ → F_{TV} → efect psihologic (*stare de conştiinţă modificată*)

Este o experienţă spirituală (creditivă) care produce o modificare a stărilor comune ale conştiinţei. Produce atracţie venerativă şi simţire venerativă a persoanei implicate, dând cea ce numim „îndrăgostire". O experienţă nouă şi inedită pentru Spiritul în cauză. Pe traseu simţirea (trăirea) pentru cealaltă persoană prinde o valenţă nouă inedită - cea de percepţie şi considerare (simţire) a acesteia cu o „zeitate", fiinţă divină, sau chiar cu Dumnezeu (Fiinţa Supremă).

În cealaltă persoană este simţită magic „aura lui Dumnezeu". Sau un gen de prelungire a acestuia, de genul că „cealălalt este simţit ca trimis, mesager". De aceea, acesta este simţit ca respect suprem şi persoanei în cauză îi vine să se închine acestuia, să îi aducă omagii. Inconştient şi involuntar, persoana iubită este pusă pe acelaşi plan valoric cu divinitatea şi în final cu ea se identifică.

De aceea, atracţia şi dăruirea faţă de cealaltă persoană (inductor, subiect) include un sentiment specific, un sentiment mistic, de închinare, de „oferire" necondiţionată. Fără a cere altceva în schimb. Un sentiment de abandon şi de cedare completă a controlului (autentică unui „mesager" divin). Te laşi dus şi îmbătat de această simţire mistică. Te laşi „dus de val". De acel „fie ce-o fi"!...

Este clar o experienţă cu risc, pe care ţi-o asumi, o experienţă nouă şi unică de viaţă. Perspectiva asupra vieţii se schimbă. Ce era important înainte decade, doar Fiinţa celui din faţa ta contează. Deoarece el este pentru tine „*Divinitatea*", el este „*mai presus decât orice*"!... Lucru care nu se întâmplau în celelalte atracţii obişnuite studiate anterior. Unde raţiunea şi discernământul, deşi oarecum afectate, rămâneau totuşi supuse controlului conştiinţei. Aici, în faza matură, de „coacere", de apogeu a atracţiei, apare acest efect, această afectare tip „abandon" a raţiunii. Dispare legea conservării imaginii sociale, respectivul este sub transă, se oferă oricând şi oriunde (celui venerat). Pentru că celălalt este „*Dumnezeul*" său. Aşa îl percepe.

Este o experienţă unică a Spiritului ajuns (coborât) în încarnare. Ca urmare, şi efectul „spiritual" este unic. Psihicul este ca sub efectul unui „drog" specific. De remarcat că în creier chiar se secretă un neurotransmiţător specific.

Când indusul ajunge cu simţirea venerativă la apogeu pe această linie energetică pe care „s-a lăsat dus",el simte că este în stare „să facă orice" pentru persoana iubită (venerată), chiar şi să îşi sacrifică propria viaţă. Automat şi reputaţia ... Automat că, această persoană pare că „şi-a pierdut minţile" şi a ajunge să trăiască într-un gen de transă veritabilă. De aceea putem considera îndrăgostirea, ajunsă la apogeu, o stare de transă indusă pe căi naturale, fără consum de stupefiante. Accesată printr-un procedeu specific de autohipnoză, care se declanşează în indus şi declanşează la nivel cortical neurotransmiţători specifici. Glandele endocrine (hipofiza) declanşează de asemenea substanţe specifice. Hipnoza se face cu consum ideatic, de imagine, de idee, care declanşează cortical şi endocrin substanţe specifice care produc o stare deosebită. La dispariţia acestor emisii (când autosugestia cu imagini se opreşte) emisiile respective încetează şi persoana respectivă „se trezeşte" Se miră ea însăşi de deciziile pe care le-a luat anterior şi cum de era în stare să le facă. Ea însăşi nu se mai recunoaşte, parcă ar fi fost altă persoană. Aceasta este îndrăgostirea, iubirea adevărată.

De aceea iubirea este exotică, ciudată şi neînţeleasă.

Dacă după vibraţie, modulul vectorului $C_{PP} < LSV_{propriu}$ şi aveam atracţie la nivel mediu, cu stări de conştiinţă obişnuite (chiar dacă plăcute) şi stăpânirea controlului situaţiei - acum când avem vibraţie cu modul $C_{PP} > LSV_{propriu}$, avem o stare de atracţie fără stăpânirea controlului. Sau doar cu stăpânirea parţială a acestuia. Stare modificată căruia îi zicem „transă" sau „stare modificată de conştiinţă". Tradiţia populară separă cele două cazuri. Dacă înainte aveam prietenie, afecţiune...„dragoste", acum avem „căderea în dragoste" sau comasat: „îndrăgostire". Cuvântul „îndrăgostire" vine de la „în-drăgostire" adică „cădere-în-dragoste". „*Fall în love*" cum zic englezii. Ceea ce înseamnă sentiment cu pierderea controlului, lucidităţii, obiectivităţii evenimentelor.

Actorul energetic şi mai ascuns (subtil) al acestei atracţii este „Energia de transcendere". Care se manifestă în două feluri:

Energie pozitivă, nobilă, evolutivă, generoasă + Energie negativă, egotică, pe fond de regret, remuşcare.

Starea de fericire, extaz care apare în caz de reuşită este efectul psihologic dat de depăşirea unei *„limite de valoare"* pe care individul o crede şi o simte sincer la acel moment ca fiind o limită de netrecut a sa ($LSV_{propriu}$).

Ca potenţial pe acea linie. Crede „în sinea sa" (la acel moment) că nu o va putea depăşi vreodată, că îi este „un dat predestinat" (de soartă) şi este peste capacităţile sale. El are un fel de resemnare cu situaţia. Oportunitatea care se iveşte „îl trezeşte". Nu îi vine să creadă că este adevărat. De aceea are sentimentul de minune, de .. magic. Şi asta legat de tot ce este şi se întâmplă privind acea situaţie.

Dacă nu ar exista (de la Natură) această limită de credinţă internă şi acel gen de resemnare internă pentru acele valori, un gen de complex - nu ar exista niciodată efectul de „salt", efectul de magic, de ireal, de „îndrăgostire". De transă, euforie specifică. Deci acest efect apare doar la persoane care au un tip de resemare şi complex într-o situaţie dată (şi toţi avem aşa ceva de la o limită valorică încolo).

În sinea sa, respectivul (indusul) crede că ce este „dincolo", este „mai presus de limită", de puterile sale, de „condiţia" sa, considerată anterior de netrecut. Fericirea este efectul de conştiinţă dat de depăşirea, surmontarea, printr-un joc al conjuncturii sau oportunitate neaşteptată, a acestui tip de credinţă („complex" / limitare) – care coordonează vibraţia în supramental a Spiritului indusului.

Este un efect creditiv, un efect de variaţie creditivă, dat de un joc al valorilor în mintea individului. Un efect psihologic (de conştiinţă) al unei anumite mişcări, variaţii creditive din cauzal. Ceea ce fizica modernă nu a ajuns să studieze. Mişcări de tip „salt" al unor entităţi (credinţe) într-un spaţiu-timp pe care nu am ajuns să îl cunoaştem.

Mişcarea respectivă, de tip „salt" începe, se instaurează printr-o sugestie internă (informaţie), pe care indusul o captează inconştient, pe diverse căi, de la inductor. Şi care de uneori este transmisă din întâmplare, fără voia lui, sau „din joacă", de inductor. I se transmite mesajul creditiv pe un teren propice că „ar avea şanse" să aibe un partener ca el, situat „dincolo de limită". Sau de multe ori se joacă, şi chiar pe moment simte asta, şi îi tansmite asta „din joacă". Dar tocmai această „joacă" este „sămânţa" care declanşează sugeastia ce începe ulterior să crească.

Este o excitare internă specifică, particulară acestui tip de fenomen, al îndrăgostirii, cu instaurarea ulterioară a unei stări energetice şi de excitare (exaltare) specifică. Noi vedem (percepem) din exterior doar starea, vedem efectele, fără să ştim (percepem) fenomenul intim, subtil-fizic (de fapt „metafizic") care a stat la bază. Vrem nu vrem, trebuie să recunoaştem că la baza îndrăgostirii stă o anumită „metafizică" la care psihologia actuală nu are acces.

Expersia „a-şi dovedi că poate mai mult decât credea că poate" este esenţa creditivă a acestui tip de incitaţie care generează atracţia de acest tip, incitaţia de transcendere a propriei valori limită.

Subconştient încită valoarea celuilalt care se află dincolo de propria limită şi care îi transmite semnale cifrate, tâlcuite (nu directe) că poate fi accească, atinsă dacă vrea...

Acest mesaj cifrat, este „cârliogul de prindere" – i se transmite tâlcuit (nu importă prin ce vorbă sau gest) acest mesaj.

De ce nu orice persoană se poate îndrăgosti de noi ? ...

Se poate transmite la orice persoană aceste semnale cifrate, dar „se prinde" doar acea persoană pentru care noi ne situeăm valoric peste LSV-ul ei propriu – conform sistemului ei de valori. Iar dacă sistemul de valori (mediile sociale) sunt aceleaşi, aceasta înseamnă situare a ei sub limita noastră valorică de accepţie.

Spre deosebire de primele atracţii studiate, acest tip de atracţie (cu depăşire $LSV_{propriu}$) este o experienţă spirituală care produce o modificare a stărilor comune a conştiinţei. Produce atracţie venerativă şi simţire venerativă a celeilalte persoane - o experienţă nouă şi inedită pentru Spirit. Pe traseu, simţirea pentru cealaltă persoană prinde o valenţă nouă: cealaltă persoană este egalată (încet şi pe nesimţite) ca valoare cu Dumnezeu. Inconştient şi involuntar, aceasta persoana iubită este pusă pe acelaşi plan valoric şi în final se identifică cu Fiinţa Supremă. De aceea, atracţia şi dăruirea faţă de cealaltă persoană (inductor, subiect) include un sentiment specific, un sentiment mistic, de închinare, de oferire şi în final de cedare completă a controlului. Lucru care nu se întâmplau în alte atracţii precedente, unde raţiunea şi discernământul rămâneau intacte. În faza matură, de „coacere", de apogeu a atracţiei, apare acest efect, această afectare a raţiunii. Este o experienţă a Spiritului în încarnare.

Se naşte şi un gen de dependenţă, adicţie, înlănţuire, înrobire a unui Spirit, de alt Spirit. Starea specială este caracterizată de: venerare (simţire mistică, transă) + dependenţă + pierderea discernământului (controlului absolut al raţiunii).

Concluzie:

Îndrăgostirea este o atracţie venerativă. La baza ei stă venerarea provocată de transcendere

Etapele apariţiei Forţei de transcendere valorice (F_{TV})

Avem aici următoarele etape (etapele încolţirii, prinderii, apariţiei "flacără" în indus):

1 – transmitere „mesaj inductor";
2 –„Jocul cu focul" şi naşterea $F_{AIPindus}$;
3 –„Jocul cu focul" şi naşterea $F_{TV\ indus}$;
4 – Trăirea simţirii veneratorii şi a transei îndrăgostirii;
5 – Transa extatică finală (îndumnezeirea, „unirea cu Dumnezeu", starea de „*Samadhi*").

Toate cazurile de îndrăgostire (prin F_{TV}) parcurg în mare etapele empirice descrise mai sus. Când ne îndrăgostim, cădem într-un joc imaginativ, devenim victima propriei imaginaţii şi a propriei autosugestionări. Cădem într-o capcană pe care ne-o pregătim („săpăm") cu imaginaţia singuri. Trăirea în imaginaţie ne modifică felul de a simţi, starea de conştiinţă şi ne face să săvârşim fapte nesăbuite, pe care, la trezire (dispariţia stării de conştiinţă modificate) o să le regertăm. Şi o să zicem ce stupizi am fost...

Noţiunile de *„luminiţă, flacără, abandon"* sunt specifice acestui tip de fenomen. Le vom cunoaşte în continuare.

În urma "jocului cu focul" apare autosugestionarea în indus.

Autosugestionarea înseamnă hrănirea energetică cu imaginea luminiţei (vibraţiei noi) induse, a „virusului" creditiv implantat în terenul supramental (creditiv) al Fiinţei. Prin autosugestionare periodică, voluntară sau involuntară, are loc o "udare", creştere şi înflorire a virusului imginativ indus. Scânteia, luminiţa se măreşte şi creşte până devine flacără, persistă (de la caz la caz) şi încinge. Duce la calea fără de întoarcere. Devine la un moment dat foc, vâlvătaie, aprinzând tot, fără putinţă de întoarcere înapoi. Focul a cuprins tot Spiritul, tot mentalul, manevrează, îşi face de cap şi nu mai poate fi stins.

Observaţie:

Luminiţa poate fi ajutată să se implementeze, să crească cu influenţare voită sau nevoită (accidental) din partea inductorului. Unele persoane, cu o oarecare experienţă, ajung să stăpânească, urmărească detaşat şi să vizualizeze cu ochii minţii fenomenul declanşat. Este o putere a minţii, mentalului acestuia, care se obţine prin inteligenţă şi experienţă şi pe cale mentală şi magică. Şi cu raţiunea, dar şi cu al şaselea simţ. Cel al intuiţiei şi rezonanţei. Dorind foarte mult, acesta are capacitatea de a induce imagine vibraţională, luminiţă, şi de a influenţa. Poate urmări şi influenţa şi manevra viitorul între cei doi. Unii au deja această putere, „dar", la modul nativ - dar ea se poate foarte bine dezvolta şi prin experienţă, la modul direct, printr-un fel de *magie* (influenţă astrală şi cauzală). Printr-un proces pe care fizica pe care o ştim noi (ştiinţa) nu îl poate deocamdată explica. În urma unui astfel de fenomen (experiment) şi inductorul evoluează mental, nu doar indusul. De fapt, cu fiecare experienţă de acest gen, puterea sa de a simţi şi influenţa creşte.

Cum se ajunge la atingerea punctului non-retur specific declanşării fenomenului de autosugestie (adicţie, cădere, prindere în transă, starea modificată de conştiinţă).

La un moment dat, prin aceste inducţii, experimente, testări, jocuri de divertisment, se ajunge prin acumulări interne la un punct valoric non-retur (limită energetică), când Spiritul indusului cedează controlul forţelor nou apărute care îl acaparează. Este o lege a acumulărilor cantitative aici. Acumulările cantitative duc la saltul calitativ. Spiritul indusului cedează controlului conştiinţei, prin acumulări cantitative generate de consum (hrănire internă cu imagine astrală). Cum se zice în popor... „cade în plasă"!...Cedează controlul forţelor interne nou apărute şi nu nu se mai poate elibera, nu mai poate ieşi, devenind prizonierul lor. Nu se mai poate întoarce la faza iniţială de independenţă şi autocontrol al mişcării Spiritului. Apar în el noi forţe (cerinţe) care îl mistuiesc şi nu se mai poate controla jocului lor. Este ceea ce unii numesc „aprinderea" Spiritului.

Acesta este fenomenul psihologic (*metafizic*) al îndrăgostirii. Misterul „prinderii", naşterii Forţei de transcendere fără control al acesteia. Este o atracţie venerativă, un joc al aprinderii, căderii şi cedării controlului Spiritului efectului acestei forţe.

Misterul transei de acest gen sunt trei (sub)fenomene:

a) - încălzirea terenului;

b) - naşterea forţei de transcendere (venerare, idolizare) (transa);

c) - căderea, abandonul conştiinţei (subordonarea voinţei celuilalt, fără control logic).

Spiritul indusului la început, până la un moment dat are puterea de a se opune şi de a spune „nu". Funcţie de o sumedenie de factori care ţin şi de partea nativă, şi de experienţă. Şi de voinţa indusului de a trăi o astfel de experienţă. La un moment dat este pus în situaţia să aleagă, să decidă dacă să meargă mai departe, să se implice sau nu. Se lasă la modul voit „dus" (de val), după care opunerea se face din ce în ce mai greu, până nu i se mai poate opune.

Există un moment decizional de cumpănă. Propriei conştiinţe i se pune întrebarea dacă să continue de a se juca, de a risca, de a se aventura, cu consecinţele necontrolabile de rigoare. Indusul, indiferent de consecinţe, vrea să trăiască acel gen de experienţă.

La un moment dat Sinele său intern este întrebat (de către EU şi terminaţiile sale) dacă să meargă mai departe sau nu. Să rişte o implicare a emoţionalului, a inimii sau nu. Este un moment de balanţă cu mari implicaţii. Aici este un moment de „hiatus" al jocului conştiinţei, al Liberului arbitru al Fiinţei. Se poate retrage sau nu „din joc" şi să rămână totul în amintire ca un amuzament, joc de societate. Un om matur şi cu experienţă, care a mai avut o experienţă negativă de acest gen în trecut (în urma căreia a suferit), se retrage sau ia mai greu hotărârea. Un copil sau adolescent neexperimentat, care idolizează (prin mediul cultural) ideea de a trăi o astfel de experienţă, sare fără să gândească, se aruncă cu capul înainte. Depinde şi de substrat, spiritul mai aventuros sau mai puţin aventuros al persoanei, caracterul mai calculat şi mai rezervat al acestuia. La unii le place şi adoră riscul, aventura, alţii sunt foarte calculaţi, adoră certitudinea. Sau au un spirit oscilant. Au momente când le place riscul, aventura, sunt mai predispuşi spre aşa ceva, altele invers. Şi omul matur poate hotărî dacă să meargă înainte, cunoscând consecinţele riscului şi adoptându-le cu un grad de aventură calculat. În cazul acesta este alegerea lui conştientă.

Considerăm cazul când conştiinţa (Liberul arbitru, Sinele) hotăreşte situaţia de a-şi asuma toate riscurile şi de a merge înainte.

Apare un moment când Spiritul îşi zice „fie ce-o fi, vreau să trăiesc această experienţă". Nu îi mai pasă dacă în final va suferi sau nu, şi merge înainte „Fie ce-o fi"!...Este momentul „clic" –ului, al acceptării aventurii, a experienţei noi al mersului până la capăt.

Este momentul când Spiritul cedează – „se lasă dus"! Altfel spus „*sedus*"... Prin aceste cuvinte se exprimă de fapt „căderea", lăsarea în voia valului, cedarea, abandonul. Abandonul, în voia curentului, de care este prins, de care a fost captat, prin acea firavă şi nevinovată luminiţă iniţială, flacără.

Din momentul acceptării riscului, el continuă „să se îmbete cu imagini", cu energia exotică a acestora... Transa nouă şi exotică creşte. Până când urmează, imprevizibil şi neanunţat, al doilea „clic" (salt). Intrarea în faza non-retur a autosugestiei şi implicit a cea a consumului necontrolat de drog (astral). Şi cu paşi repezi se merge spre al treilea „clic" (salt) când apare transa comportamentală, judecata delirantă şi fără nici o noimă. Subiectul nu mai ştie ce face, nu mai este lucid de faptele sale şi de consecinţe. Idolizează, preaslăveşte şi face tot ce îi spune şi dictează inductorul. Dacă îi spune să se arunce în foc, o face. Este faza finală când nu mai poate controla raţiunea, deciziile.

Se îndrăgosteşte cu precădere Fiinţa care are în sânge spirit de „jucător" sau „explorator". Căreia îi place, adoră jocul, riscul, aventura. Ea poate fi prinsă şi fără a avea aceste înclinaţii, dar mult mai greu şi în timp. Se trezeşte mai greu incitaţia.

Indusul în prima fază simte focul şi adoră (sau nu) să „se joace cu focul"... Deoarece are spirit de jucător şi are curiozitatea „de copil al naturii" pentru acest „gen de joc". Pentru acest gen de chemare şi acest gen de transă. Pentru jocuri „nevinovate" în general. Sau pe care le consideră el nevinovate din naivitate sau lipsă de experienţă. De aceea, sunt mai uşor prinse (în „laţ") aceste persoane cu spirit de aventură sau spirit de copil. Unii o au mai puţin, alţii mai mult dezvoltată. Fără aceasta nu merge, declanşarea producţiei imaginative şi căderea în autosugestie avansează încet şi foarte greu. Deşi până la urmă, tot se produce (persoanele care consumă alcool, până la urmă tot „cad" în transă). Persoana fără spirit de aventură / copil stă deficitar cu producţia imaginativă cade mai greu (deşi fără imaginaţie nu există). Deci nu are „cu ce să aprindă focul", să facă să crească „luminiţa" internă apărută subtil la orizont.. În extrema cealaltă, persoanele cu spirit artistic au atomat imaginaţie în

exces şi le place să se joace cu luminiţa (exotică), să îi probeze efectele, să se complacă în ea. Nu numai când este vorba de dragoste, ci şi de alte domenii în general. Este supusă, are afinitate pentru MPC *Tripura Sundari*. Spiritele artistice au automat spirit de copil. Spiritul de copil face parte din visare şi din creaţie. De aceea, acestea se îndrăgostesc frecvent şi foarte uşor (din aproape orice...). Şi mereu pe altă gamă.

Indusul se joacă cu imaginile interne ce se nasc în el (la început fără să le cheme) şi simte o „plăcere" deosebită din asta. Apoi, după ce prinde gustul, vrea să probeze, să încerce..."cum ar fi dacă"...etc, până „se prinde" în plasa lor şi nu mai poate ieşi. Neavând experienţă în aşa ceva, nu cunoaşte şi nu simte care este limita până la care nu mai poate da înapoi, şi de aceea o depăşeşte fără să îşi dea seama (de acel moment). O face fără să îşi dea seama, involuntar. A doua oară va ştii... sau, poate nici a doua oară. Ăsta este farmecul vieţii. Dar asta presupune altă experienţă. Şi mereu este „ceva în genul primeia, dar mereu altfel". Lucrurile nu merg aici ca în matematică. Da şi nu îşi fac jocul în acelaşi timp şi dezvoltarea, maturizarea se face în timp, dar pe nevăzute şi pe altă linie. Încă odată, acesta este farmecul vieţii. Pentru asta venim - să savurăm acest gen de transă, şi oricât de mult am învăţa, niciodată să nu ştim tot şi mereu să mai avem ceva de învăţat. Spiritul cade în acest câmp de forţe invizibil indus de imagini şi aşa este captat. Aşa ajunge să trăiască acest gen de transă şi să se îndrăgostească.

Trăirea „simţirii veneratorii" şi a „transei îndrăgostirii"

În toate cazurile întâlnite în practică, iubirea (îndrăgostirea) are la bază un sentiment cu substrat religios, şi anume credinţa aparte, specială în altă persoană, „zeificarea" acesteia. Considerarea acestuia ca fiind o „zeitate", un fel de ...Dumnezeu. Dacă nu „un Dumnezeul al Naturii", cel puţin „un Dumnezeul al său", al Eului şi Sinelui propriu. Adică persoana iubită este simţită ca un Zeu. Iubirea, îndrăgostirea înseamnă atingerea acestui tip special de simţire. Altfel nu putem vorbi de iubire veritabilă. Atracţia de acest tip faţă de altă persoană, este un program de simţire (PIS) pe care îl avem toţi inconştient, preluat ca şablon prin proces cultural de la societate. Iubirea, îndrăgostirea este o formă de manifestare (materializare) aparte a acestui program mistic (PIS) format în noi prin proces cultural.

Esenţa, identitatea şi specificul iubirii adictive constă în credinţa (*simţirea*) transfiguratoare mistico-venerativă, ce însoţeşte atracţia faţă de altă persoană. Dacă nu există acest sentiment de zeificare, nu este iubire (îndrăgostire) adevărată. Când dispare (se volatilizează) acest sentiment mistic, a dispărut iubirea (simţirea specială, exotică). Care poate să nu aibă nimic de a face cu sexualitatea – este o hipnoză (autohipnoză) - dar ea îşi face jocul, se manifestă pe terenul sexualităţii. Înlănţuirea (prinderea) de acest fel este un joc al Egoului subconştient. El se află acolo, în substratul iubirii (deşi mulţi nu o recunosc), are o fizică a sa specifică, legile specifice „de prindere" (la hipnoză) şi dă efectele sale specifice de transă. Forme de transă care apar sunt: *zeificarea, idolizarea, închinarea şi „dăruirea inimii"* (dusă până la sacrificiul de Sine, sacrificiul suprem...).

Iubirea adictivă este un fenomen ce se petrece şi îşi are rădăcinile în spaţiul cauzal al Fiinţei încarnate. Pe care nu îl putem simţi direct cum se petrece şi implantează, ci îi conştientizăm doar parţial evoluţia şi efectele.

Îndrăgostirea (iubirea adictivă) este un fenomen psihologic aparte. Este o vrajă, o hipnoză de influenţare, înlănţuire şi înrobire, cu sau fără cererea acceptului celeilalte persoane. Asta datorită credinţei interne care apare la acel moment, că celălalt este „zeul său"... Celălalt este simţit ca o fiinţă superioară ca valoare. Ca un „zeu", un „stăpân absolut" care îi poate cere orice. Datorită transei, fericirea „zeului" este şi fericirea proprie, indusul se simte făcând parte din corpul acestuia, ca o prelungire a sa exterioară... I se oferă „inima",

esenţa Fiinţei sale împreună cu ambalajul (corpul), fără a se cere nimic în schimb, decât aprecierea şi „graţia" acestuia. Se doreşte interior unirea şi fuziunea cu Dumnezeul absolut prin „inima" (zeitatea) acestuia. Prin Zeitatea din interiorul iubitului se simte o astfel de poartă magică spre divinitate. Când dispare această simţire a „porţii".. dispare şi iubirea. Relaţia, chiar dacă se reface, nu mai este iubire ca înainte, ci altceva...

Iubirea adictivă, simţirea mistico-veneratorie nu se amestecă cu pasiunea sexuală, care este tot o atracţie, dar cu alte legi. Este alt gen de vibraţie. De obicei ele se alternează eventual una pe alta. Când este una, nu este alta. Sau se cade dintr-una în alta alternativ, cu aceiaşi persoană.

La momentul în care preocuparea pentru sexul celuilalt devine principala ţintă şi principalul obiectiv al întâlnirii, este semn că iubirea şi vraja mistică iniţială au dispărut, s-au volatilizat... Semn că indusul a intrat în faza nemagică, de consum. E semn că treptat magia iniţială a dispărut şi legătura se apropie din ce în ce mai mult de o „relaţie de schimb" (întreţinere prin hrănire eterică)... Condusă de legile raţionalului „cât dau şi cât primesc în schimb". Când eşti îndrăgostit de o persoană poţi să nu o doreşti deloc erotic iar dacă ea îţi propune şi îţi oferă corpul ei, să îţi fie frică şi să o refuzi. Aceasta este cu adevărat iubirea. Când iubeşti cu adevărat, îţi este frică de ea şi te închini ei. Dorinţa ei este lege pentru tine...

Fuziunea Spiritului cu *Absolutul* (Fiinţa Mistică a Creatorului, Fiinţa Supremă).
Extazul mistic, starea de *Samadhi*, unirea cu Trinitatea Supremă / unirea cu Dumnezeu
Călătoria Spiritului în afara corpului. Fericirea transfiguratoare extatică. Starea finală de transă samadhică.

Este faza extatică a îndrăgostirii, simţirii veneratorii. Este finalul ei. Înseamnă saltul spiritelor celor doi în dimensiunea cosmică unde se întâlnesc cu *Diviniatea* (Creatorul). Trupurile celor doi rămânând nemişcate la sol. Este o „dedublare", o materializare pe alt plan, unde are loc o întâlnire cu Zeitatea guvernantă a Universului.

Sentimentul de transă extatică final este un tip special de evoluţie şi finalizare a fenomenului de atracţie (a îndrăgostirii). Ea se produce doar în timpul satelizării reciproce, şi anume în timpul, momentul în care energia excitatorie acumulată (prin satelizare) atinge un anumit maxim. Este o dedublare conştientă pe plan cosmic, cu întâlnirea (rezonarea) cu Creatorul. Sentimentul final are definiţii diferite, deoarece are proiecţii şi vizualizări pe diferite planuri.

Prin unire cu *Fiinţa Creatorului*, se transcend astfel o sumendenie de încarnări şi reîncarnări, ciclul se scuretază. Salt mistic care în ezoterismul hindus, este numit *Samadhi*. Intensitatea sentimentului este aşa de mare, încât, la atingerea unor anumite acumulări cantitative (de excitaţie pozitivă), cei doi se dedublează spontan (visul intern) şi efectuează Uniunea cu divinitatea Supremă. Cei doi accesează prin salt spiritual un alt tip de realitate. O dimensiune specială, o altă dimensiune...

Realizarea iubirii la cotele ei maxime, trebuie să se finalizeze cu această fuziune cosmică. Aşa spun Vedele (Tantra Yoga). Care este în final misterul ei, şi al vieţii în general. Scopul încarnării (vieţii) este trăirea acestei fuziuni cu *Divinul*, din starea de Spirit încarcerat în fizic.

Concluzii

Fiinţa introduce prin câmpul cauzal un nou tip de „distanţă" în Natură – cea valorică. Ea nu poate fi detectată fizic, deoarece există pe „un alt plan" decât cel fizic. Ea poate fi accesată şi manipulată doar valoric. La care, deocamdată nu avem acces. Ca urmare, nu putem decât

postula că există un nou gen de spaţialitate, care nu poate fi detectată fizic (existenţa corpurilor subtile nu poate fi demonstrată, decât postulată).

Acest tip de *distanţă* există şi poate fi accesată intern, datorită corpului creditiv / cauzal / supramental al Fiinţei - simţului valoric, al inimii spirituale, capacităţii de simţire / vibraţie pe această linie. Principalul rol al corpului supramental este simţirea valorii. Valoarea este caracteristica Universului pentru care el, corpul supramental apare. El este de fapt organul de simţ, nevăzut, cu care percepem, simţim „valoarea" obiectelor din jur. Automat şi a noastră în raport cu ele. Aşa cum cu ochiii le vedem, cu acest corp subtil simţim valoarea, vibrăm la această caracteristică. Automat se induce (asociază) o nouă dimensiune ascunsă în Fiinţă. Nu există Fiinţă în Natură să nu aibă acest corp subtil (organ de simţ).

Există totodată şi mase şi energii legate de acest tip de „distanţă", şi ca urmare intensităţi ale atracţiei Fiinţei legate de acest tip de distanţă valorică. Simţul de acest tip (valoric) crează în mediul fizic (nevaloric) mişcări spaţiale care nu pot fi explicate prin fizica clasică.

Efectul final al îndrăgostirii este „starea de conştiinţă modificată" (*realitatea Shiva specifică*) şi trăirea prin transfigurare a sării de *Samadhi* (unirea cu Fiinţa Supremă).

Unii identifică iubirea cu un simplu proces de autosugestie. Este o afirmaţie parţial corectă, dar nu este şi suficientă. Autosugestia nu apare din întâmplare, ci este rodul unui algoritm, al unui mecanism fizic şi a unei legi ascunse ce se petrece la nivel eteric-astral-cauzal. Autosugeatia este doar o parte a procesului, mecanismului ascuns al îndrăgostirii, o etapă a acesteia. Autosugestia nu apare în orice condiţii, că vrem noi, ci are legitatea ei ascunsă de apariţie (sau cel puţin aşa credem). A cărei înţelegere şi vizualizare înseamnă de fapt pătrunderea şi înţelegerea esenţei fenomenului. Îndrăgostirea (sentimentul) este doar o fază a fenomenului – este finalul, este „fructul".

În literatura de specialitate apar o sumnedenie se alte exprimări, toate veridice în felul lor (în acel context)

- iubirea este autosugestie;
- iubirea este o simţire veneratorie (divinizatorie);
- iubirea este o credinţă, un mod specific de a crede şi simţi pe celălalt şi realitatea din jur;
- iubirea este o dependenţă (marcată de fenomenul *„căderii"* , satelizării);
- iubirea este un sentiment cu pierderea controlului şi a judecăţii lucide;
- iubirea este o formă de abandon, salt creditiv, risc, aventură pasională (gen „fie ce-o fi ").

Ele par a fi definiţii complete, acoperitoare, dar nu sunt decât o parte, o faţetă a fenomenului. Vizibilă în şi din acel context. Toate aspectele anterioare sesizate legate de iubire (îndrăgostire) sunt adevărate, dar sunt totuşi aspecte parţiale. Nu includ toate aspectele şi faţetele fenomenului.

Îndrăgostirea, iubirea (apariţia de F_{TV} şi D_A) poate introduce o direcţie nouă de credinţă în viaţă (cu VCM nou) sau poate apare pe setul vechi de direcţii, fără a întroduce o direcţie de simţire şi credinţă nouă (VCM rămâne acelaşi).

Îndrăgostirea cu naşterea unui crez valoric nou în celălalt

Presupune naşterea în corpul valoric a unei forţe noi cu direcţie nouă de tindere, complet diferită de cele existente. A unui VCM nou, diferit de cel existent anterior.

Aceasta presupune o schimbare a personalităţii individului. O forţă pe care fizica actuală a vremurilor noastre nu o poate încă explora. Nici măcar recunoaşte. Dar ea este esenţa misterului dragostei (îndrăgostirii). Cum nici pe vremuri, cu secole în urmă, nu toţi

susţineau că Pământul este rotund şi că se poate ajunge pe mare în extrema cealaltă, de răsărit (India şi China).

Dacă nu vorbim de aceste lucruri fizic, în limbaj fizic, vorbim de ele obligatoriu în limbaj spiritual, metaforic. Forţa de atracţie de acest tip este ceea ce numim metaforic „flacără spirituală" sau „flacără creditivă". Nu apare ca un simplu crez la grămadă cu altele, ci ca un crez cu venerare, idolizare, care dă efecte de simţire specifice, o transă şi un extaz anume la atingerea fizică. Şi în final, cu sau fără autosugestionare, poate duce la ceea ce hinduşii numesc „Samadhi" sau „unirea cu Dumnezeu".

Necunoaşterea se manifestă nu doar în ceea ce priveşte apariţia. Necunoaşterea este nu doar în cum apare, ci şi în ceea ce priveşte menţinerea. Nu se ştie nici cum poate fi această simţire menţinută, acest crez intern care dă efecte speciale menţinut. Tot datorită necunoaşterii esenţei fenomenului atracţiei de acest tip la nivel fundamantal, fizic (a metafizicii corpurilor subtile). Aşa că noi venim în viaţa aceasta la nivel fizic, dar suntem în ceea ce priveşte dragostea, fenomenul magiei îndrăgostirii, doar simplii actori. Jucăm "după cum ni se cântă".

Tratatul nostru rezolvă oarecum misterul problemei. Într-o oarecare măsură, dar nu total. Simţirea mistică apare doar când „cel de dincolo" (de $LSV_{propriu}$) transmite semnale care se pot traduce de „cel implicat" (indus) prin „speranţă". Speranţă de transcendere. Nu vom intra aici în detalii, deoarece asta ar însemna să repetăm tot ce am tratat amplu mai sus. Speranţa este de fapt o „credinţă" în posibilitatea de a reuşi. Dar nu credinţă apărută oricând şi în orice împrejurare. Ci apărută pe fondul, fundalul altei credinţe specifice, a credinţei (depresiei) de „a nu reuşi". De aceea, la unii imprimată „apare" / „prinde"... pe alţii îi lasă indiferenţi, ba chiar apare reacţia contrarie negativă („jignire", „ofensă"... etc.). Doar imprimată cu măiestrie pe acest fond, ea generează autosugestia care duce la simţire venerativă şi oferire fără condiţii: simţire magică, simţire veneratorie, pierdere a capului, abandon.... Ceea ce numim în limbaj consacrat „îndrăgostire".

Aceasta este metafizica ascunsă a fenomenului. Această metafizică spirituală naşte (generează) noua simţire în noi. Nu este o *chimie* a atomilor materiali, ci a credinţelor. A modurilor de a crede ce există în noi. Ce le-am avut în noi. De aceea, îndrăgostirea este selectivă, funcţie de „bagajul de credinţe" (de fond) a celui ce recepţionează. Credinţa este cum ar veni, *atomul cauzal*. Dar nu ştim noi prea bine acea fizică, ce se petrece în noi la acel nivel. Ea există şi are legile ei. Omul o va accesa, când va avea puterea să renunţe la materialism (care consideră că psihologia este o fizică aparte, cu legi clasice)

Totul constă în inducţia speranţei, felului nou de a crede, vibra, implantarea speranţei, energiei creditive - pe un teren în care această speranţă, (posibilitate, ipoteză) era considerată imposibilă. Nici nu se gândea la ea, era scoasă din calcul. Adică pe un anumit teren creditiv (de disperare) pe care trebuie să îl aibă iniţial în fundament (grund, teren creditiv) indusul. Dacă nu îl are, nu se implementează, nu apare vectorul (flacăra, credinţa nouă .. „viaţa" nouă). Cel puţin nu de la acel „actor social" (persoană cu o multiple dotări).
Implantarea speranţei, pe un anume fond propice, naşte simţirea veneratorie – îndrăgostirea. În timp ea creşte, se dezvoltă şi naşte un gen de transă.

Îndrăgostirea înseamnă de fapt vederea, simţirea lui Dumnezeu în şi prin celălalt. Venerarea zeităţii întregii Naturi, pe care „crezi" la acel moment că există în celălalt. De aceea, ea este „un fel de a crede", un fel de a simţi (credinţă care are propria ei mişcare în timp, de la caz la caz).

Iubirea fără „Forţă de transcendere / F_{TV}" (venerare şi idolizare în spaţiul supramental), nu este iubire autentică, este o simplă atracţie, afecţiune, cel mult o pasiune. Cea din cazul „$F_{inotatie}$" (v. studiul F_{AIP}), bazată pe Ego, dorinţa de câştig, nu este iubire ci „pasiune". Ea are

la bază excitaţia (incitaţia) gen „ambiţie, câştig". Care este o „prindere", o „adicţie", dar în esenţă nu este „iubire". Iubirea este atunci când ai şi sentimente materne şi de pură dăruire (fără a cere ceva în schimb). Fără dorinţa de „a etapa" în ochii altora, sau „în proprii tăi ochi". Fără a urmări o „glorificare" din partea altora, sau proprie „autoglorificare".

Îndrăgostirea pură înseamnă atracţie venerativă, idolizare. Ca o închinare la un „zeu / zeiţă". Actul sexual bazat doar pe sex (satisfacere apetit sexual) este un simplu masaj cu binefacere fiziologică (orgasm şi plăcere). Dacă este şi atracţie estetică, este mai mult decât un simplu masaj. Se beneficiază şi se fac schimb între cei doi şi de energii astral-cauzale superioare, dar totuşi, fără declanşarea transfigurării, venerării, zeificării, închinării. Îţi place de el, îţi vine să-l săruţi, dar nu îl consideri „o zeitate, o minune", o apariţie a unui „trimis a lui Dumnezeu" în viaţa ta.

Simţirea venerativă (iubirea), dacă există, este cea care dă autenticitatea şi are puterea de a „aprinde". Venerarea, simţirea ca „zeu" (sau prelungire a acestuia) este „flacăra" care are putere de a intra până în străfundurile cele mai dosite ale sufletului ei (unde nici ea nu poate intra) şi de „a aprinde". Când dispare venerarea, transfigurarea, dispare de fapt iubirea. Iubirea, magia, constă tocmai în această venerare, divinizare, simţire a celuilalt ca zeitate, ca supranatural.

Concluzie

Atracţia iubirii nu este una gravitaţională, nu este una electromagnetică, ci una diferită de ambele. Este o a treia atracţie - este una „valorică". Ce nu se studiază la fizică. Ca urmare, ea include un nou tip de „sarcină" – o sarcină a Fiinţei, specifică viului, specifică spaţiului supramental (cauzal). Nedetectabilă cu mijloace fizice, cel puţin nu cele pe care le avem deocamdată. Ea este valoarea, simţirea valorii, credinţa într-o valoare, energia credinţei, credinţa respectivă ca natură (energie).

Elementul cheie care pune în funcţiune mecanismul este sugestia – speranţa, ideea de accesibilitate a ceva de dincolo de propria limită valorică (iniţială) a indusului (LSV_1).

Orice poveste de dragoste începe cu implantarea, de obicei inconştientă şi involuntară a unei sugestii (luminiţe). Dar nu de la oricine. Aici este toată enigma. De ce de la unii da, de la alţii nu ? Care este metafizica intimă a fenomenului ?... Reuşita acestei acţiuni generează starea de transă de conştiinţă, numită de îndrăgostit *fericire*. Cel puţin aşa şi-o închipuie cel ce o trăieşte. Şi ceea ce crede el că trăieşte, pentru el, aia este adevărul. Dacă el se crede fericit, atunci el „este fericit"!... Dacă a suferit anterior de o frustrare, complex, o autoslăvire, atunci sentimentul de elogiere şi glorificare a propriului Eu şi etapare a acestuia în faţa societăţii per ansamblu (care anterior l-a marginalizat) îi dă senzaţia numită de el fericire. Deoarece a realizat ceva ce credea că nu se poate sau că nu s-ar mai putea vreodată realiza. Deoarece este mai presus de condiţia sa, pe care o considera nedepăşibilă.

Determinismul probabilistic al fenomenului atracţiei

Cel mai enigmatic lucru al întregii filozofii a atracţiei este determinismul răspunsului. Aici se manifestă şi finitatea şi infinitatea Universului. Răspunsul Fiinţei ascunde misterul filozofic, dacă există un astfel de determinism sau nu. În ce măsură există sau nu există, în ce măsură este ceva real sau este o provocare, o ficţiune a minţii. Aceasta presupune pătrunderea în esenţă a misterului atracţiei, a metafizicii specifice şi a întregului ezoterism al

acesteia. Avem în multe privinţe un paralelism cu mecanica cuantică. Noţiunile de "corpuscul-undă" şi de "*traiectorie*" se regăsesc în aceiaşi contradicţie şi stranietate logică.

Analogie:

Cum nici în mecanica cuantică nu există *traiectorie* în sens clasic, nici în psihologia relaţionistă nu există *formulă de calcul* a răspunsului celuilalt. Formula (determinismul ei) în acest caz este analogul traiectoriei din mecanica cuantică adică *o expresie fără sens*. În ambele cazuri (domenii) se lucrează nu cu legi, formule matematice, ci cu "probabilităţi".

Şi aceasta nu din motive tehnologice, care ţin de factorul uman, ci din motive teoretice, legate de natură. De proiectul şi arhitectura acesteia. Deoarece „Natura" (Dumnezeu / Cel de Sus) nu o permite. Aşa a făcut El lumea ca în acest domeniu, expresia de acest gen să fie o simplă extindere din alte domenii, o operaţie fără sens. Pătrunderea teoretică în acest domeniu este îngrădită prin legi limitative a înaintării logice (sumative, binare, deterministe).

Există apropiere convergentă matematică, deterministă, de o astfel de cunoaştere (absolută), dar nu există "*atingere*". Este ca în cazul unei "*limite de şir*" matematic. Limita există (ca viziune subiectivă) , dar nu poate fi atinsă. Un astfel de determinism absolut devine o limită a cunoaşterii omului pe această linie, a fenomenului atracţiei. Atingerea limitei nu poate fi realizată în final, oricât de mult ar progresa cunoaşterea umană (matematică, deterministă).

Logica trinitară privind soluţia finală

Presupune *existenţa lui "Da şi Nu" în acelaşi timp*, într-un joc continuu. Cunoaşterea unei formulei comune (universale) şi utilizarea ei ca instrument de lucru şi de aplicant şi de "obiect", duce la fluctuaţia, schimbarea continuă a parametrilor celor doi, şi ca urmare la imposibilitatea utilizării ei.

Interpretare:

Dimensiunea uniaxială a timpului, din formulele de acest gen nu permite existenţa şi aplicarea simultană a unei formule (aceiaşi gen de formule), în ambele sensuri. Deci o astfel de formulă chiar dacă se descoperă şi se ajunge la ea, este valabilă doar cât timp este cunoscută şi aplicată doar de o singură parte. Dacă este cunoscută şi aplicată de ambele părţi, ea devine "fără sens" (se autodizolvă, nu mai produce efecte).

Aceasta ar fi o consecinţă a fenomenului binar de înţelegere. Necunoaşterea constă nu datorită consecinţei, ci datorită esenţei. Fenomenul are în esenţa sa două aspecte complementare: determinism şi indeterminism. Nu unul, cum am crede la prima vedere. Niciunul nu poate fi eliminat. Imposibilitatea este deci teoretică, datorită esenţei, datorită unei particularităţi a fenomenului, ce nu se regăseşte la fenomenele macro, ci doar în domeniul particulelor subatomice, a fi zicii cuantice.

Nu poate exista formulă, deoarece formula apare pe parcurs. Formula este un specific al interacţiunii respective, apare şi dispare odată cu ea. Ea se descoperă (intuieşte) de cei în cauză şi "câştigă" cel ce o descoperă primul (şi o utilizează cu pricepere).

Genul specific de infinit ("infinitul" specific zeiţei Tripura Sundari, patroana atracţiei)

Această situaţie (imposibil de înţeles logic) înseamnă de fapt un gen de infinit specific energiei domeniului *Tripurei Sundari*. Este un infinit care intervine în cunoaştere, şi care nu permite "atingerea" unei astfel de determinism absolut în cunoaştere. Este genul de infinit specific domeniului atracţiei umane, al *Tripurei Sundari* sau... genul de infinit al "formulei" (dacă ne place mai mult exprimarea). Vom numi acest gen de infinit – infinitul specific *Tripurei Sundari*, energiei, zeiţei patroană a domeniului. Nu este un infinit spaţio-temporal, ci un infinit "calitativ", cognitiv, legat de logică. De simţul omului pentru o anumită logică. Noi nu putem simţi clar decât pe o logică determinist-binară. Intervine aici un infinit al varietăţii, pentru care nu avem simţuri formate. Dar ne lovim cu consecinţele (macro) ale lui. Personajele sunt la fiecare experienţă veşnic noi, dar în acelaşi timp sunt şi mereu aceleaşi. Pentru interferenţa acestora nu există formulă matematică care să permită atingerea limitei cognitive. Este, dacă vrem, echivalentul afirmaţiei din mecanica cuantică, când spunem că acolo "corpusculul se mişcă, dar nu are traiectorie".

Este o proiecţie a mecanicii cuantice pe acest domeniu al atracţiei psihologice. O aplicare, manifestare a ei la altă scară diferită de cea a particulelor elementare. Irepetabilitatea, noutatea, varietatea merg mână în mână cu conservarea, existenţa unor genuri şi categorii ce ţin de aspectul de determinism (formulă). Ambele nu trebuiesc nici absolutizate, nici ignorate (aici este toată "arta"). Experienţa, repetabilul şi noul, creativitatea, inteligenţa merg mână în mână. În fiecare individ trăieşte şi repetabilitatea (generalul), şi nerepetabilitatea (unicitatea, noul, neîncadrarea în formulă). Ambele aspecte coexistă – conlucrează - deşi sunt logic aspecte contrarii. Formele noi pe care ni le revelează Natura sunt în aceleaşi timp şi încadrabile în genuri, categorii - şi neîncadrabile în genuri, categorii, fiind unice şi irepetabile. Prin aceasta se relevă (proiectează) în acest domeniu aspectul de "undă şi corpuscul" de la nivel cuantic. Aspectul de finit, cu cel de infinit. De mecanic (calculabil), cu cel de nemecanic (necalculabil, intuiţionist).

Greşeala o facem când încercăm să reducem, absolutizăm totul la gen, categorie, formulă, ignorând unicitatea noul, irepetabilitatea, imprevizibilul. Manifestări ale caracterului de infinit. Ignorăm că Fiinţa are şi infinit interior şi o considerăm un gen de maşină. Infinit şi în ceea ce priveşte persoana, în ceea ce priveşte conjunctura. Ambele de fapt concură, se împletesc.

Această coexistenţă şi simultaneitate a contrariilor face parte de fapt din frumuseţea Naturii. În cazul acesta, din magia şi inefabilul Tripurei Sundari, patroana energetică a domeniului. Această complexitate, coexistenţă a contrariilor este creaţia lui Dumnezeu, prin "jocul" (dansul) energiei, zeiţei Tripura Sundarii. "Actorii" sunt mereu aceiaşi, încadrabili în formulă, gen, dar şi mereu alţii, neîncadrabili în formulă, gen. Există infinitate în cadrul genului, altfel spus, infinitate în cadrul formulei (găsite). Ca urmare, formulă curată, găsibilă la rece, doar prin calcul, nu va exista niciodată. Aspectul de repetabil şi irepetabil se relevă tot timpul într-un "dans" continuu. Generalul coexistă cu unicului şi invers – neputând fi separabili unii de alţii. Aceasta înseamnă *mecanica cuantică* extinsă în domeniul psihologiei.

Dacă nu înţelegem acest tip de infinit calitativ, în profunzimea sa, nu înţelegem esenţa profundă a domeniului atracţiei. Misterul existenţei şi nonxistenţei formulei pure. Formula există şi nu există în acelaşi timp. Este un altfel de a zice că "manifestarea de acest gen nu are sens". Nu trebuie să înţelegem (logic, clar) acest lucru, decât să îl acceptăm, să ne acomodăm cu ideea. Să o admirăm şi să rezonăm cu ea. Cu acest tip de aspect al Naturii. El trebuie să ne producă o veşnică admiraţie şi revelare interioară. Cum am acceptat în final şi caracterul de undă şi corpuscul, aşa vom accepta şi aici caracterul de "formulă şi infinitate" legat de acest fenomen al atracţiei.

Linia orizontului specifică (determinismului absolut)

Natura face în aşa fel, încât lucrurile de acest tip să nu se poată cunoaşte absolut de nimeni, "până la capăt", la modul determinist. Să existe mereu ceva de cercetat, explorat, şi să nu existe niciodată "capăt absolut" al cunoaşterii matematice, detetministe. Nici al celei intuiţioniste, indeterministe. Ele sunt complementare. Ceea ce nu se poate cunoaşte cu matematica, se completează cu intuiţia (sau nici cu aceasta). Matematica (calculul) şi intuiţia coexistă aici complementar şi indeterminist. Determinismul se întrezăreşte mereu, ca "linie a orizontului", dar el nu există la modul absolut. Deşi îl vedem, determinismul absolut nu există ca realitate. Este mereu o linie a orizontului în acest domeniu, dar el nu există real, ci este o iluzie a vederii interioare (a minţii) – el există doar în mintea noastră. Este doar o iluzie a privirii interioare mentale spre acest domeniu al atracţiei – şi în general a determinării acţiunii viitoare a unei fiinţe umane.

Traiectoria fără traiectorie (*formula fără formulă*)

Există o formulă, ecuaţie calitativă, orientativă, aproximativă - care nu permite însă atingerea unei cunoaşteri absolute. Parţial rod a gândirii raţionale, parţial rod al simţirii intuiţioniste. Apare aici nu un răspuns cum este *funcţia de undă* în mecanica cuantică. Răspunsul exclusivist "ori Da, ori Nu" pică. Răspunsul corect este „Da şi Nu" simultan. Sau cum zic fizicienii "fără sens". Adică, al treilea tip de răspuns, neîncadrabil în primele două. Nu îl putem înţelege, trăi raţional, la modul binar, cu o logică binară. Ambele sunt susţinute, justificate, demonstrate, ambele afirmaţii contrare sunt valabile.

Lumea atracţiei este o lume, parte a Naturii (gen de fizică), unde răspunsul nu mai este binar, ci terţiar. Există "un al treilea". Ce este mai straniu pentru noi este că Natura are şi astfel de zone (domenii de variaţie, mişcare). Noi nu putem înţelege o astfel de fizică (tip de existenţă), o astfel de realitate cu trei variante de răspuns. Nu avem organe de simţ pentru acest tip de vibraţie. Nu suntem dotaţi cu astfel de organe de simţ, deşi interferăm permanent cu astfel de domenii.

Pentru al treilea tip de adevăr posibil (cel "fără sens"), nu avem simţ. Nu putem vibra, rezona cu el. Deşi el există.

„Pisica lui Schrödinger" (analogie)

În acest tip de relaţie, Univers vibraţional, timpul se scurge altfel, are mai multe dimensiuni (nu ştim câte). Este vorba aici de domeniul zeiţei Kali (zeiţa timpului). Facem acum primii paşi spre a înţelege o astfel de realitate. Dar suntem mici copii pentru aşa ceva. Aici suntem într-o realitate în care este valabil experimentul cu "*pisica lui Schrödinger*" – care poate fi şi vie şi moartă în acelaşi timp. Mai precis, este "*suma celor două*" – lucru pentru care nu avem corespondent în lumea macro. Răspunsul dat este cel corect, dar nu îl putem înţelege (trăi). Nu putem înţelege, trăi o astfel de situaţie, deoarece, când este vorba de viaţă, noi nu putem trăi decât soluţii binare (ori „Da ori Nu"). Iar fenomenul atracţiei umane nu are o altfel de soluţie. Formula nu poate fi ori una raţională, ori una intuiţionistă, ci suma celor două. În care proporţia de cât este una, cât este alta, variază de la caz la caz, ba chiar la acelaşi caz funcţie de împrejurări. Acesta este fenomenul atracţiei, esenţa sa. Ca urmare nu ne poate folosi de o "formulă" decât filozofic, calitativ, nu şi pentru a genera (calcula) prin ea un determinism final, un calcul de reuşită. Calcul fără factor "intuiţie", nu există – aicea este mai greu pentru noi să situăm luclurile, să le clasificăm. Nu le putem clasifica, pune pe un raft, ci răspunsul corect va sta mereu pe două rafturi care se bat cap în cap unul cu altul. (raţiunea cu intuiţia).

Dacă Fiinţa este considerată un atom în dimensiunea ei macro, atunci aceasta (atracţia, fenomenul atracţiei) este *mecanica cuantică* a ei. Universul vibraţional al Fiinţei (psihicul) este universul ei cuantic (partea ei de "undă").

Infinitul care nu poate fi atins

Există doar o perfecţionare a simţului intelectual şi intuitiv pe această linie nu şi o realitate absolută, capăt. Care să genereze un determinism absolut sau intuiţionism absolut. De genul: introduci valoarea nouă, extragi răspunsul garantat. Nu, aşa ceva nu există. Suspansul, nesiguranţa, misterul, vor exista pentru noi tot timpul. Un astfel de orizont, al capătului determinist, al existenţei unui precalcul pentru rezultat sigur - chiar dacă se întrevede cu ochii minţii şi "pare" să existe - el nu există. Răspunsul precalculat "pare" că este tangibil, cu mintea, dar este doar o iluzie a minţii, a ochiului intern. În realitate un astfel de determinism este intangibil. Nu există un astfel de calcul care să dea doar prin sine însuşi un răspuns sigur. Care să nu depindă şi de aportul divinităţii (*Brahma* şi *MPC*-uri) - sub orice formă s-ar manifesta ea. Mereu există un suspans, procent, probabilitate a reuşitei, şi un suspans, procent, incertitudine a nereuşitei. Trăirea unor astfel de experienţe, suspansuri şi speranţe, înseamnă *viaţa*. De fapt viaţă înseamnă jocul speranţei - credinţei interne, mişcarea acesteia, efectul acestei mişcări asupra Spiritului – corpusculul interior de dincolo de cuzal. Trăirea pe care o naşte şi sedimentul akashic lăsat.

Acţiunea sigură care să fie intreprinsă într-un anumit scop, fraza certă care să fie spusă, pentru un anume răspuns reacţie a celuilalt, nu există. Dar noi vom crede mereu că există. Deoarece aşa suntem născuţi. Cu iluzia asta am venit şi cu asta trăim. Cu iluzia asta ne culegem karma. Pentru a ştii, subiectul este dator mereu să spere şi să încerce. Să încerce marea cu degetul. Fiecare experienţă, să fie în acelaşi timp şi ceva vechi, o repetare, aplicare a ceva ce a mai trăit, şi o experienţă nouă în acelaşi timp. Procentul de vechi şi nou variază tot timpul.

Există nu un răspuns, ci o probabilitate de răspuns. Un gen de probabilitate specific domeniului. Experienţa este veche şi nouă în acelaşi timp - şi de aceea ea se trăieşte, nu se aplică ("culege" prin formulă).

Viaţa în sine, trăirea şi suspansul încercării, este experienţa specifică încarnării. Calea specifică Fiinţei încarnate de a afla răspunsul. Dacă am putea ştii, cunoaşte, precalcula totul matematic, mental, nu am mai *avea* nevoie să ne trăim viaţa în realitate. Nu am mai avea nevoie să venim, să coborâm în Planul fizic. Ar dispărea inefabilul, misterul, provocarea, tentaţia, adrenalina din sânge. Precum şi efectele surmontării acestora - satisfacţia reuşitei, fericirea. Fără frică, teamă de nereuşită – nu există fericire, efect de fericire. Acest tip de trăire. Cum se întâmplă în viaţă şi cu alte lucruri, acţiuni, în alte domenii. Care iniţial au fost provocări, iar apoi - după cunoaşterea garantată a răspunsului – efectul de euforie şi fericire a dispărut. Reuşita nu mai este reuşiă, ci o culegere, o rutină, o obligaţie. Fericirea nu apare, nu inundă organismul dacă nu există înainte suspans, teamă, incertitudine de ratare.

Încercarea, aplicarea fără emoţie, fără nesiguranţa reuşitei, nu ar mai aduce bucurie. Nu ar mai exista succes veritabil, care să aducă senzaţia de victorie, fericire, împlinire. Fără acest tip de vibraţie finală a sufletului, karma nu ar mai fi arsă. Dumnezeu a făcut Planul fizic pentru aşa ceva, pentru a culege acest gen de experienţe. Locul în care se poate aduna astfel de informaţie şi "arsă karma" de acest gen, pe această linie este Pământul, Planul fizic Aici vine Spiritul, pentru un anume tip de ardere. În spaţiul 3+1 (probabil există şi altele, pentru alte genuri de *curăţare*).

Cunoaşterea absolută pe această linie a reacţiei Fiinţei, ar însemna atingerea unui tip de capăt de Universului calitativ – care nu poate fi însă atins !.. Aşa a fost proiectat Universul

nostru, zona noastră (3+1). Un *capăt*, o limitare a cunoaşterii atracţiei există în legea spaţiului, în matricea acesteia. Care apare sub formă de linie a orizontului şi de limită a mentalului (serie convergentă de valori).

Pe care nu îl conştientizăm de prima dată, de când venim pe lume (din copilărie), ci doar pe parcursul maturizării, al evoluţiei intelectuale şi spirituale. De mici, avem în noi o simţire mecanicistă, sumativă şi binară, cu care ne formăm şi care crează un gen de iluzie mentală în domeniul atracţiei. De care este însă foarte greu, ba chiar imposibil să ne eliberăm pe parcurs. Îi dăm dreptate fizicianului, care ne demonstrează prin calcul ambele variante viabile, dar în sinea noastră (mentalul nostru) nu o putem accepta. Pentru unii, veşnica căutare devine un gen de ataşament. Un ataşament şi o obsesie a mişcării în Planul încarnării.

Există cunoaştere tot mai multă, avansare tot mai mare spre un determinism absolut al cunoaşterii atracţiei, nu şi atingere a acestuia. Care este valabil doar subiectului, la acel moment, ca persoană unică şi pentru experienţa unică dată. Subiectul face parte dintr-un gen, categorie, obiectul (indusul) la fel. Cu toate acestea, nu există un determinism absolut al categoriilor, care să fie aplicat. Şi care să fie valabil pentru orice element din cadrul categoriei, la o anumită conjunctură şi experienţă dată. Formula aplicabilă pe gen, categoriei - pentru gen, categorie din cealaltă parte (tabără) – nu există. Doar pare să existe. Nu suntem în chimie. Formula categoriei nu este suficientă pentru exercitarea asupra unicului, din cadrul categoriei din cealaltă parte. Formula pentru unic, nu există, ci trebuie descoperită de fiecare în parte. De fiecare aplicant, la fiecare experienţă nouă. Nimeni nu se poate pune în locul lui, ca să îi spună cum să facă. El trebuie să simtă singur, să rezoneze singur cu datele problemei şi să adopte, alege, creeze, descopere singur soluţia. Formula pentru unic din cadrul genului variază continuu, este ceva nou, irepetabil şi valabil doar pentru acea experienţă. Chiar dacă aspectele de categorie şi gen rămân deasupra şi sunt valabile în continuare, ele nu sunt suficiente pentru a garanta răspunsul. Nu există o formulă generală a descoperirii în cadrul experienţei unice. Unicul nu poate fi redus la categorie şi gen (asta ar însemna formulă). Unicul are formula ce se crează pe loc, prin actul aplicaţiei. Care se descoperă atunci, pe loc, la acea experinţă specifică, de către aplicant (ea nu exista până atunci). Este o stranietate a psihologiei atracţiei, care iarăşi ne duce cu gândul la mecanica cuantică. Unde anumite mărimi, cum ar fi impulsul particulei (şi altele), apar prin actul observaţiei şi nu existau până atunci.

În previzibilitatea (probabilitatea) răspunsului, există o oarecare tendinţă, previzibilitate statistică, intuiţionistă a acestuia, nu şi un determinism absolut. Ca urmare, există o aproximare, prin intuiţie şi previziune, dar nu determinism absolut (ca în fizica clasică). Fizică complet deterministă, nu există în acest domeniu, oricât de înaintată ar fi cunoaşterea. Determinismul absolut în această direcţie, este o „Fata Morgana" a celui care gândeşte şi simte mecanicist. O linie a orizontului care se apropie şi se îndepărtează, dar nu poate fi atinsă vreodată. Deoarece ea nu există real. Este o iluzie a simţurilor raţiunii. O iluzie a mentalului, a simţului mental, a raţiunii. O linie a orizontului, care pare să existe, dar care în realitate nu există. Răspunsul determinist absolut al calculului intelectual este o iluzie. Ce trebuie să o acceptăm ca atare. Dumnezeu a făcut Lumea cu diverse iluzii, linii ale orizontului de diverse tipuri şi în diverse domenii, iar aceasta este una dintre ele.

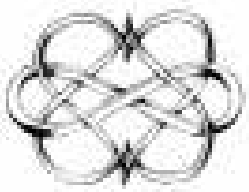

Bibliografie selectivă

Barna, Aurelia, Oncescu, Mircea – *Fizica atomilor*, Editura ştiinţifică şi enciclopedică, Bucureşti, 1978

Bohm, David, Krishnamurti, Jiddhu – *Sfârşitul timpului*, Editura Herald, Bucureşti,2003

Brătianu, Constantin – *Vârstele atomului*, Editura tehnică, Bucureşti

Drayton, Thomas Charles – *Viaţa după moarte*, Editura esiteris, Iaşi 2005

Erich von Däniken – *Amintiri despre viitor*, Editura Trei, Bucureşti, 2011

Fătulescu, Ştefan – *Fizica, un mod de a întreba*, Editura ştiinţifică şi enciclopedică, Bucureşti,1988

Gherbanovschi N., Borşan,D., Costescu, A., Petrescu-Prahova, M., Sandu M. – *Fizică, manual pentru clasa a X-a, Partea a II-a, Fenomene electrice şi magnetice*, Editura didactică şi pedagogică, Bucureşti, 1980

Graur, Evelina – *Tehnici de comunicare*, Editura Mediamira, Cluj-Napoca, 2001

Greene, Brian – *Realitatea ascunsă. Universurile paralele şi legile profunde ale cosmosului*, Editura Paralele 45, 2012

Irimia,Comeliu – *Dragoste şi idealizare*, EFG, Bucureşti 2003

Minulescu, Mihaela – *Comunicare organizaţională*, e-book, Spiru Haret

Morse, Melvin – *Transformaţi în lumina divină*, Editura Firul Ariadnei, Bucureşti, 2004

Petrescu, Stoian, Petrescu, Valeria – *Ireversibilitate, entropie, timp*, Editura tehnică, Bucureşti

Rabega, Maria, Rabega, Constantin – *Atomi, molcule, ioni*, Editura Ion Creangă, Bucureşti, 1974

Sheldrake, Rupert – *O nouă ştiinţă a vieţii*, Editura Firul Ariadnei, Bucureşti, 2006

Swedenborg, Emanuel – *Despre iubirea în cuplu*, Editura Firul Ariadnei, Bucureşti, 2005

Vasilescu,V., Mărgineanu, D.G. – *Introducere în neurobiofizică*, Editura ştiincifică şi enciclopedică, Bucureşti, 1979

Documentare diverse surse, inclusiv internetul.